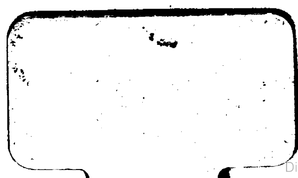




Aeschylus.
ORESTIA.

Til det New York Scandinaviske Selskab fra H. Hansen

New York den 23de Januar 1869



Aeschylus. Orestia
Danish

Orestias,

Trilogie af Æschylos,

metrisk oversat

af

Peter Oluf Brøndsted.

Udgivet af N. B. Dorph.

Med fer Omrids efter Flaxman.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Samfundet til den danske Literaturs Fremme.

Trykt hos J. C. Scharling.

1844.

Til det New York Scandinaviske Selskab fra H. Hansen

New York den 23de Januar 1869



Orestias,

Trilogie af Æschylos,

metrisk oversat

af

Peter Oluf Brøndsted.

Udgivet af N. V. Dorph.

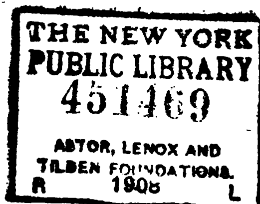
Med sex Omrids efter Flaxman.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Samfundet til den danske Literaturs Fremme.

Trykt hos J. C. Scharling.

1844.



Forerindring.

Blandt afdøde Etatsraad Brøndsteds efterladte Papirer forefandtes ogsaa Oversættelser af Æschylos' Tragoedier, Choëphorerne og Eumeniderne. Oversættelsen af Choëphorerne var der vel ikke lagt den allersidste Haand paa, som et Arbeide, der skulde gaae lige fra Pulten til Pressen; men det er efter Omstændighederne vist, at det tilstedeværende Manuskript allerede var den anden Afskrift fra Forfatterens Haand, og det er øiensynligt, at denne atter har med Flid været gjennemgaaet og overarbeidet, saa at der bestandig heelt igjennem er angivet forskjellige Udtryksmaader at vælge imellem, og mit Arbeide har derfor under Afskrivningen især bestaaet i at prøve Alt i Sammenhold med Originalen, og efter min Overbeviisning vælge det Bedste. Brøndsted var imidlertid i denne sin Oversættelse af Choëphorerne ikke kommet videre end til Vers 805, da Døden bortrev ham; jeg har derfor prøvet paa at oversætte Resten, for det meste efter Klausens Text-Recension, Gotha 1833. Oversættelsen af Eumeniderne fandtes fuldstændig metrisk oversat og reenskreven fra Brøndsteds Haand, paa 68 Vers nær (Vv. 226—244; 266—296; 375—395), som vare oversatte i Prosa, hvilken jeg har tilladt mig at jambificere, saavidt muligt, med

Brøndsteds egne Udtryk og Vendinger. — Hvad Brøndsted formaaede i denne videnskabelige Retning, vil naturligviis altsaa bedst kunne sees af hans Oversættelse af Agamemnon, som han selv besørgede til Pressen.

Brøndsted havde, som bekjendt, paa en behagelig overraskende Maade foræret ethvert Medlem af Samfundet til den danske Literaturs Fremme sin „hellensk Nytaarsgave for Aaret 1842", og denne Gave af den ædle Brøndsted opbevares vistnok med dybtfølt Taknemmelighed af enhver enkelt af os, Samfundets ældre og færre Medlemmer; men nu har dette Samfund, ved at lade Agamemnon optrykke, i Forbindelse med de to andre Tragoedier, hvilke samtlige trende udgjøre et fuldstændigt Heelt, som nu vil komme i dobbelt saa mange Medlemmers Hænder, givet et, som mig synes, smukt og værdigt Udtryk for hele Samfundets erkjendtlige Pietet mod en af samme saa fortjent Mand som Brøndsted. — Ligesom Agamemnon, saaledes er ogsaa enhver af de to andre Tragoedier bleven prydet med tvende Kobberstik, udførte efter Flaxman af Herr Kobberstikker W. Eckersberg. — De enkelte tilkomne Noter ere tagne af Brøndsteds Forelæsninger.

Dette er altsaa det første skriftlige Arbeide af salig Brøndsted, som herved offentliggjøres, efter hans bratte og ulykkelige Død. Det er med et vemodigt Hjerte jeg skriver dette, thi jeg tabte i ham en Ven og Velynder, som jeg aldrig vil glemme. Hvad Fædrelandet, Videnskaberne, Humaniteten i sin bedste Betydning, tabte ved Brøndsteds Død, det er almindeligen følt og erkjendt, men er ikke her Stedet til videre at omtale, saa meget mindre, som en langt bedre Pen snart vil stille os dette klart og overbevisende for Öie.

N. V. Dorph.

Forerindring til Agamemnon.

Dette Forsøg til dansk Oversættelse af Æschylos' Agamemnon følger, Vers for Vers, ofte, saa at sige, Ord til andet, den Text som August Wellauer har antaget i sin Udgave, i to Octavbind (Lipsiæ 1823 & 1824), af de syv Dramer vi have tilbage af hiin store Digter. Jeg har i det Hele fulgt bemeldte Text, fordi den er den bedste jeg kjender, endskjøndt jeg i det Enkelte paa mange Steder, ifølge min Overbeviisning, har maattet afvige fra den, en Omstændighed, som har nødt mig til at aftrykke imod Slutningen et Par Blade „Enkelte Anmærkninger", som jeg hellere havde udeladt — da det var Æschylos' Drama selv, og intet Andet eller Mere, jeg her vilde byde mine Læsere — hvis jeg paa anden Maade havde kunnet godtgjøre, hvorfor jeg, paa ikke faa Steder, maatte lade Æschylos sige Andet end det der staaer i Wellauer's Text. Paa nogle faa Steder, hvor jeg ogsaa har læst anderledes, men uden at omtale dette i bemeldte „Anmærkninger", vil Enhver, som er Philolog, letteligen finde min Hjemmel enten i Scholiasten, eller i Schütz's og Wellauer's Udgaver af Æschylos; og Andre end Philologer kan denne Sag neppe interessere.

Jeg har overhoved, under nærværende Forsøg, sjelden

tænkt mig mine Læsere iblandt egentlige Lærde; Disse behøve ikke min Hjælp, hvis de kunne sympathisere med Æschylos, og kunne de det ikke, da bliver min Copie dem lige saa unyttig som Originalen selv. Men jeg har tænkt mig saadanne Lærere som med ædel Dannelse og opvakt Sands for det Fortrinlige i flere Retninger af Aandens Rige forbinde en Attraa efter at opfatte noget Mere, end det deres egen Sprogkundskab giver dem Adgang til, af den oldgræske Poesies herligste, men i Originalsproget ikke saa ganske let tilgængelige Frembringelser, hvortil Æschylos' Dramer, somhelst disses Chorsange, høre. Det forekommer mig endog, at en vis Klasse af vore ædle og dannede Medborgere, hvis Tænkning og Virksomhed opnaae andre Formaal, der ogsaa gavne, belære og vederqvæge Os som virke i disse Studier, have et vist Krav paa at imodtage, stundom, en og anden Blomst fra vor Kundskabs Have, til noget Vederlag for de gode Frugter der ofte rækkes os fra deres. Det er især med Hensyn paa saadanne Læsere — og fandt jeg ikke flere, end dem jeg tæller iblandt mine egne Venner, Disse alene vilde være mig nok — at jeg her korteligen skal berøre nogle Punkter af dette Dramas Maskinerie og af dets Forhold til den store Composition, som Digteren selv og den hellenske Oldtid kaldte Orestias eller Oresteia, hvoraf dette Drama er den første Afdeling.

Det var nemlig eiendommeligt for Æschylos (og man efterlignede ham siden i denne Henseende, som i flere andre), at digte mange af sine herviske Skuespil efter en høiere, psychologisk og moralsk Causalforbindelse — som baade var begrundet i den menneskelige Natur i Almindelighed, og i Hellenernes Religion og Ansyn af Livet, og af høiere Kræfters Indvirkning paa dette, i Særdeleshed — saaledes, at tre Dramer, skjøndt hvert for sig udført som en særskilt Digtning, med sine Motiver og Charakterer, sin afsluttede Handling og Chor-



indretning, dog alle tre tilsammen udgjorde et større mythisk og religiøst Heelt, der bevægede sig i den samme Cyclus af Traditioner og Begivenheder, saa at ethvert enkelt Drama, skjøndt fuldendt og afrundet i sin egen Form, dog tillige blev et væsentligt Stykke, en stor Akt, af et større Værk, som, baade ved sin ideale Form og ved samtidig Opførelse paa Scenen, omfattede alle tre Stykker.

Om denne, baade i Sujettet og i Behandlingen begrundede, trilogiske Forbindelse imellem mange af Æschylos' heroiske Skuespil ere vi fuldt vel underrettede af de Gamle selv, og vi have endydermere i vor Tid frugtbare Skrifter over denne Gjenstand, af A. Boeckh, F. T. Welcker og Andre. Saaledes f. Ex. havde Æschylos udført den Cyclus af Myther og Traditioner, som bevæge sig om det Kadmeiske Theben og Labdacidernes ulykkelige Fyrstehuus, i tre Dramer (af hvilke fast Intet mere er tilbage) under de tre Titler Laïos, Sphinx og Oedipus, hvilke Oldtiden selv betegnede med den fælleds Benævnelse **Oedipodia**; deslige Sagnene om Achilleus, Hovedpersonen i det homeriske Epos, i en anden Trilogie: Myrmidonerne, Nereïderne og Phrygerne, under den fælleds Benævnelse **Achilleïs**; saaledes ogsaa hine mærkværdige og betydningsfulde Sagn om den mægtige Titane Prometheus, Menneskeslægtens største Velgjører, som just ved sin Medlidenhed og Menneskekjærlighed paadrog sig den Olympiske Gudefamilies Fortørnelse og Straf, hvorfra han dog igjen i Tidens Fylde, efter Skjæbnens Raad, befriedes, i den Trilogie, som paa selve Athens Theater betegnedes med det fælleds Navn **Promethia**, og som bestod af de trende Dramer: Ildbringeren, den fængslede og den løsladte Prometheus, af hvilke vi endnu besidde det mellemste („den fængslede Prometheus"), hiint herlige Drama, hvis Studium maa vække hos Enhver en bitter Følelse ved Savnet af de tvende Andre.

Dog — den grandiose Idee, den psychiske Eenhed, om jeg saa maa sige, der gik igjennem en saadan større heroisk Trias af Æschylos' sceniske Digtninger, bliver os især indlysende ved at betragte den eneste Trilogie af denne Digter som fuldstændig er kommen til os, nemlig hans **Oresteia** eller **Orestias**, af hvilken nærværende Stykke, Agamemnon, er den første Afdeling; Choëphorerne (Sonofferbærerinderne) den anden Afdeling, og Eumeniderne (Hevngudinderne) Slutningsdramet.

Sagnene om Agamemnons skrækkelige Drab ved hans grumme, falske og hjerteløse, men mandigstolte og modige Dronning Klytæmnestra, hjulpen af hendes Boler Ægisthos, Agamemnons Frænde, og om den blodige Hevn som Sønnen, den unge Orestes, tog over Begge, gaaer igjennem Hellenernes Poesie, fra Homer og den ældste joniske Sangerskole af, indtil de seneste Tider og Frembringelser af dette Folks Literatur. Den Varme og begeistrede Veltalenhed, hvormed det homeriske Epos dvæler ved Traditionerne om Agamemnons sørgelige Skjebne, og den Roes det yder Orestes, Sønnen og Hevneren (Odyss. **III.**, 234 flg. og 248—312; **IV.**, 90 flg.; **XI.**, 387—463), lade formode, at endog tidligere, forhomeriske Sangere havde besjunget den navnkundige og mægtige, men ved egen Brøde sønderslidte Pelopidiske Families, og i Særdeleshed Agamemnons og hans Søns, Orestes', Bedrifter og Skjebner. Efter Homer blev Pelopidernes og Atridernes Mythos en Gjenstand for hyppig, baade episk, lyrisk og dramatisk Udførelse. Allerede den gamle Sikeliske Barde Stesichoros, som levede i det 7de Aarhundrede før vor Tidsregning og var over eet Aarhundrede ældre end Æschylos og Pindar, havde digtet en Oresteia, og alle de tre tragiske Digtere, af hvilke vi endnu have hele Dramer tilbage, bragte, hver paa sin Maade, meer eller mindre afvigende fra de ho-

meriske Traditioner, Agamemnons Familie, især Orest og hans Søstre, paa Scenen.

Æschylos, hvis udødelige Genius aldrig spillede paa Livets Overflade, greb dette Sujet med sin modige Sjæls hele Kraft, med synlig Forkjærlighed for sin Gjenstand, og med sin prøvede, aldrende Manddoms dybeste Alvor. Han var 67 Aar gammel, da han bragte sin Oresteia paa Scenen; det var den sidste Trilogie hvis Opførelse han selv bestyrede; han døde 2 Aar derefter, 456 før vor Tidsregning.

Det ligger udenfor min Hensigt med dette Forord, at udlægge eller, hvad man kalder, analysere dette Drama eller dets tvende Søstre i Trilogien, hvad de enkelte Charakterer, Chorenes Indretning, Andeel i Handlingen o. s. v. angaaer. Jeg vil ingenlunde opløse (analysere) Æschylos' rige Urtekost; jeg vilde tværtimod, hvis jeg formaaede det, omplante den heel og holden i dansk Jordbund — ak, vistnok langt mindre frisk, mindre farverig og duftende, dog, saavidt muligt, i dens oprindelige Sammensætning. Men jeg skal her i Særdeleshed pege hen paa et Par Hovedmotiver, hvis Indflydelse gaaer igjennem den hele Digtning, men af hvilke det ene er blevet synderligen misforstaaet. Hvorpaa jeg korteligt skal antyde den Forbindelse af alle tre Dramers Handlinger, ved hvilken Trilogiens Totalidee realiseres og Digterens Hovedformaal opnaaes.

Endskjøndt Agamemnon, seierrig, hædret af Guder og Mennesker, og selv sin Lykke værd ved ædelt Sindelag, kommer tilbage fra det Iliske Tog, og inddrager med beskeden Høihed og gjenhilset af et hengivent Chor, Stadens Ældste og Forstandere, i sine Fædres Borg i Argos, saa er der dog Meget, som fylder Chorets Sind med bange Anelser. Faders og Forfædres svære Blodskyld nedtrykker Atridernes høie Slægt, og for egen Brøde er Agamemnon heller ikke fri. Han har, 10 Aar tilbage, ved Hærtogets Begyndelse, medens Flaaden

laae under Aulis for Storm og Modvind, offret sin ædle, uskyldige Datter Iphigenia, da en Guddom (Artemis) syntes at fordre dette skrækkelige Offer. Denne Handling har fyldt Moderens, Klytæmnestras, Sind med uforsonligt Had, som endmere oppustes, under Agamemnons lange Fraværelse, ved Ægisths forførende Tilskyndelser. Disse onde Lidenskaber, som alt vare virksomme længe før Heltens Hjemkomst, fremskynde, kort efter denne, hans Drab, som er den tragiske Hovedbegivenhed i dette Drama. Dettes Forbindelse med Trilogiens følgende Afdeling fremtræder derimod især i Kassandras Forkyndelse. Om denne skjønne, høit begavede Person, som Digteren havde for sig i det homeriske Epos, dog uden andre individuelle Farver, end at hun der kaldes den skjønneste af Priamos' Døttre, og at Agamemnons Sjæl, i Samtale med Odysseus i Underverdenen, især beklager hendes ynkelige Drab (Il. XIII., v. 365 og Odyss. XI. 421 flg.), siger Agamemnon selv i dette Drama (v. 948), at hun blev ham skjenket af Hæren som „udkaaren Blomst af mange Skatte“ og hun svarer, ogsaa i Æschylos' Digt, til denne Roes, idet hun baade som poetisk Figur er dette Dramas Perle, og bliver end ydermere, ved apollinsk Begeistring og Forudvidenhed, hvormed hun er begavet, Organ for Digteren til at forkynde sin Tilhører Alt hvad denne bør erfare om Ting, som ikke foregaae paa dette Dramas Scene, baade forbigangne og tilkommende. Hendes Forkyndelse v. 1252 og følg.:

„Dog uden Hævn fra Guder skal vi ikke døe;
thi Gjengjeldsmand skal vorde os en Yngling bold“ o. s. v.

gjenlyder som en Guddomsrøst, der trøster, midt i Ulykken, ved Forjættelse om en Fremtids Frelser.

Følgeligen ere Iphigenias Offring og Kassandras Forkyndelse ligesom de tvende Hovedhjul, ved hvilke den

hele tragiske Maskine sættes i Bevægelse, og derfor udhæver Digteren med største Energi begge disse Motiver. Kassandras Spaadom gaaer ei i Opfyldelse førend i Trilogiens andet Drama (Choëphorerne), hvorimod de bittre Frugter af hiin rædsomme Handling, af Datterens Offring ved selve Faderen (hvorom den hele første Chorsang, v. 104—248, bevæger sig), modnes og falde til Jorden i dette Drama.

Intet kan tænkes klarere end Digterens Anskuelse af Agamemnons Færd; Intet kan udtrykkes tydeligere end den dybe Alvor, hvormed Digteren, i Chorets Person, afskyer og dadler den „ugudelige Sindsforandring“ som, under Indflydelse af Ærgjærrighed, af krænket Familiestolthed og Krigerhovmod, forledte den herlige Helt til at „beslutte fræk den fule Daad“ og forvandlede ham fra kjærlig Fader til sin egen ædle Datters Morder. Man overveie hvad Choret synger i sin første Sangs 4de Strophe og Modstrophe og i den 5te Strophe (V. 211—228) og man vil med mig forbauses over, at det vigtige Motiv, som Æschylos fandt for sig i Sagnene om Artemis' Fortørnelse og Iphigenias Offring, og som han paa klareste Maade benyttede til sit Drama, kunde aldeles misforstaaes, som om Kongen var bleven nødt til at offre sin Datter ved en grusom og uundgaaelig Befaling af Gudinden, i hendes Fortørnelse over, at Varselsørnene havde dræbt og opædt en drægtig Hare. Hvor ufornuftigt! Gudinden var jo ikke fortørnet over at Ørne stundom fange Harer, men hun „afskyede det Ørnemaaltid“ just fordi hun selv erkjendte det for et, Toget mod Troja gunstigt, Varsel. (Man betænke hvad Kalchas selv forkynder i Epoden V. 138—143: at Gudinden „skjøndt naadig mod alle de landlige Vilddyrs Brystmælk sugende Unger, byder ham dog at tolke til Held det Jertegn“. Den deliske Gudefamilie — Leto selv og hendes guddommelige Tvillinger,

Artemis og Apollon — var nemlig Priamos og Troerne gunstig; Sligt vidste enhver Græker paa sine Fingre, og vi vide det ogsaa af Homer (see f. Ex. Ilias XX, 67—72; V. 445 o. flg.); endog i dette Drama selv (Agam. V. 497 og følgd.) beklager Herolden sig over Apollons Misgunst mod Argiverne. Følgelig vilde Artemis, som var enig med sin Moder og Broder om at bistaae Trojanerne, forhindre Achæernes Krigstog ved ethvert Middel som stod hende til Raadighed. **Derfor** sendte hun Storm og Uveir, „som førte med sig Drøvelse, Sult og Qval og Landingsnød“ (Agam. V. 186 og følgd.) imod den ved Aulis forsamlede Flaade; derfor affordrede hun dennes Overherre Agamemnon, som Betingelse for Uveirets Ophør, det tungeste af alle tænkelige Offere, hans eget Barns —; ikke fordi Gudinden virkeligen attraaede dette Offer — tvertimod lader jo Mythen Artemis selv redde den uskyldige Pige og bortføre hende til sit Tempel paa Tauros, en Tradition, hvortil Meget slutter sig i Hellenernes Oldhistorie (a) —, men fordi hun, ved at fordre den allersmerteligste, for en Fader fast umulige, Opofrelse, vilde nøde Agamemnon til at afstaae fra sit skjebnesvangre Forehavende, til at opgive Toget —. Den tredie Strophe og Modstrophe (V. 185—210) af den første Chorsang viser os den ængstede Faders indvortes Kamp og Smerte; men da hans Ærgjærrighed, hans Krigerstolthed og Herskesyge fik Overhaand over hans Faderhjertes helligste Følelser — da blev Agamemnon Forbryder, Nemesis' Bytte og Gjenstand for Dronningens, Iphi-

---

(a) Man see f. Ex. min Forklaring af Parthenons 21de Metope i mit Værk: Reisen und Untersuchungen in Griechenland (Paris 1830 in 4to) IIden Deel pag. 250, og tilhørende „Beilage“ pag. 265 og følgd.

genias Moders, Had og rædsomme Hevn, — en Hevn, som udgjør dette Stykkes Katastrophe. (b)

Imellem denne og Trilogiens andet Dramas, **Choëphorernes** (Sonofferbærerindernes) Handling ligger et Tidsrum af syv til otte Aar, i hvilke Klytæmnestra og hendes Boler Ægisthos have hersket, frygtede og forhadte, i Argos. Imidlertid er den unge Orestes, som blev opdragen i det Fjerne, i Phocis, og under Apollons, Delphis høie Guddoms, umiddelbare Varetægt, fremvoxet til Ynglings Alder og Kraft og Mod. Tilskyndet af sit eget Hjerte, og end ydermere opfordret dertil af Apollon, kommer Orestes, med sin jævnaldrende Frænde Pylades, tilbage til Argos. Faderens Grav, med omgivende Lund, i liden Afstand fra den Borg, hvor nu hans Mordere herske, er det høitidelige Sted, hvorhen Sønnen allerførst har rettet sine Fjed ved Stykkets Aabning, og hvor han, kort efter, finder sin ligesindede Syster Elektra, hvem Moderens Ængstelser bidsendte med Sonoffer til den Dræbtes fortørnede Sjæl. De ædle Søskende overlægge tilsammen den svære Daad, som Apollon selv tilskyndede og som Orestes,

---

(b) Man seer hvad jeg mener om Reflexioner, som dem jeg finder i en Note til Agam. V. 152 af en vis Udgave af Æschylos — ei at tale om Eftersnakkerne, hvis Navn er Legio —: **Æschylus igitur causam, quæ Dianam ad retinendam in Aulide classem Græcorum impulerit, hanc affert, meo quidem judicio futilissimam. Dianam nimirum Agamemnoni iratam fuisse ponit, propterea quod congregatis apud eum principibus Græcorum, cum duas Iupiter aquilas, portenti causa, in leporem gravidum immisisset, hunc ante regis ædes cum foetu devoratum dea illa, utpote gravidis animalibus favens, ægre tulisset &c.** — Æschylos maa trøste sig med, at det ikke er gaaet ham værre end hans Aandsfrænde i den moderne Tid, William Shakspeare, som ogsaa stundom maatte høre ilde af fine superkloge Fortolkere —.

der siden vandrer til Slottet med Pylades, Begge forklædte som Dauliske Reisende, udfører i Stykkets sidste Akt. Ægisthos først, Klytæmnestra kort derpaa, falde for Agamemnons Ægtesøns hevnende Sværd. Men — Modermord er en rædsom Daad. I det sidste frygtelige Møde af den skyldbeladte Moder med Sønnen, som fører Hevnens dragne Sværd i høire Haand, udraaber Hun:

„Din Moders vrede Hunde bide .... vogt Dig vel!"
Hvortil Han med Rette svarer:

„Og slap jeg fra min Faders, hvis jeg feig undlod?" — (c) men dog var hendes Trudsel ikkun alt for sand; thi neppe har Sønnen, som Hevner, gjennemboret Moderens syndige Hjerte, førend Sjæleangstens og Vanviddets frygtelige Syner, Gorgonske, slangehaarede Gestalter: hans Moders Furier, styrte ind paa ham og true med at overvælde ham. Han maa flye ... atter flye langt bort fra det ulyksalige fædrene Huus; og hvorhen? uden til hiin høie Guddom, hvis beskyttende Paulun alt var hans Barndoms Fristed, til Phoebos Apollon, som selv tilskyndede Agamemnons Søn til svære Daad, og ikke vil undfalde ham i denne Nød. — Han iler bort til Delphi, fulgt af Chorets inderligste Ønsker, og et veemodsfuldt Sangord af dette, om den tredobbelte Vanfred, som har hjemsøgt Pelopidernes Huus: Brødrene Atreus' og Thyestes' Forbrydelser, Agamemnons Drab, og nu Sønnens (Hevnerens) Skjebne, ender Stykket med det betydningsfulde Udraab: Vanfredens Magt, o! naar skal den ende? naar skal den dulmes og hvile?" (d)

Dette alvorlige Spørgsmaal besvares fuldkommen i Trilogiens tredie Drama: **Eumeniderne** (Hevngudinderne), hvis Handling udføres, først i Apollonstemplet i Delphi,

(c) Choëphor. V. 911—912.
(d) Choëphor. V. 1072—1073.

siden i Pallas Athenes Helligdom paa Borgen i Athen; didhen maa han vandre, ledsaget af den leidegode Gud (Hermes πομπαῖος), i hvis Varetægt Apollon overgiver ham; thi Delphis høie Drot, Geniets, Fantasiens, Digtekonstens, Musikens herlige Guddom kan nok beskytte, trøste, styrke og besjæle sin forfulgte Yndling, som aander friere i det han betræder Gudens Helligdom og seer for sine Øine den hele Sværm af sorte Furier, som fordriste sig til at forfølge ham hid ind, hendaane, ved Apollons Magt, i saa dyb en Søvn, at Klytæmnestras Gjenfærd selv, som opstiger af Jorden, neppe mægter at vække dem —; men at udslette Modermordets Skyld, udfrie ham for bestandig fra Hjertets Angst, frikjende ham ved Syndsforladelse, forsone ham med sig selv og med Skjebnen — det formaaer Apollon ikke, dertil udfordres den høieste Viisdoms egen Magtfuldkommenhed; og Delphis høihjertede Gud er saa langt fra at tilegne sig Mere end hvad ham tilkommer, at han tvertimod selv forkynder Orestes de Qvaler, som endnu forestaae under Furiernes vedvarende Forfølgelser (e); og Knuden knyttes end ydermere, til frygtelig Styrke, ved den Dristighed hvormed Furiernes Chor optræder i Pallas Athenes eget Tempel og dèr istemmer (dog i Gudindens Fraværelse) hiin forfærdelige Bindehymne (Ὕμνον δέσμιον) (f), hiint „Qvad til Sinds

---

(e) Eumen. V. 74 og følgd. — —

„Dog du maa flye — men vogt Dig at forsage feig!
thi vild, de Dig forfølge gjennem hvert et Land,
hvorhen Du Foden vender paa den ganske Jord,
alt over Sø og salten Hav og hver en Ø —.
Bliv ikke mat imens Du tømmer bittre Kalk!
Nu flux til Pallas' høie Borg Du vandre maa;
Bøi dèr dit Knæ, omfat ældgamle Billede,
thi dèr din Sag sin rette Domstol finde skal." o. s. v

(f) Eumen. V. 297—374.

og Forstands Forvirring", for at gribe „det flygtige Vildt, det Soningsoffer for Modermord" i Vanvid og Fortvivlelse —; indtil omsider den høieste Viisdoms Fylde, iboende Pallas Athene, og aabenbaret ved Areopagens Domstol, som Hun indstifter, nedlægger hvide Stemmesteen i Frikjendelsens Urne, og den syge, den ængstede Flygtling, „det Stammeskud til Modermord, til Faderhevn" (g) hæver sig fra Sygdom til Sundhed, fra Svaghed og Vanvid til Styrke og Dygtighed, fra Angerens Pine til Skyldløsheds vederqvægende Følelse, hvorpaa han, atter straalende i ungdommelig Kraft, yder Pallas og hendes elskte Athen sit rørte Hjertes Tak og sit Farvel i en begeistret Tale, og forlader Scenen, for at vende tilbage til sit fædrene Argos —; ja end større Under end Orestes' Retfærdiggjørelse bevirker Viisdomsgudinden, i det Furierne selv, de haarde Halse, ved hendes Magtfuldkommenhed forvandles, fra Hevnens og Straffens Plageaander, til forsonet Retfærds velgjørende Gudinder, til Dyds og Reenheds strenge, men hadløse, fra al Grumhed frigjorte Hagndhæverinder, til Eumenider, og opslaae deres Pauluner i Læ af Pallas' egen Borg, i Kolonoslundens hellige Skygge.

Livsaligere Udgang havde ingen Digtning. Æschylos' Eumenider, hans Svanesang, er et attisk Evangelion, og det som giver den fuldendte sceniske Trias, Orestiaden, en eiendommelig Vigtighed for Tænkeren, er den Reenhed og Dybde hvormed de ædleste Helleners religiøse Tro og Moralanskuelse her ere fremstillede, til en Tid, henved Midten af det 5te Aarhundrede før vor Æra, da endnu ei, hverken Euripideïsk Sentimentalitet paa Scenen, eller sophistiske Skoler udenfor denne, havde virket fordærveligen til at svække Athenernes Smag for hine mandigstærke Hymner i Æschylos' Chorsange, der endnu,

---

(g) Agam. V. 1254.

efter tvende Aartusinder, gjenlyde for Os, som hellige Orgeltoner fra høiere Sphærer af Aandens Rige. Jeg føler, at min Forkjærlighed for Æschylos' Orestias har sin Rod i disse Egenskaber, fast endnu mere, end i denne Digtnings egentlig poëtiske Fylde. Det er i Særdeleshed den høie Reenhed og Consequenz i Livsanskuelsen, der gaaer igjennem denne Trias, som baade først tilskyndte mig til nærværende Forsøg, og som end mere siden, under dettes Fremgang, har vakt et Ønske hos mig om Tid og Opmuntring til at overføre ogsaa Choëphorerne og Eumeniderne i vort skjønne Sprog. Dog kan Meget blive til Hinder herfor; men et personligt Ønske medfører jo heller ikke nogen Forpligtelse.

Om min Oversættelse har jeg Lidet eller Intet at sige. Taler den ikke for sig selv, da vilde det ikkun lidet nytte, at jeg paatog mig at tale dens Sag. At jeg stedse har bestræbt mig for, endog i de vanskeligste lyriske Versarter, at opfatte først Digterens Tanke og dernæst tillige hans Rhythmus, forstaaer sig selv; men hvorvidt dette lykkedes mig, derom ønsker jeg saameget mere at erfare Kyndiges Dom, som jeg slet ikke anseer dette Indledningsord for et passende Sted til at yttre mig, paa nogenlunde udførlig Maade, om de Forestillinger jeg anseer for de rette i denne Sag. Ikkun i Forbigaaende vil jeg her bemærke, at jeg stadigen mener, med Wilhelm v. Humboldt, K. O. Müller og Andre (endskjøndt den Vossiske Skole synes at være derimod), at Rhythmen — denne Hovesag i Hellenernes Verskonst i det Hele, men især i den choragiske Lyrik — ingenlunde forvanskes eller opgives derved, at man i vore Sprog af Germansk og Gothisk-Skandinavisk Familie, stundom nødes til f. Ex. at bruge en Creticus (— ◡ —) hvor Æschylos havde en Molossus (— — —); eller en Trochæus (— ◡) hvor den græske Text har en reen Spondeus (— —); eller derved, at vi ofte maa nøies med saadanne Choriamber (— ◡ ◡ —) i hvilke Mel-

lemleddene ingenlunde ere saa bestemt korte, som de sædvanlig ere det hos Æschylos. Jeg tvivler endog paa, at nogen dansk Digter vilde tage i Betænkning at bruge f. Ex. Ordene „Kjærligheds Magt“ som en Choriambe, eller at noget fornuftigt Menneske vilde forekaste ham Brugen deraf, endskjøndt de korte Mellemled i disse Ord unægteligen ere musikalsk tungere, end f. Ex. i „Fædreneland“ „Skovenes Læ“ o. s. v. Men jeg troer ikke at Rhythmen er afhængig af deslige Enkeltheder, naar Oversætteren for Resten er sit Sprog mægtig; og Hvo som aldrig vilde beslutte sig til f. Ex. at benytte en trochæisk Bevægelse i Stedet for en græsk Terts spondeiske, ham vilde vort Sprogs Fattigdom paa rene, oprindelige (usammensatte) Spondeer aldeles hindre i at gjengive nogen Tanke, som hos den græske Digter var udtalt i en Række af Spondeer. Iøvrigt tør jeg forsikkre, at jeg ikke er af det Slags Oversættere, som gjerne vilde skyde egen Skyld over paa det Stakkels Sprog; thi jeg har i det Hele fundet mit eget Modersmaal vel saa logisk i sit Væsen, og fuldt saa villigt i sin Form, som noget af de beslægtede nordisk-germanske Sprog jeg kjender; og faldt mig endog stundom de Göthiske Ord ind:

— — Das wäre vielleicht mir gelungen,
hätte die Sprache sich nicht unüberwindlich gezeigt —

saa gjaldt denne Reminiscents hos mig dog aldrig Sprogets almindelige Modtagelighed, men ikkun særegne, partielle Forhold. Der forekomme nemlig ofte, især i Hellenernes lyriske Poesie, saadanne fine, duft- og farverige Blomster, der fremskyde saa at sige organisk af Sprogets dybeste Rod, og som derfor aldeles ikke lade sig omplante i noget andet Sprog af forskjellig Organisme. Hvo vilde f. Ex. paatage sig, i noget nyere europæisk Sprog fuldkommen at gjengive hine Udtryk om en deilig Qvinde (Agamemnon V. 720—723):

Παραυτα δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν
λέγοιμ' ἂν, φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας,
ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου,
μαλθακόν ὀμμάτων βέλος,
δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος.

jeg siger fuldkommen at gjengive, thi at det nogenlunde Tilsvarende lader sig finde (hvilket jeg jo ogsaa paa sit Sted har forsøgt), gjør ingenlunde Sagen klar; og jeg tilstaaer, at, ved flere Steder i dette Drama, hvor det græske Sprogs forunderlige Genius, gestaltet hartad som en Harpokrates med Taushed bydende Pegefinger paa Læben, aabenbarede sig og spærrede mig Veien, fristedes jeg til at bortkaste Pennen og udraabe med F. L. Stolberg, (ved et Sted i 6te Sang af Ilias): „Lieber Leser, lerne Griechisch, und wirf meine Übersetzung ins Feuer"!

Jeg har tilegnet Samfundet til den danske Literaturs Fremme nærværende Forsøg, ikke blot fordi dette Samfund har beviist mig Tillid og Velvillie, men ogsaa fordi jeg, ved en personlig Bestræbelse, vilde opfordre en Forening, som nu er talrig og fremblomstrende og som tæller saa mange talent- og indsigtsfulde Mænd blandt sine Medlemmer, til at overveie, om dèt ikke, maaskee, vilde være godt og overeensstemmende med Samfundets Navn og Formaal, at bevirke lignende maaskee langt skjønnere, Bestræbelser til Omplantning af den græske Genius' herligste Frembringelser i vor gode danske Jordbund. Denne, det er, i nærværende Forbindelse, Sproget, vilde i det mindste Intet derved lide, og Nationen, troer jeg, ikke heller; thi det er just den rette Civilisations uvurderlige Egenskab, at have baade Tid og Rum og Evne til kjærlig Opfatning af ethvert ædelt aandeligt Princip; og Hvo som vil fortrænge det antike Element, somhelst Hellenernes Anskuelse, af den moderne Civilisation — han gjør i Sandhed denne ikkun daarlig Tjeneste. En kyndig og skarpsindig For-

fatter har nyligen yttret, at han skrev sin latinske Grammatik „med et Sind, der lader det nærværende Liv sin fulde Ret og dog vender Blikket til Fortiden som den, hvis rige Arv vi skulle bevare". Jeg hylder ganske den Overbeviisning som disse Ord antyde.

Om et Par kobberstukne Omrids, udførte, efter den herlige Flaxman, af Hr. Johan Daniel Petersen, haaber jeg, at de ville befindes at være, hvad jeg anseer dem for, en passende Ziir for denne lille Bog.

Kjøbenhavn, i December 1841.

Brøndsted.



Agamemnon.

Opført i Athen første Gang i den 80de Olympiades andet Aar (da Philokles var Archon), det er, Aar 458 før vor Tidsregning.



Personerne.

Vægteren.

Choret, som bestaaer af 15 Personer, meest Olbinge, Agamemnon især hengivne, og Medlemmer af det Raad, som Kongen, ved sin Afreise til Toget mod Troja, havde indsat. Chorets Station er en aaben Plads udenfor Kongeborgen, imellem denne og den lavere liggende Stad. Havet i det Fjerne.

Klytæmnestra.

Herolden.

Agamemnon.

Kassandra.

Ægisthos.

Handlingen foregaaer i Argos, paa Kongeborgen, og udenfor denne.

Prolog:

Første Scene.

Vægteren
alene paa Taget af Atridernes Borg.

Jeg alle Guder beder om min Trængselstids,
min lange Aarvagts Ende! — ak, jeg ligger her,
som Hund aarvaagen, paa Atrideborgens Tag
og stirrer taus paa Nattens Stjernevrimmel, op
til dem der føre Vinter-Sommer-Skifte frem
og herske, høit paa Firmamentet, vældelig.
Jeg seer de Stjerner synke ned og stige op,
og end jeg vogter her paa Baunens Flammetegn,
det Ildblus, som fra Troja Budskab bringe skal
og Vidne om dens Fald; saalunde strengt befoel
Hiin mandigstolte Qvindes urokkelige Sind.
Men naar jeg hviler paa min Nattevandrerseng,
som Duggen væder, milde Drømme gjester ei,
(thi Frygten ved mit Leie staaer i Søvnens Sted
og hindrer mine Øienlaag at lukkes trygt)
naar saa mig falder ind at synge, nynne lidt,
og jeg forsøger dette Raad mod Døsighed,
da lyde Suk' og Klager over dette Huus,
der ingenlunde nu, som før, bestyres ret —

O! maatte denne Plages Ophør times mig
og Natteblussets glade Budskab straale frem!

(Pause. Han seer Baunen lyse i det Fjerne.)

Hil være dig, Du Nattens Fakkel! Dagens Lys
bebuder Du, og mange festligglade Chor
til Argos Høitidsfærd for denne Lykkes Skyld —
o Fryd, o Fryd!
Agamemnons Hustru tilsom jeg forkynder det,
at selv fra Leiet hun sig hæver strax paa Stand
og lader freidigt Fryderaab i Borgen vidt
til Faklens Velkomst lyde, dersom Ilion
hensank i Gruus, som dette Blus bebuder vist.
Jeg selv vil føre Høitidschorets Festdands an;
thi mine Fyrsters Lykke nu jeg fremme kan,
da Fakkelvagtens Terning gav mig bedste Kast.
O! at dog snart min atterkomne Konges Haand,
den dyrebare, maatte hvile i min Haand —!
Alt andet jeg fortier —; centnertunge Vægt
er lagt mig paa min Tunge —; men fik Borgen Røst,
den vilde have Nok at sige —; villig jeg
til kyndig Mand kun taler, til Ukyndig taus.

(nedstiger.)

Anden Scene.

Chor.

Nu et Tiaar svandt, siden vældigen drog
imod Priamos' Stad
Agamemnon, vor Drot, samt Menelaos;
dennem skjenkede Zeus baade Thronens Glands
og Scepterets Pryd — herlige Brødre!
og med dem flux foer tusinde Snekker
fra vore Kyster,
som udsendte stridbare Hærmagt.

Men de Kongebrødre fnøs af Begjer
efter Kamp, ligerviis som Griffernes Par,
udi heftig Sorg over Ungernes Tab,
hvirvler om Reden,
og paa Vingernes Aarer svævende-høit
fnyser af Harme
over Tabet af dyrebar Yngel;
men en Guddom fornam, hist høit over Sky,
— Hvo var det? Apollon, Pan eller Zeus? —
disse Jamrendes Skrig;
sendte paa Stand udi Voldsmandens Fjed den
forfølgende Furies Svøbe.
Saalunde Atriderne sendte med Iil
mod Alexandros almægtige Zeus,
Gjestrettens Hævder, den deilige Viv at
hente; thi blodige Kamp, Mændenes Kraft
ødelæggende Møier, naar Knæ mod Jord
monne stemmes, og Spyd splintres i Stormløb,
skulde svarlig Danaer times,
Troer desligeste. Være det nu som
være det maa! Alt Skjebnen fuldbyrder vist.
Ikke ved Klager, ikke ved Offring,
ej ved Taarer Vreden besværgede Den,
som Alterets Lue lod slukkes.
Vi her, med af Aar betyngede Krop,
lodes tilbage, der Hine drog ud til
drabeligt Hærtog;
thi vor Kraft er som Barnets, sig læner til Stav;
og deslige den spædere Ungdoms Marv
ulmer i Brystet
uden Dygtigheds Mod; den er Oldings liig;
men affældig Alder med visnet Løv

V. 60—62 „Atriderne", Agamemnon og Menelaos. — „Alexandros„ o: Paris. — „den deilige Viv" o: Helene.

bruger Stav som en tredie Fod paa sin Vei,
lister sig frem ei bedre end Barnet,
vanker om midt paa Dag som en tom Drøm.

(Under denne Sang, der kan betragtes som en Indledning til den følgende Chorsang, kommer Dronningen **Klytæmnestra** hist og her til Skue i det Fjerne, og da Choret seer hende sysslende med at ordne de festlige Gaver hun lader frembære til Altrene, paa hvilke Offerluen alt brænder, saa henvender det følgende Ord til hende, dog endnu i en vis Afstand og uden at høres af Dronningen):

Herskerinde, o siig,
Klytæmnestra, vor Dronning, af Tyndaros' Æt,
hvad er her vel paa Færde? hvad Budskab er bragt?
hvilket pludseligt Ry,
som nu Dig bevæger til Høitidsfærd?
thi alle de Guder, som skjerme vor Stad,
udi Himmel, paa Jord,
og de som Borgerbedrift have kjær,
hver Guddoms Alter beskjenkes;
mangelund nu sig hæve mod Himlen
Offrenes Luer,
dem Oliens Saft kjærligen nærer
med sine rene, sin mildt tilskyndende Kraft,
som fra Kongsgaardens Forraad blev fremsendt.
Herom forkynd os hvad sige Du kanst,
og Du os tør betroe!
ak, Lægedom gyd i vore Hjerter,
som stundom ængstes af nagende Sorg,
dog igjen oplives, naar Offrets Ild
tilstraaler et Haab, som kan dulme
hiin nagende, pinende Kummer.

(Da Dronningen vedbliver at syssle, i en vis Afstand og uden at agte paa Choret, med Anordninger af Offringer og andre Høitidsceremonier, saa istemmer Choret følgende regelmæssige Chorsang):

Strophe.

End jeg formaaer at besynge det Hærtog, som vore Fyrster
varseldrevne besluttede; thi Mod til at synge
end giver Gud mig —
den Kamp taaler min Alder — (1)
om hiin de Achæers
tvethronede, evige Magt, som
drog over Hav med
Hellas' Ungdom, med hevnende Armkraft —
varslende Ørn mod Troja dem sendte.
Thi for Flaadens Beherskere Fuglenes
Herskere viste sig (sort var den ene,
men hvid den anden)
nær ved Borgen fra Spydsvingersiden;
tydelig saaes de paa Fjeldaas
graadigen ædende ufødte Afkom af drægtige Hare,
som greben blev paa sidste Løb.
Sørgesang, Sørgesang lyd! dog Held vorde seirrigt!

Modstrophe.

Hærens herlige Varseltolk, som begge Atrider
saae af Gemyt forskjellige, skjønned, at dem gjaldt
Ørnenes Rovjagt;
den han tolkede saa:
„I Tidens Løb skal
„dette Hærtog storme Priamos' Borg;
„Taarnenes Skatte,
„Gods og Liggendesæ overvættes
„hevnende Moera skal voldelig røve.

---

(1) See, her og fremdeles hvor Talhenviisning forekommer „Enkelte Anmærkninger," indrykkede mod Slutningen.

V. 109 „tvethronede" om Agamemnon og Menelaos.

V. 116 „fra Spydsvingersiden", det er, fra høire Side, fra hvilken Krigeren udsendte Spyd eller Landse.

V. 130 „Moera" ɔ: Skjebnen.

„Blot ei gudsendt Ulykke rammer vor
„Hær, hiint Ilions mægtige Bidsel,
„i selve Leiren;
„thi mod Huset er Artemis nidkjær,
„ogsaa mod hendes Faders
„vingede Hunde, som dræbte den skjælvende, drægtige Flygtling;
„Det Ornemaaltid afskyer hun“.
Sørgesang, Sørgesang lyd! dog Held vorde seirrigt!

Epode.

„Den Høie, skjøndt hun naadig er
„mod brandgule Løvers spæde Afkom,
„samt mod alle de landlige Vilddyrs
„Brystmelk sugende Unger, dog hun
„byder mig tolke til Held det Jertegn;
„gunstigt var, men dog ængstende, Ornenes Varsel.
„Den milde Pæan ydmyg jeg anraaber,
„at dog ei stridige, voldsomme Storme mod Danaerflaaden
„hun monne beskikke,
„heftig forlangende andet Offer, et lovløst, et gjestløst,
„Kilde til Frænders Tvedragt, til Hustrus Had, som vil ulme,
„altid nagende, hjemme,
„frygtelig Huusholderinde, som pønser paa Hevn for sit Barns Drab.“

Saalunde Kalchas, end tilføiende glimrende Held, som skjebneforkyndt ved Hærtogets Varselfugle paa Borgen.
Hermed i Samklang:
Sørgesang, Sørgesang lyd! dog Held vorde seirrigt!

Første Strophe.

Zeus! — hvo han end monne være, hvis
Ham behager dette Navn,
jeg dermed paakalder ham —

V. 135. „vingede Hunde“ ɔ: Ørne. — V. 144 „Pæan“, Apollon.

ei at fatte jeg formaaer,
skjøndt jeg overveier Alt,
uden ved Bistand fra Zeus, om jeg Sindets Bekymring
tør, som grundløs, kaste bort.

Første Modstrophe.

Vistnok ei Hvo fordum mægtig var*),
overmodig, stolt og grum,
kunde, nu forsvunden, mig
sige Noget; ligerviis
Sønnen**) fandt sin Banemand;
men hvo Zeus paakalder med Hyldest og Andagt,
han skal høste Fromheds Løn***)

Anden Strophe.

Zeus til Viisdom leder os,
Han i Smerte lader groe
Lærdom og Fornuftens Raad;
ja endog i søvnbetvungne Bryst
Misdaads Anger drypper; selv Gjenstridig
gjestes af Besindighed —;
saa beskikked Guder, som med Vælde
sidde høit ved Verdens Ror.

Anden Modstrophe.

Hist nu Flaadens ædle Drot,
ældste Konge af de To,
dadled ingen Varseltolk,

*) nemlig Uranos. **) Kronos.

***) Et opvakt Folk maatte, under fremskridende Cultur, ledes til a hylde en moralsk Verdensstyrelse; denne personificerede Hellenerne ved deres Zeus, som følgelig, ogsaa efter den almindelige Forestilling om de ældre Gudedynastier, havde fortrængt eller betvunget de gamle vilde, grumme kosmiske Guder (Uranos, Kronos o. s. v.), som Intet andet vare, end voldsomme Naturkræfter personliggjorte. Dette forklarer end ydermere Choret selv i den følgende anden Strophe.

fandt sig i sin Skjebnes bittre Lod,
der i Nød stedtes Achæerne,
piint' af Modvinds svare Magt,
som de laae ved Chalkis' Vexelstrømme
under Aulis' Klippekyst.

Tredie Strophe.

Men da fra Strymon Stormen fremfoer,
som førte med sig Drøvelse, Sult og Qval
og Landingsnød;
som Toug og Seil, Ror og Skib fordærved,
og udspandt dobbelt Tidens Længde
ved Kjede; hentæred Hærens Ungdoms Marv;
da mod Orkanens Magt
bittrere Midd'l forkyndtes
af Seeren Hærens Fyrster,
tydende paa Artemis' Harm —
heftigen Atreus' Sønner da
stødte med Kongestav mod Jord,
hemmed ei Taarernes Strøm.

Tredie Modstrophe.

Saalunde da den ældre Konge udbrød:
„Det rædsomt er, Guden ei at lyde,
„men rædsomt og,
„eget Barn, Husets Pryd, at myrde,
„med Strøm af Jomfrublod besmitte
„foran Altret, ak! egne Faderhænder — —.
„Fra alle Sider Qval!
„Skulde jeg Flaaden svigte?
„Samtogets Forbund miste — —?
„vistnok det stormstillende Blod,
„Jomfruens Son=Offer paa Stand,
„hidsigen man fordrer med Ret,
„Kilde til Held det blev os.“

Fierde Strophe.

Saa greb han da Nødens svare Bidsel
og aanded vanhellig Sindsforandring,
ugudelig, til Fordærvelse;
den fule Daad nu han fræk besluttede;
thi Menneskens Børn det onde Anslag
og Sindsforvirrings Ruus dumdristiggjøre —.
Saa voved han selv at offre sin Dotter
til Hjelp i blodig Kamp for Qvindehevn, til
Løsning af Skibenes Baand.

Fierde Modstrophe.

Ei hendes Bøn, hendes Skrig til Faderen,
ej selve hiin høie Jomfrus Liv meer
for Noget agted et kampsygt Raad.
Da Bøn var holdt, Fad'ren Offerklerke
befoel hende, som hun stod tilsløret,
liig Offerged at hæve høit i Veiret,
og slynge uforsagt paa Altret op,
men hendes yndige Munds Raab om Redning,
Ulykkes-Skrig for Slægten,

Femte Strophe.

at hindre ved stærkt Baands maalløse Tvang.
Hun safranfarvede Slør lod synke,
og traf enhver hendes Offrer
med Blikkets veemodsfulde Pile;
som Billed skjøn vilde hun tiltale dem,
thi ofte, ak! hun tilforn
i Faderens Høisal havde sjunget;
Med yndige Stemme den rene Mø lovsang da
saa gjerne sin Faders Lyksalighed,
Hans Gjestfrihed, Magt og Ære.

Femte Modstrophe.

Hvad nu skal skee — veed jeg ei, siger ei;
dog Kalchas' Kunst vorder aldrig tomt Ord.

Vistnok de Lidende Retfærd
tildeler stundom Fremtids Kundskab,
dog, før den kom, ængstlig Fritten jeg forsmaaer(²),
utidig Angst var det jo;
den nok skal klar bryde frem med Daglys.
O maatte os dog igjen Fremtids Held vorde, som
det ønskes af en trofast Vagt, der
ømt vaager for Apis' Halvø(³).

(Imedens denne Verelsang udførtes, har Dronningen nærmet sig Choret, som først tiltaler hende).

Tredie Scene.

Choret og Klytæmnestra.

Choret.

Min Hyldest bringer jeg, Klytæmnestra, din Magt,
thi Kongens Ægtefælle sømmer det sig vel
at hædre høit, mens Kongestolen ledig staaer.
Om Tilforladeligt Du hørte, eller ei,
og kuns i glade Budskabs Haab Du offrer nu,
erfoer jeg gjerne, dog tilfreds, hvis Du er taus.

Klytæmnestra.

Til glade Budskab, som et Ordsprog lyder, nu
opstige Morgenrøden skjøn fra Moder Nat!
en Glæde, større end dit Haab, skal vorde din:
Argiverhæren nu har stormet Priams Borg.

Choret.

Du siger — —? mig dit Ord undslap — — utroligt fast!

Klytæmnestra.

At Troja er i Hærens Vold; forstaaer Du nu?

Chor.

En Fryd, som lokker Taarer frem, betager mig.

V. 248 „Apis' Halvø" ɔ: Peloponnes.

Klytæmnestra.
Dit Øie vidner om velvilligt Sindelag.

Chor.
Men har Du sikkert Vidnesbyrd? troværdigt Tegn?

Klytæmnestra.
Vistnok, et sikkert, hvis mig Guden ei bedrog.

Chor.
Du troer dog ei paa tomme Drømmes Gøglespil.

Klytæmnestra.
Til døsig Sands og Blendværk slaaer jeg ei min Lid.

Chor.
Bedaared ei maaskee et flygtigt Ry dit Sind?

Klytæmnestra.
Du mistroer min Forstand, som ungt, umyndigt Barns.

Chor.
Og naar blev Staden da vel stormet? veed Du det?

Klytæmnestra.
I sidst henſvundne Nat, som fødte denne Dag.

Chor.
Men hvo kan dog saa hurtigt Budskab have bragt?

Klytæmnestra.
Hephæstos selv fra Ida Flammen sendte ud,
og Fakkel derpaa Fakkel hid i Vexelblus
fremsendte: Ida først til Hermes' høie Klint
paa Lemnos; efter denne Ø et tredie Fyr
det Zeus indviede Athos' Kuppe stige lod;
Flux overfoer nu Havets Ryg i Flammeglands
den muntre Fakkels Magt, som skyndte frem med Iil
sit gyldne Fyrreblus, der straaled liig en Sol
og bragte Flammebudskab til Makistos Vagt,
som ikke seen, ei ubesindigen af Søvn
betvungen, røgted strax paa Stand sin Iilbudsdont.
Nu fjernt hen Baunens Lys, Euripos' Strømme nær,
fremiler, bringer Varsel til Mesapions Vagt,

som flux lod Nodblus løe frem til Kundskabstegn
og tændte høie Baal af tørre Hedetjørn.
Den friskfornyede Fakkel mørkned ingenlund;
den oversteg Asopos' Slette, naaede, klar
som fulde Maane, til Kithærons høie Fjeld,
og vakte atter Ildbudstikken op til Fart;
thi ei forsømte Vagten her sit Vandreblus,
men tændte Baal langt større end de forrige.
Nu overskred Gorgopissøen Flammens Skin,
belyste Bjerget Ægiplanktons høie Top,
paaskyndte flux, at Ild ei savned(4) der mit Bud.
Uhyre Baal de strax antændte; høit mod Sky
den store Flammetunge slaaer, Saronske Bugts
sigtbare Høistrand kjæk at overstige med
sit Lueskin; uhindret foer den frem og kom
til Arachnæisk Bjergaas, Stadens Nabovagt;
og derfra naaer tilsidst Atrideborgens Tag
det Blus, som har sit Udspring hist fra Idas Baun.
Saalunde nu er udført Fakkelløbets Lov:
Man modtog, gav igjen, i tro Afløsningsrad,
men de, som løbe først og sidst i Rækken, vandt.
Et saadant Tegn og Budskab jeg forkynder Dig,
det mig har sendt fra Troja selve min Gemal.

Chor.

Jeg siden yder Guderne min Takkebøn,
men nu, o Dronning, inderlig forlænges mig
at lytte taus til dine Ord — o tàl igjen.

Klytæmnestra.

Achæer Troja have da den Dag i Dag,
og stridigt Raab, jeg tænker, gjalder rædsomt der,
thi gyd paa Olien Ædiken i samme Kar,
Du da vil see dem begge fjendtlig skilles ad.
Saalunde hist de Seirendes og Slagnes Raab
maa skurre stridigt, Udtryk af forskjellig Lod:

thi Disse nu, hensjunkne over Dynger Liig
af slagne Mænd, af Fædre, Brødre, Slægtninger,
Børn over Gamle, jamre — ak, af ufrit Bryst —
begræde dyrebare Frænders, Venners Død;
men Hine jager Sult og blodig Nats Besvær
fra Kampen hen til Maaltid af hvad Staden har
isflæng; mens Andre, uden alt Tildelingstegn,
og som Enhver Tilfældets lette Terning trak,
sig i de fangne Troers Huse slaae til Ro,
fra aaben Himmels Nattedug og Kuld og Riim
omsider frelste, gjøre sig tilgode, ret
i Mag som Guder, sove trygt den ganske Nat.
Hvis nu de Trojas høie Guder, Stads og Lands,
og deres Helligdomme hædre, hævde fromt,
da følger ei, maaskee, paa Seiren Hevn og Død;
blot Hæren ei i Utid fristes af Begjer
at røre, rovbedaaret, hvad den ikke bør — —!
de maae jo snart, hvis Hjemkomsts Held skal times dem,
igjen forsøge Dobbelfartens andet Løb;
og hvis nu Flaaden afgaaer Guderne forhadt,
o, da kan let fra Slagnes Grave hæve sig
Vanfred, om end ei nye Uheld støde til.
Af mig, en Qvinde, maatte Du nu høre Sligt —
Men gid det Gode utvetydigt seire maa!
jeg fremfor megen Lykke skatter dette Held.

Chor.

Velvilligt, Dronning, talte Du, med mandig Sands;
og da jeg sikkre Vidnesbyrd af dig erfoer,
jeg nu vil bringe Guderne mit Hjertes Tak,
thi herlig Løn er vorden os for Møie svar.

Fjerde Scene.

Chor.

(Indledningsbøn: προςευχή):

Zeus, Alstyrer, og Du, venlige Nat,
som os skjenked herligste Hæder,
Du som om Ilions Taarne har spændt
stærkeste Garn, saa at Ingen, ei Stor
ei Liden, formaaer at udvikle sig af
dette Trældoms Net,
denne althenrivende Vanfred.
Jeg tilbeder Dig, Zeus, Du er Gjestrets Værn,
dette har Du fuldbragt, Du som lang Tid
sigted med Buen paa Alexandros,
at ei før Tid, ei ud over Stjerner
Du din Piil monne sende forgjeves.

Første Strophe.

Om Hevn fra Zeus de nu kan vidne —
og Hvo kan ei dens Spor forfølge?
ja han beslutted, han har udført; siger
en Daare: „Guddommen ei vogter paa
„forvorpen Mand, Helligdoms
„Forstyrrer“ — Vee over ham!
thi Guden just har sat
til Skue Hines Slægt,
som aanded Voldsomhed og Hovmod,
hvis Huus var fyldt med ranet Rigdoms
unyttige Pragt —; nei skyldløs Lod
vorde mig, og saadan, at
sindige Sands kan nøies;
thi overvættes Rigdom
værner ei mod Ruin, naar
Nogen haanede frækt hiin
hellige Retfærds Alter.

Første Modstrophe.

Han rives hen af syndig Attraa,
ham raader denne Vanfreds Dotter;
al Lægedom forgjeves er; hans Misdaad
fordølges ei; selv den sit fæle Skin
udbreder, som falsknet Erts,
ved hyppig Brug kastet frem,
hensortner, kjendes snart,
forkastes. Kaade Dreng
letfærdig flygtig Fugl forfølger,
og hjem han bringer Ulykkers Væld;
hans Bønner hør' ingen frelsende Gud —
Hver som Skjændigt bedriver
Guddommens Hevn vil ramme;
Paris just var en saadan:
han Atridernes Kongsgaard
gjested, haanede Gjestvennens
Bord ved Ran af hans Hustru.

Anden Strophe.

Og Hun udi Hjemmet tilbagelod
Skjoldsvingeres Larm og Søtogsrustningens Bulder;
Som Medgift tog hun Undergang til Troja med,
og ud af Portene let hun foer,
uvov'ligt vovende —; ak, da udbrød,
sukkende dybt, Kongens Borgpropheter:
„o Vee, o Vee, Slot o Slot og Fyrstepar!
„o Ægteseng og Husbonds Kjærlighed!“ —
Forhaanet Han (5) staaer der maalløs,
han skjelder ei,
men aldrig glemmer sit bittre Tab;
den Flygtedes Savn er som

V. 392 „Hun“, Helene. — V. 400 „Han“, Menelaos.

Gjenfærd, der ruger over Borgen;
Billedstøtternes Ynde
er en Plage for ham; thi
hvor det kjærlige Blik er tabt,
Elskovsguden forsvinder.

Anden Modstrophe.

I Drømme ham smigrer et Gøglespil
af Syner, som føre med sig grundløse Glæder;
thi grundløs er den Fryd Indbildning tryller frem,
i Haandevending omskiftelig,
naar Synet kom og svandt i samme Nu,
henflagrende let paa Søvnens Vinger.
Ham selv nu ved egen Arne paa hans Borg
en saadan Qval piner, ængster idelig,
men og over Dem, som droge
i Leding med
fra Hellas' Land, har Hjertesorg
sig leiret i Hvermands Huus;
der er Meget som gaaer til Hjerte:
thi hvem Hvermand har udsendt,
veed han, ak! men i Mands Sted
vender Aske og Vaaben kun
atter til Hvermands Hjemstavn —.

Tredie Strophe.

Hist Liig mod Guld Ares selv vexler ud,
Han som i Kamp Seirens Vægtskaal har,
og sender Slægtninger hjem
fra Ilion udbrændte
Rest af den Mand, hvis Aske
taarevædet gjemmes i
vel tillukte Urnes Skjød.
Den Faldnes Slægt begræder ham

V. 426 „Ares", Mars.



I Drömme ham smigrer et Gjöglespil

og priser høit, nu Den som Helt,
nu Hiin som Mand, der faldt med Ære,
skjøndt han stred for fremmed Qvinde —
Saadant hemmeligt man mumler,
udsaaer Had mod vore Fyrster,
som forvoldte Toget —.
„Hvad dog fandt sig for Troja
„hine Helte? kun Grave —
„rundt om Ilions Muurborg
„fjendtlig Jord dem bedækker —."

Tredie Modstrophe.

Det onde Ry, Folkenes Hevn er tung,
bitter Gjengjeld for Skyld som Had paadrog;
o, stedse mig ængster Frygt,
at Fremtid mørk forestaaer;
Guddomsøie vogter paa
Blodsudgydnings Ophavsmænd;
sorte Furie vil Enhver,
som uden Retfærd Medbør fik,
med sildig Skjebnes tunge Haand
i Mørke kaste ud; og Hvem Lys
blev berøvet, hans Kraft er brudt.
Hvo med Folkets Had fik Navnry,
fik en farlig Lod, thi Zeus ham
med sit Lyn skal ramme.
Hadfri Lykke jeg ønsker,
ei Erobrerens Glands, ei
heller som Fange i Trældom
ynkeligt Liv at friste.

Epode.

Fra Vandreblussenes Ild
et Glædesry Staden nu
gjennemstrømmer; men om Sandt —
Hvo veed? maaskee det er kun gudsendt Blendværksblus;

Hvo er saa daarlig, Sind- og Sandsforblindet, at,
fordi ham hiint Fakkelblus
opflammed, hvis Rygtet snarlig skifted om,
derfor han forsaged feig?
Hvor Qvinde bød, tidt man saae
et heldigt Udfald udraabes før det kom —.
Let bevæget Qvindery sig udbreder iilfærdigen;
Men let hensalmer, visner den Bedrift,
hvis Jubel ikkun gjenlød fra Qvindemund.

Femte Scene.

Chor og Klytæmnestra.

Klytæmnestra.

Snart skulle vi erfare, om hiint Vandreblus,
om Fyrtaarnvagternes og Baunens Sendebud
os monne Sandt forkynde, eller, Drømme liigt,
hiint gladoprundne Lys bedaaret har vort Sind.
Jeg hist Herolden seer fra Stranden nærme sig,
af Oliegreen omskygget; med ham iler frem
en tørstig Støvsky, Dyndets Broder, Vidnesbyrd,
at han er ikke maalløs, ikke blot med Blus
af Bjergskov eller Røg af Ild os bringer Bud;
med Ord han enten meer vor Fryd skal trylle frem — —
Modsatte Tanke gyser jeg tilbage for —;
paa glade Budskab Glæde følge mangelund!

Chor.

Hvo andet Ønske herom nærer for vor Stad,
han høste selv sin slette Tankes bittre Frugt!

Sjette Scene.

De Forrige og Herolden.

Herolden.

O fædrelandske Jord, o Argos' elskte Land!
saa kom jeg da, skjøndt ti Aar svandt, til dig igjen,

og fik, blandt mange Haab som brast, dog eet opfyldt:
thi aldrig meer jeg haabed i Argivisk Jord
en venlig Grav i Fred at finde naar jeg døer.
Hil være dig mit Land! Hil dig, Du Solens Lys!
og Zeus, Du Landets høie Værn, og Pythos Drot,
som ei mod os nedsender meer din Bues Piil —;
tidt nok Du ved Skamander fjendtlig kom mod os,
nu være Du os atter Frelser, Hjelp i Kamp,
Apollon Herre! — alle Kampguddomme jeg
anraaber ogsaa, Hermes, Dig, min Hæders Væld,
min egen Skytsherold, Herolders Ærefrygt!
Og I, Heroer, som os sendte, naadigen
modtager atter den fra Dræbning skaante Hær.
Du vore Fyrsters Borg! I, kjære Vaaninger!
høiværdige Altre! Guder i det Frie, o!
modtager nu, om nogen Sinde før, med Gunst,
med værdig Hæder Kongen efter lange Tid;
thi Agamemnon, Kongen, kommer — bringer med
til Eder og til Alle Lys i Nattens Mulm.
Gjenhilser ham med Godhed — vel det sømmer sig —
ham, som har væltet Troja om med Hevneren
Zeus' Dobbelhakke, som forvandled det til Ørk;
selv Guders Altre, al indviet Pragt forsvandt,
og hele Landets Sæd er slet tilintetgjort.
Paa Trojas Nakke har Atridekongen lagt
et saadant Aag, og kommer som lyksalig Helt
tilbage, værd at hædres fremfor nogen Mand
blandt vor Tids Mennesker. Ei Paris, ei hans Stad
kan bryste sig af værre Daad end dennes Straf;
thi skyldig i Forførelse og skjændigt Ran,
Han baade har sit Bytte tabt og styrtet brat

V. 495 „Pythos Drot", Apollon.
V. 497 „Skamander", Flod ved Troia.

sin Stammes gamle Kongehuus i Undergang;
ja dobbelt bøder Priams Slægt for svare Skyld.

Chor.

Herold fra Hæren, Held og Lykke vorde Dig!

Herold.

Mig Held er vorden; Døden selv nu blev mig let.

Chor.

Forlængsel efter Fædreland har plaget Dig?

Herold.

Saa stærkt, at Glædens Taarer fylder Øiet nu.

Chor.

Vor egen kjære Sygdom havde smittet Jer —

Herold.

Hvordan skal jeg forstaae dit Ord? forklar mig det!

Chor.

Som Den, hvis Hjems Gjenkjærlighed hans Sind har rørt.

Herold.

Du mener, Hjem og Hær var' lige længselfuld' —.

Chor.

O, jeg af sorgomspændte Hjerte sukked tidt.

Herold.

Men hvorfra kom den dybe Sorg i Folkets Sind?

Chor.

At tie blev forlængst min Plages Lægedom — —.

Herold.

Men hvem da frygte? — dine Herrer vare fjern.

Chor.

Som nys Du sagde, vilde jeg nu gjerne døe.

Herold.

Ja fuldbragt er det, dog i gru'lig lange Tid;
Enhver erfaret har, at Dette heldigt var,
ugunstigt atter Hiint; Hvo, uden Guderne,
blev stedse sorgløs gjennem hele Livets Løb?
Thi skulde jeg Seiladsens Plager regne op:

sparsomme Landgang, slette Leier — — hvilken Tid
paa Dagen var der uden Suk og uden Savn?
Dog hvad paa Landet vented os, end værre var:
Tæt op til Fjendens Mure var vor Nattevagt;
Os Himlens Regn og Markens Dug desligeste
igjennemblødte, blev en idelig Fordærv
for vore Klæder, gjorde Haaret stivt og vildt;
og hvis jeg Vintren nu, den fugledræbende,
beskrev, som Idabjergets Snee den sendte ned —
hvad heller Heden, naar blikstille Havet sank
paa sydligt Leie hen og indsov bølgeløst — —.
Dog hvorfor sørge? Møien svinder ogsaa hen,
den svinder hen for os, som for de Døde selv,
der neppe vilde ønske atter at staae op —
og hvorfor skulde den der lever, dem som faldt
opregne hver, og jamre over Skjebnens Slag?
Nei, nu jeg er tilsinds at sige Sorg Farvel;
thi os, som af Achæas Hær tilovers blev',
tilfaldt en Lod, den intet Tab kan veie op;
fuldt vel vi kunne vidne om os selv idag;
i det vi henfløi over Hav og over Land:
„Vi Troja toge, Vi Argiverhærens Mænd,!
„og nu for Hellas' Guder disse Vaaben i
„de Høies Templer have ophængt, Fortids Pragt.“
Hvo dette hørte, maa lykønske Argos' Stad
og Hærens Fyrster; Lov og Priis bør ydes Zeus,
hvis Raade dette har fuldbragt. Nu veedst Du Alt.

Chor.

Din Tale mig har overtydet; Tvivl forsvandt;
Du veed, at gamle Folk vil have god Besked.
Dit Budskab maa Klytæmnestra og dette Huus
høist vigtigt være; ogsaa mig det bringer Fryd.

Klytæmnestra (til Herolden)

Forlængst jeg glædehenrykt hæved Fryderaab,

der Natteblussets første Ilbud kom til os
og meldte Hærens Stormløb, Trojas Undergang;
da sagde man maaskee med Spot: „Til Bauneblus
„Du slaaer din Lid, og troer forvist, at Troja faldt?
„Vel saa, en Qvindes Hjerte svulmer let af Haab.“
Saalunde man som ubesindig dadled mig,
dog offrede jeg freidigt; paa mit Qvindebud
gjenløde hist og her i Staden Fryderaab;
og paa de gudindviede Steder Ærefrygt
opsendte Offerluens milde Virakduft.
Men nu, hvi skulde Du mig Meer forkynde? snart
af Kongen selv jeg nøie Alt erfare skal.
Jeg iler da min ædle, min ophøiede
Gemal, den atterkomne, at modtage selv,
thi hvilket Lys oprandt for Qvinden mere skjønt,
end, naar fra Leding Gud hjemfører hendes Mand,
ham da at aabne Porten? — min Gemal forkynd:
at han, saa dyrebar sin Stad, maa ile hid;
at han i eget Huus sin Hustru finde skal
trofast som da han bortdrog, Husets Vogterske,
kun ham hengiven, fjendsk imod hans Avindsmænd,
i alle Stykker liig sig selv, som aldrig brød,
i lange, lange Tidsløb, noget helligt Segl —.
Jeg veed af ingen Fryd, af ingen Rygtets Plet
ved anden Mand, meer end jeg veed af Ulivssaar.

Herold.

En saadan Roes, naar reen den kom fra Sandheds Vææld,
det sømmer ædel Qvinde selv at give sig.

(Klytæmnestra forlader Scenen).

Syvende Scene.

Chor og Herold.

Chor.

Nu har hun dog vel sømmelig, med klare Ord
udlagt sin Mening, saa Du veed hvad du skal troe — —
Endnu, Herold, om Menelaos ønsker jeg
at høre, hvad Du selv erfoerst: om ogsaa frelst
og hjem med Eder kommen er den ædle Drot?

Herold.

Ei kan jeg glade Budskab melde falskelig,
som om det kunde bringe Venner varig Fryd.

Chor.

Men maaskee dog Du Godt med Sandhed sige kan?
vistnok, fra denne sondret, skjules Intet let.

Herold.

Han af Achæerhæren brat forsvunden er,
han selv med samt hans Skib; jeg siger Dig kun Sandt.

Chor.

For Alles Dine, der han drog fra Trojas Kyst?
hvad heller bortrev ogsaa ham en fælleds Storm?

Herold.

Du just som gjæve Bueskytte Maalet traf,
langvarig Nød med korte Ord Du skildret har.

Chor.

Og om han lever eller døde, har man ei
erfaret end af anden Seiler noget Ny?

Herold.

Nei, Ingen veed til sikker Kundskab mindste Spor,
undtagen Helios, som nærer Jordens Kraft —

Chor.

Hvorlunde siger Du at Flaaden leed af Storm,
som vrede Guder reiste, dog igjen betvang?

Herold.

Det bør mig ei at skæmme saa lyksalig Dag

med Vanhelds Budskab; Gudsfrygt være fjern derfra!
men naar Herold med Sorgens Aasyn bringer hjem
forfærdelige Meldning fra den slagne Hær,
saa Folkets Saar ikkun er eet i fælleds Nød,
og mange gjæve Mænd fra mange Huse brat
bortreves af hiin Dobbelsvøbe, Ares' Fryd,
af begge Spyds, det blodige Pars*), Forsmædelse —
Hvis Nogen kom med saadan Vanfred svært beladt,
for ham den passed, denne Furiernes Sang;
men naar han kom som gunstig Skjebnes Sendebud
hjem til sin Stad, der glæder sig i fælleds Held — —
hvorlunde skal i Fryd jeg blande Sorgens Ord
om hiint Uveir, som ramte os, en Straf fra Gud?
thi Vand og Ild, tilforn saa fjendske, sammensvor
sig os imod, og stod hinanden trofast bi
at lægge øde vor ulykkelige Hær!
Om Natten svulmed Havet op med rædsomt Brag,
thi Skibene slog mod hverandre thracisk Storm,
saa at de, sammentørnende med Voldsomhed
ved Hvirvelvindens Magt, i Skyfalds Slud,
i Uveirs Malstrøm undergik og slet forsvandt;
Og der nu Solens klare Lys igjen oprandt,
vi seer Ægæerhavet rundt om vrimlende
med vore Brødres Liig, med vore Skibes Vrag;
men os, paa eenligt Skib, hvis Skrog endnu var heelt,
udlisted, eller frelste ved sin Forbøns Magt,
en Gud — vist ingen Dødelig — som Roret greb,
og Lykken selv, som Redningsmand, besteg vort Skib,
at hverken det i Branding skulde lide Nød,
ei heller strande paa en falsk og stenig Grund.
Derpaa undvegne Dødens Svælg i Bølgerne,

*) Enhver fuldbevæbnet Kriger (ὁπλίτης) bar altid to Landser i Slaget.

men ikke med Fortrøstning, skjøndt det nu var Dag,
vi svæved end i Frygt og Angst for nyt Uheld,
da vor Besætning led af Mathed, Nød og Sorg.
Og nu, hvis Nogen aander end af Flaadens Mænd,
da mene de, vistnok, om os, at vi omkom;
deslige vi om dem maae troe det samme; ak!
maatte dog Held os atter vorde! da kan Du
forvente Menelaos først af Alle hjem;
thi hvis ham nogen Solens Straale skuer end
ilive og i Kraft ved Zeus' Beskikkelse,
som ei besluttede brat at rydde ud hans Slægt,
da er der Haab, at han kan naae sit Hjem igjen.
Vær vis paa, at ved disse Ord Du Sandt erfoerst.

(Herolden gaaer).

Ottende Scene.

Chor.

Første Strophe.

Hvo benævned dog saa sandt,
i al Maade sindrigen
— mon ei en usynlig Magt, viisdomsfuld,
ahner forud Skjebnens Raad,
leder ret vor Tunges Ord? —
Hende, den spydformælede Brud,
*Udrydder**)! thi forvist hun,
Skib- og Mand- og Stad-udryddende
fra det herlige Slot,
fra sit mórbeklædte Mag**)
svæved hen med Zephyrs Luftstrøm;
men paa Stand Skjoldbærertrop af Jægere foer
at finde vildsomme Spor af

---

*) Ἑλένη, af ἕλω (αἱρέω): udrydder, tilintetgjør.

**) Gammelt dansk Ord for det fremmede *Gemak*.

Hine, som landed paa Simois'
løvrige Bredder — dèr dem
gjested med blodige Leding.

Første Modstrophe.

Hist mod Troja Sørgeslægt*)
vel benævnet! skyndte frem
Guddoms heftige Vrede, som i Tids
Fylde hevned Gjestebords,
hevned dets Beskytters, Zeus'
skjændige Haan paa hine Frække,
som saa lydeligen jubled
til den Brudehymne, det lystede
just Brudgommens Slægt at
sjunge —. Snart forgjetted Hymnen
Priams gamle Kongestad, som,
udi Angst sukkende dybt, nu kalder Paris
skjændig Boler, Vanfredsbrudgom,
jamrer høit over bittre Lod,
ak! thi Borgernes Blod
spildtes, udøstes i Strømme.

Anden Strophe.

Saa opklækked en Mand, til
Husets Fordærv, sig en Løves
moderberøvede Unge:
først den, i spædere Alder
tam, var mod Børnene venlig,
ogsaa de Ældre til Morskab;
ofte den gynget blev paa Arm
ret som en nyfødt liden Glut,
lod sig klappe med Haanden tidt,
logred, naar Sult tilskyndte.

---

*) Ordspil paa κῆδος, som baade betyder Frændeforhold ved Giftermaal, Svogerskab, og Sorg, Græmmelse, Modgang.

V. 680 „Hine," Helene og Menelaos. — „Simois," Flod i Troas.

Anden Modstrophe.

Men opvoxen den røbed
sin Slægts indgroede Vanart:
Til Tak for Føde og Omhu
grusomt anfaldende Hjorden
gjorde den selv sig et Maaltid;
Gaarden med Blod blev besudlet,
til bitter Harm for Husets Folk,
til stor og væmmelig Fortred;
som af Vanfred til Offerpræst
var den manet paa Gaarden.

Tredie Strophe.

Deslige, jeg mener, kom til Ilion
Hun, hvis Sind var mildt som det stille klare Havblik,
Hun, Rigdoms Straaleglands og Smykke,
Ætes Øines yndige Piil,
elskovvækkende Trylleblomster —
Snart hun dog skiftede Farve,
Bryllupsfryd til Qval forvandled;
farlig Nabo, farlig Frænde
styrted ind blandt Priamider,
fremsendt af Gjestrettens Gud
som en Furie-Qvalsbrud.

Tredie Modstrophe.

Et gammelt Ord er det blandt os Mennesker: (10)
„Er Mands Lykke stor og fortjent, da faaer den Afkom,
„den vorder frugtbar, døer ei barnløs;
„men af det blotte Lykketræf
„høster Slægten kun Jammer og Uheld —“
Dog fra de Andre forskjellig
Mening hylder jeg: at Udaad
om en Tid flere vil avle,
hver og een lignende Stammen;

men den Retfærdiges Huus
blomstrer i herlige Børn.

Fierde Strophe.

Sædvanlig den gamle Skyld
avler frem anden Skyld
i Ugudeliges onde Sind,
før eller senere, naar Anledning kom:
nyopspundne Mørkhedsdaad (11),
ubekæmpelig Dæmon, trodsig, vanhellig Dumdristighed,
skyndende frem Mørkhedens Magt mod Huset,
lignende sine Forældre.

Fierde Modstrophe.

Men Retfærds Gudindes Lys
skinner i Armods Vraa,
hædrer det uskyldigt rene Liv;
fra guldbaldyrede Hynder, skyldbesudlet Pragt (12)
hun vender bort sit Blik,
og vandrer hen til Uskyldigheds Hjem, agter den Rigdom ei,
som, skjøndt mægtig, er skjændselstemplet —
Alt Hun fører til Maalet.

Niende Scene.

Chor. Agamemnon. Kassandra.

Chor

(til Kongen, som, med Kassandra paa sin Triumfvogn, kjører langsomt fra Havnen op til Slottet og nærmer sig Chorets Station).

Vær velkommen, min Drot! Du som Troja indtogst,
Du Atridiske Helt!
Hvad skal jeg sige for ret Dig at hylde?
hverken for høit, ei heller for lavt din
Hæder at sætte?
Tidt Menneskens Børn paatage sig Skin
uden Virkelighed, for at skuffe:
Med den Bedrøvede hver Mand er

rede til Suk, skjøndt Kummerens Nag dem
naaer ingenlunde til Hjertet selv;
lode de atter som delende Fryd,
o, da tvang de kun trævneste Ansigt til Smiil —.
Dog Hvo sig tilgavns paa sin Hjord forstaaer,
ei han bedaares af Skrømterens Blik, som
synes velvilligt at lyse, men er dog
ikkun vandig Kjærligheds Logren.
Ogsaa mig, der Du forhen Hæren opbødst
blot for Helenas Skyld, — ei jeg det dølger —
svarligen misledet Du syntes da,
som Drot, der sit Sinds Ror styrede slet,
da du tilskyndede
Mænd, som nødig ginge til Døden,
som dog uden Skrømt nu af velvilligt Sind
paaskjønne den Daad, som er fuldbragt.
Med Tiden du nu, naar Du forsker, vil see
blandt dine Mænd hvo rettelig, hvo med
Vrangsind har Staden bestyret.

Agamemnon
(fra sin Indtogsvogn).

Det bør mig hilse Argos og dets Guder først,
som mig forundte lykkeligt Tilbagetog,
Og som forhjalp mig til, hist over Priams Stad
retfærdig Hevn at tage; thi ei Guderne
lytted til Talertunge om hvad Ret er, men
nedlagde trøstig Dommens Steen til Trojas Fald
i blodige Urne —; men den anden Urne tom
tilnærmed sig, forladt af Haanden, Haabet kun.
Endnu forkynder Røgen hist, at Staden sank,
Vanfredens Storme suse; selv hendøende
opsender Asken Rigdoms fede Hvirveldamp —;
derfor det bør os Gud at yde Hjertets Tak,
thi fuldelig vi have udført Hevnens List,

og for en Qvindes Skyld vort Argos' Uhyr nu
har slet lagt øde Trojas gamle Kongestad;
thi Hestens Føl, skjoldvæbnet Mandskabs vilde Trop,
foer op til Stormløb ved Pleiaders Nedgangstid,
da grumme Løve flux sprang over Borgens Muur
og lædsked sig til Overflod i Kongeblod.
Til høie Guder retted jeg mit første Ord;
hvorlunde Du nu sindet er, jeg vel forstod,
jeg Ret Dig giver, er af samme Tanke selv;
kun sjeldent er blandt Mennesker det Sindelag,
som uden Avind seer en Vens Lyksalighed;
en fjendtlig Gift, som trænger ind til Marv og Been,
Dens Qval fordobler, som i Hjertet nærer Nid;
af egne Vanheld, egen Nød besværes han,
og nu, naar Andres Held han seer, da sukker han.
Jeg af Erfaring tale kan: fuldt vel jeg saae,
at kun et Troskabs Skin, et Skyggebilled var
de Mænd, som skrømted størst Hengivenhed for mig.
Odysseus ene, skjøndt han nødig seiled med,
har ufortrøden baaret svære Aag med mig —
om han er død, om end han lever, veed jeg ei.
Alt andet hvad vor Stad angaaer og Guderne,
det lader os i fælleds Folkforsamlings Kreds
beraadslaae; hvad som da befindes godt og sundt,
at dette kan bestaae, skal være fælleds Meed;
men hvor Forbedring, Lægedom fornøden er,
der ville vi forsigtig bruge Kniv og Ild,
betimelig afvende værre Sygdoms Magt.
Nu vandrer jeg til Borgen, til mit Fædrehuus,
at bringe først mit Hjertes Tak til Guderne,

V. 799 de i den trojanske Hest indsluttede Grækere.
V. 800 „Pleiaderne," Syvstjernen, gaaer ned i November.

som sendte mig i Leding fjern, og atter hjem.
Os Nike fulgte, stedse Hun os stande bi!
(Idet Kongen vil drage videre, møder han af Dronningen, Klytæmnestra, med Følge).

Tiende Scene.

De Forrige. Klytæmnestra med sine Terner.

Klytæmnestra.

Medborgere! I Argos' Stads udkaarne Mænd!
Jeg blues ei ved, Ægtehustrus Længsler frit
for Eder at tilstaae; i Tidens Længde jo
Undseelsen forsvinder: ei af Andre det
jeg lærte, nei, mit eget kummerfulde Liv
jeg skildre vil, imedens Han for Troja laae.
Først det, at Qvinden længe, fjernet fra sin Mand,
hensidder eensom i sit Huus, er bittert Savn;
og at hun stedse onde Rygter høre maa —
den Ene kommer, flux den Anden værre Ondt
end hiin forkynder, ængster Huset med sit Raab —!
Hvis denne Helt saa mange Vunder slagne var',
som Rygtet hjemme mangelund beretted os,
da var han saaret Hul ved Hul som Fiskernet;
og var han død saa tidt som Rygtet sagde det,
da kunde han, som anden Trekrops-Geryon
her over Jorden (ei hiin Døde mener jeg)
af trende Skikkelsers Beklædning rose sig,
thi han var død, forvist, een Gang i hver Gestalt!
For disse onde, skrækkelige Rygters Skyld
har Strikken ofte fra min Hals de Andre løst
og nødt mig til at leve, skjøndt jeg stred imod.
Derfor ei heller staaer, som det sig burde, her

V. 828 „Nike", Seirsgudinden.
V. 844 „Geryon", en Kæmpe med tre Kroppe.

din Søn og min, Orestes, vore Hjerters Pant;
dog ikke Du forundres over dette Savn,
thi ham opdrager end din brave Gjesteven
Strophios af Phokis, som mig ofte minded om
den dobbelte Fare: at Du selv var fjern, i Krig,
og at her hjemme folkeoprørt Voldsomhed
let kunde styrte Raadets Magt; som vanligt er,
at Mennesker den Faldne mere træde ned.
See, det er Grunden, uden Falskhed, uden Svig.
 Dog, mine bittre Taarers rige Kildevæld
er slet udtømt, har ingen, ingen Taare meer.
O, mine seent tillukte Øine smerte mig,
i det jeg over Fakkelvagtens Budskab græd,
som alt for længe udeblev; af svære Drøm
jeg vaktes tidt ved Myggens lette Vingeslag,
der mig omsurred, just som Dig i Nød jeg saae,
i Trængsler fleer end Søvnens Tid kan føre med.
 Dog nu Alt dette har jeg lidt; med freidigt Sind
jeg denne Helt gjenhilse kan som Hjordens Vagt,
som Skibets Redningsanker, som vort høie Tags
grundfaste Pille, Faderens eenbaarne Søn,
som Land, uventet seet fra haabløs Seilers Mast,
som Foraarsdag, oprunden efter Vinterstorm,
som Kildevæld for tørstig Vandrer i en Ørk —.
O hvilken Fryd, at undgaae Skjebnens værste Slag!
Ja, han er værdig saadan Velkomsts Jubelraab!
fjern være Avind! Nok af Ondt vi leed tilforn.
 Og nu, min elskte Husbond, Du min høie Drot,
nedstig af Vognen; dog paa Jorden ei din Fod
nedlade Du, min Konge, Trojas Banemand!
 I Terner hid, hvi nøler I, som fik det Hverv,
med bløde Tepper at bedække Togets Vei?
En Purpurbane vorde flux herfra udstrakt,
at Retfærds Gud kan føre ham uventet hjem —

Alt Øvrigt Omsorg — ei af Søvn betvinges den —
ved Guders Hjelp skal fremme, som tilforn bestemt.

Agamemnon.

Du Ledas Dotter, Du, mit Huses Vogterske,
ja, længe var jeg fjern — for saa vidt passende
Du har udstrakt din Velkomsttale; Andre dog
det sømmer at tildele mig en saadan Roes;
deslige bør Du ikke mig paa Qvindeviis
med Smiger kildre, ei, som østerlandsk Despot,
mig hylde med i Støvet sjunkne Slavers Raab;
ei heller Du, ved Teppers Pragt, bestrøe min Vei
med Avind; vel man Guderne bør yde Sligt,
men at en Dødelig konstvirket, ædelt Stof
nedtræder, tykkes mig ei godt, ei fareløst;
Man mig skal hædre som en Mand, ei som en Gud.
Foruden kostelige Teppers Pragt fuldt vel
mit Ry gjenlyder. Maadehold i alle Ting
er Gudens bedste Gave —; lykkelig er Den,
som Livets Aften nærmer sig med roligt Sind;
hvis dette jeg opnaaer, da er jeg vel tilfreds.

Klytæmnestra.

Men derfor vil Du dog ei gjøre mig imod —.

Agamemnon.

Imod mit eget bedste Skjøn jeg handler ei.

Klytæmnestra.

Har Du af Frygt maaskee til Guder Løfte gjort?

Agamemnon.

Saa fast som Nogen har jeg udtalt dette Ord.

Klytæmnestra.

Hvad vilde Priam, seierrig, vel have gjort?

Agamemnon.

Han Purpurteppet havde vist med Mod betraadt.

Klytæmnestra.

Saa bryd Dig ei om Menneskenes tomme Dad'l.

Agamemnon.

Dog Folkerygtet er en stor, en vældig Magt.

Klytæmnestra.

Hvo aldrig blev misundt, blev aldrig mægtig Mand.

Agamemnon.

Det Qvinden sømmer ei at være trættekjær — —

Klytæmnestra.

Lyksalig Mand bør unde stundom Andre Seir.

Agamemnon.

Og mener Du nu denne Seir vor Trætte værd?

Klytæmnestra.

O lyd mig, afstaae Magten mig blot denne Gang.

Agamemnon.

Nu vel, naar Saadant glæder Dig, saa løse man
som snarest mine Fodders Slaver, Skoene,
at ikke, hvis med dem jeg traadte Purpurlag'n,
misundeligt en Guddoms Blik mig træffe maa;
thi jeg maa blues ved at øde Husets Pragt,
med Fod at træde ned baldyret, kostbart Stof;
Dog Nok herom. — (pegende paa Kassandra.)
Hiin Fremmede Du godhedsfuld
optage i vort Huus! thi Hvo som hersker mildt,
paa ham seer Gud med naadigt Blik fra Himlen ned.
Godvillig føier Ingen sig i Trældoms Aag;
men hun, udkaaren Blomst af mange Skatte, mig
af Hæren skjenket blev, og fulgte med mig hid.
Da nu dit Ord i denne Sag jeg lyde maa,
saa vandrer jeg ad Purpurbanen til mit Slot.

(Agamemnon nedstiger af Vognen.)

Klytæmnestra.

O, Havet — hvo udtømme kan dets Afgrunds Dyb? —
bereder Nok af Purpursneklens skjønne Saft,
af kostelige Stof til Teppers Farveglands.
Dit Huus, min Drot, ved Guders Gavmildhed formaaer

at have Saadant; Armod kjender ei dit Slot.
Hvor megen Purpur havde jeg ei givet hen
at træde ned, mod saadant Svar fra Spaadomshuus,
til Løn for denne Dyrebares Atterkomst!
thi er blot Roden sund, fremskyder Løvet snart (6)
til frodigt Skyggeværn mod Hundestjernens Brand —
og i det Du til egen Arne vandrer ind,
Du Sommervarme i vor Vinter bringer med;
men naar til Viin den sure Drue modner Zeus,
da vederqvæger Huset liflig Kølighed,
hvor ædle Husbond Alt fuldbyrder til dets Tarv.
O Zeus, Fuldbyrder Zeus, fuldbyrd mit Hjertes Bøn,
og hvad Du vilst fuldbyrde — lad det skee med Held.

(Agamemnon og Klytæmnestra med Følge gaae ind i Slottet.)

Ellevte Scene.

Chor og Kassandra.

Chor.

Første Strophe.

Hvorfor svæver idelig,
ak, hiint Syn, der ængster mig,
for mit Hjerte, som begrunder Varslet —
end, uopfordret, ulønnet, gjenlyder Oraklet —;
Før jeg det forjage kan,
som en fæl og dunkel Drøm,
gjester freidige Mod ei
min Tankes elskte Sæde. Tid det er,
ja længe, siden Ankertoug (7)
inddrog hist fra sandig Kyst,
stevned flux mod Ilion
mægtig Flaades Krigerhær.

Første Modstrophe.

Selv jeg seer med egen Sands,
vistnok, Atterkomsten nu;

dog Du nynner lyraløse Vise,
Furiens Sang, af dig selv, i mit inderste Hjerte,
Du min Sjæl, som ikke har
Haabets skjønne, milde Mod.
Ei mit Hjerte bedaares:
af svære Ahnelser om Gjengjeldsret
omhvirvles ængsteligt mit Sind.
O, jeg beder, at Noget
af min Tanke svinde maa
hen, som Boblen, uopfyldt —!

Anden Strophe.

Er dog tidt Maalet
for kraftigste Sundhed
ikkun bittre Sorg! o, thi Sygdom * * (8)
som nærmeste Nabo kan plage;
stundom i heldigste Fart
Seileren stødte * * *
* * * mod skjulte Klippe;
hvis han Lastens Overvægt (9)
freidigt kasted overbord
med forstandigt Slyngekast,
styrted ei hans hele Huus,
skjøndt af Vanheld haardt hjemsøgt,
Skibet heller ei forgik;
rigelig Skjenk af Zeus, overflødig forundet ham,
spired i aarlige Furer,
Hungersnød forjog den snart.

Anden Modstrophe.

Men naar til Jorden brat
nedstrømmer, som Dødsbud,
foran Mandens Fødder hans sortnende Blod,
Hvo kan det ved Besværgelse standse —?

V. 963 „lyraløs," sørgelig.

Ellers den kyndige Gud
Døde at vække til Liv
visselig ei havde Zeus forbudet.
Hvis ei den bestemte Lod
anden gudbeskikket Lod
hindred i at bringe meer,
o, da strømmed Hjertet til
Tungen og udøste Alt —.
Nu i Mørket sukker det,
svært beladt, uden Haab, uden Magt til betimelig
Snedigheds Gaade at raade,
mens det brænder i mit Bryst.

Tolvte Scene.

De Forrige og Klytæmnestra.

Klytæmnestra
(som kommer ilsom tilbage fra Slottet).

Du ogsaa, skynd Dig ind, Kassandra, hører Du?
da Zeus har naadig ført Dig hid til dette Slot
at vorde Terne hist i talrig Trælleflok
og røgte Altret for vor Huses Forraadsgud;
nedstig af denne Indtogsvogn — vær ikke stolt!
Vi vide jo, at selv Alkmenes høie Søn
blev solgt engang, og maatte døie Trældomsaag;
naar nu sligt Vanheld træffer En, saa bli'er det Held,
at høre gammelt, mægtigrige Herskab til —;
kun Den, som uforventet fik en gylden Høst,
er haard mod sine Slaver og urimelig;
hos os Du finder — hvad som ret og billigt er.

Chor.

Hun Dig har sagt sin Mening klar og tydelig,

V. 993 „den kyndige Gud", Asklepios, som, imod Skjebnens Villie, havde opvakt Døde. — V. 1010 „Alkmenes Søn", Herakles, blev formedelst Blodskyld Slave hos Omphale.

og da Du hildet er i Skjebnens Jægergarn,
saa lyd, hvis Du kan lyde — Maaskee vil Du ei —

Klytæmnestra.

Hvis ikke hun, som Svale Qviddren, blot har lært
et ubekjendt, barbarisk fremmed Tungemaal,
min Tale nok skal bringe hende til Forstand.

Chor.

Adlyd! hvad i din Stilling bedst er, siger hun:
giv efter, og nedstig fra Indtogsvognen hist.

Klytæmnestra.

Jeg har ei Tid at dvæle meer herude hos
en trodsig Terne; alt for Arnens Midte staae,
til Slagtning rede, Lam, og Offrets Ild er tændt,
thi alt vort Haab forsvundet var om dette Held.
Hvis Du nu lyde vilst mit Ord, da vær ei seen;
men hvis, ukyndig, ei min Tale Du forstaaer,
da giv Barbarens Tegn med Haand, i Ordets Sted.

Chor.

Den Fremmede mig synes end at trænge til
en kyndig Tolk, og hun er sky som fanget Vildt.

Klytæmnestra.

Hun er forrykt; hun lyder kun sit gale Sind;
hun har forladt sit Hjem nys hærget, ødelagt,
og vil dog ikke finde sig i Bidslets Tvang,
før man har skummet hendes Stivsind blodig af —
jeg spilder intet Ord, vil ei forhaanes meer.

(Klytæmnestra gaaer ind i Slottet.)

Trettende Scene.

Chor og **Kassandra.**

Chor.

Men jeg fortørnes ikke, nei, jeg ynker Dig —
Ulykkelige, stig dog ned fra denne Vogn,
giv efter for Nødvendighed og bær dit Aag!

Kassandra.
(1ste Strophe).
Vee, Vee, Vee, Vee! I Guder, ak!
Apollon, Apollon!

Chor.
Hvi raaber Du med Jammerskrig til Loxias?
til denne Guddom Sørgeqvad sig passer ei.

Kassandra.
(1ste Modstrophe).
Vee, Vee, Vee, Vee! I Guder, ak!
Apollon! Apollon!

Chor.
Til Guden atter utilbørligt raaber hun,
thi Ham i Sorg og Kummer Hjelp paaligger ei.

Kassandra.
(2den Strophe).
Apollon, Apollon,
min Ledsager, min Banemand —
thi let en Banemand Du blev mig anden Gang.

Chor.
Sin egen Skjebne synes hun at tolke nu;
et gudbevæget Sind Slavinden svigter ei.

Kassandra.
(2den Modstrophe).
Apollon, Apollon!
min Ledsager, min Banemand!
O, hvorhen har Du dog mig ført — — til hvilket Huus?

Chor.
Til de Atriders Slot; hvis Du det skjønner ei,
jeg det kan sige; ei mit Ord vil skuffe Dig.
O! ak!*)

---

*) Udraabet maa tænkes foranlediget ved en heftig Bevægelse af Kassandra, som Choret bliver vaer.

Kassandra.
(3die Strophe).

Til det af Gud forladte, skyldbeladne Huus,
Som er sig Frændemord og Strik bevidst— —
til Husbonds Slagterbænk, til blodbesudlet Gulv.

Chor (afsides).

Skjøndt Fremmed, har hun Sporet, gode Jagthund liig,
forstaaer at søge just de Mord hun finder her.|

Kassandra.
(3die Modstrophe).

Jeg trøstig kalder frem som Vidner hine Børn— —
End de sig væne ved Slagterens Kniv,
ved eget Kjød, det deres Fader aad som Mad —

Chor.

Kundbart er vorden os dit Ry som Seerske,
vistnok, dog nu vi attraae ingen Fremtids Tolk.

Kassandra.
(4de Strophe).

O Vee, o Vee! hvad hun dog pønser paa!
Ny og forfærdelig Ulykke!
rædsomme Vanfred hun bereder denne Borg,
hver Ven forsmædelig, aldrig at læge, thi
Redningsmand dvæler fjern —

Chor.

Om disse Prophetier Intet end jeg veed,
men Hiint jeg kjender, thi vor Stad gjenlød deraf.

Kassandra.
(4de Modstrophe).

Forvorpne, Vee! og saadant gjør Du selv..!
selv Du bereder Din Husbond

V. 1066 Thyestes havde forført sin Broder Atreus' Hustru. For at hevne sig dræbte Atreus begge Thyestes' Sønner, og bød Faderen til Gjest paa deres som Mad tillavede Legemer.

et Bad — og nu, hvordan?.. hvorledes ender jeg..?
O, snart vil det skee! see hvor hun Haanden strækker
hen imod Haandlangers Haand.

Chor.

Jeg ei forstaaer Dig; meer og meer din Gaades Ord
indvikle mig i uforklarlig Spaadomsvæv —

Kassandra.

(5te Strophe).

O Vee, I Guder, Vee! hvad er det dog jeg seer..?
et Fiskergarn fra Hades?
O nei, et Net.. et Sovenet . . ja Redskab til
hans Mord — Du Chor, udraab et rædsomt Vee!
Vee over denne Slægt, moden til Steningsdød!

Chor.

Hvad Furieqvad mig byder Du for dette Huus
at synge! — ei din Tale vederqvæger mig,
og til mit Hjerte strømmer Blodet safrangult,
hver Blóddraabe, som for Spyd spildt til Jord ([18])
og svunden hen med Livs sidste Straaler,
thi Ata er rask tilfods —.

Kassandra.

(5te Modstrophe).

O see dog, see! skaf bort Tyren fra Qvien hist!
hvor sælsomt! hun ham hyller
i Slør, og støder til med sine sorte Horn —.
han svimler, synker hen i Badets Kar — —
om dette Badehuls Mordanslag taler jeg.

Chor.

Jeg ikke af Erfarenhed i Spaadomskonst
tør rose mig; dog Ondt jeg ahner af din Sang;
og naar udgik vel fra Orakler Glædesbud
til Menneskens Børn? — Med Ulykker kun

V. 1095 „Ata", Vanfredsgudinden.

truer den alt forkyndende Konst os,
indjager Skræk, gudnedsendt.

Kassandra.
(6te Strophe).

O vee mig Arme! ak, den rædsomste Lod blev min!
thi ogsaa om min egen Nød skal Klagen lyde.
Hvi har Du mig Ulykkelige hid bortført
ikkun for her at døe med Dig — hvad andet vel?

Chor.

Du est affindig vist; guddomtilskyndet Du
om Dig selv en vild,
gruelig Sang istemmer, som graalig,
af Jammertoner umættelig Nattergal;
„Itys, Itys“ dens Raab gjenlyder fjern og nær
af sorgspændte Bryst. (14)

Kassandra.
(6te Modstrophe).

O hvilken Lod fik Hun, den lifligt tonende
Sangerske! — Hende omgav vingede Fjederham;
af Guder fik hun yndigt Liv i Sorgløshed —
men mig Sønderhugning venter med tveskarpt Staal.

Chor.

Hvorfra dog kom Dig gudsendt denne voldsomme
og grundløse Angst?
endog de rædsomme Ord Du, skjøndt qvalfuld,
har udi Tone bragt, ja i ret Harmoni —
hvorfra har Du de sorgtolkende Regler for
din Begeistrings Flugt —?

Kassandra.
(7de Strophe).

O Paris' Bryllup, ak!
hvor ulyksaligt for al din Slægt!

V. 1114 Philomele havde, skinsyg paa sin Mand, dræbt dennes og sin Søn Itys, og forvandledes derefter til en Nattergal.

Skamandros, ak, Du Hjemmets Lædskedrik,
fordum jeg Arme fro blomstrede ved din Bred,
kjærlige Pleie nød —
Men nu ved acherusisk Bred, ved Kokytos,
om føie Tid jeg synge skal mit Varselqvad.

Chor.

Hvad nu Du med klare Ord tydelig sagde, selv
et lidet Barn let kan forstaae;
men mig blodig Vunde sloges i mit Bryst,
i det Du med Gru tolker din rædsomme Lod —
skrækkeligt lød det mig.

Kassandra.
(7de Modstrophe).

O Vee, o Jammer, Vee
over min Stad, som i Gruus hensank!
o frugtesløs Blodstrøm af Skarer Qvæg,
dem foran Stadens Muur offred min Fader selv;
Intet de baaded ham:
Hans Kongestad forsmædeligste Skjebne led,
og snart paa Jord udgyder jeg mit Hjerteblod.

Chor.

Sørgeligt Qvad som det første sang Du nu igjen;
hvilken forfærdelig Dæmon har
med overvældige Magt Dig grebet
til Sangtolk om blodige, rædsomme Hændelser?
Maalet jeg øiner ei —.

Kassandra.

Saa skal da ikke meer mit Varselqvad til Dig
bag Sløret titte, som undseelig, nygift Brud;
nei, klart det skal fremsuse flux mod Solens Hjem,
saa at nu værre Vanfred, oprørt Bølge liig,

V. 1132 „Acheron," „Kokytos", Floder i Underverdenen.

opvælde skal fra Afgrunds Dyb til Dagens Lys
og klarlig sees; — jeg vil ei meer i Gaader spaae;
men I skal sande, at, som dygtig Støver, jeg
forlængst bedrevne Udaads Spor forfølge kan:
thi dette Huus forlader aldrig Søstre tre,
hvis Sang er enig, skjøndt ei sød, ei lystelig —.
Af Hjerteblod — det styrker Modet — drak de nok,
de flinke Furier, i dette Huus, hvorfra
de lade sig slet ikke mere vise bort —;
de gjøre sig tilgode her, istemme Qvad
om første Brøde*), nu og da de spytter ad
en Broders Ægteseng, der blev sin Skjænders Grav**) — —
stød jeg forbi? — — hvad heller traf min Bues Piil? — —
er jeg maaskee en sladdervorn Landløberske?
Vær Du mig Vidne — — sværg derpaa, at mine Ord
betegned dette Huses gamle Syndeskyld!

Chor.

Ak, kan vel Eed, kan helligste Forsikkring her
bevirke Lægedom? — Dog, jeg beundrer Dig;
fjernt over Havet hist opdraget, taler Du
om Daad i fremmed Stad, som varst Du Vidne selv.

Kassandra.

Apollon, Spaadomsguden, gav mig dette Kald.

Chor.

Maaskee bevæged Elskov ham, endskjøndt en Gud?

Kassandra.

Tilforn Undseelighed forbød mig tilstaae det.

Chor.

Ja, Lyster gjeste Den som stærk og mægtig er.

---

*) Pelops', Slægtens Stamfaders, Udaad: at dræbe Myrtilos, hvem han skyldte sin Lykke.

**) Tilsigter Brødrene Atreus' og Thyestes' gjensidigen fjendige Forhold.

Kassandra.
O, han var herlig Beiler, naadefuld mod mig.

Chor.
Omfavned han som Mage Dig i Kjærlighed?

Kassandra.
Jeg Loxias mit Løfte gav — men skuffed ham.

Chor.
Og var Du alt begavet da med Spaadomskraft?

Kassandra.
Jeg alt forkyndte mine Landsmænd Fremtids Qval.

Chor.
Hvordan undgik Du Loxias' Fortørnelse?

Kassandra.
Ak, siden jeg bedrog ham, Ingen troede mig.

Chor.
Dog tykkes troligt os, forvist, dit Spaadomsord.

Kassandra (henreven i Apollinsk Begeistring).
O Vee, o Vee! o hvilken Nød!
Igjen mig Spaadomskraftens frygtelige Magt
henriver; Angstens Jammerskrig bebuder det.
Seer I de Børn som sidde hist ved Slottets Port?
de ligne skrækkelige Drømmes Spøgelser — —
som hine Børn, der myrdedes af egen Slægt;
de holde Mad af eget Kjød i Hænderne,
Indvold og Tarme — uh! den gyselige Ret,
som deres egen Fader nød, de vise frem.
Derfore, troe mig, pønser nu paa blodig Hevn
imod min atterkomne Herre (thi hans Aag
maa jeg vel bære) den forvorpne Huusdrabant,
som vælter sig, skjøndt feig, paa Løvens Leie; ak!
Krigsflaadens Høvding, Trojas høie Banemand
slet ikke ahner hadefulde Tæves Sviig,
hvormed hun, tungeglat og sledsk, bedaarer ham,
indvikler ham i Vanfreds Garn til Undergang —

thi dette vover hun; Manddraber vorder her
en Qvinde — o, med hvilket giftigt Udyrs Navn
skal jeg betegne hende?.. Hugorm? Skyllaher,
som lurer bag sit Fjeld til brave Sømands Angst —?
O, denne grumme Helvedqvinde, som kuns Had
og Avind aander mod sin Slægt! — hvor høit hun skreg
til Velkomst, den Forvovne, som til vundet Slag,
og skrømter over Heltens Gjenkomst Sjælefryd!
Bevæger jeg Dig ei til Tro herpaa — nu vel,
Hvad vorde skal, tilstunder; snart Du sande skalst
med Veemod, at jeg var en sanddru Dødsprophet —.

Chor.

Om hiin Thyestes' fæle Ret af Børnekjød
forstod jeg Dig og gyser — Skræk betager mig,
i det Du Alt derom forkynder Sandhed tro,
dog ei din sidste Spaadoms Meed jeg ahne kan.

Kassandra.

Agamemnons Drab, jeg siger Dig, Du snart skal see.

Chor.

Hold op, Du Arme, stands din Tunges Vanheldsord!

Kassandra.

Mod dette Ord der gives ingen Lægedom.

Chor.

Vist ei, hvis det blev Gjerning; aldrig vorde det!

Kassandra.

Du beder nok, men Hine pønse kun paa Mord.

Chor.

Og hvilken Mand vil driste sig til fule Daad?

Kassandra.

Saa ganske misforstod Du min Forkyndelse!

Chor.

Jeg fatter ei, Hvo Gjerningsmanden vorde skal.

Kassandra.

Og dog forstaaer jeg fuldelig Helleners Sprog.

Chor.

Oraklers Sprog deslige, men et gaadefuldt —.

Kassandra.

(atter betagen af Apollinsk Begeistring.)

J Guder! hvilken Flammestrøm anfalder mig!
Red, red, Apollon Lykios, o Vee, o Vee!
Tobenede Løvinde hist har nedrig Ulv
til Boler, medens ædle Løve dvæler fjern,
og hun vil myrde mig, mig arme —; som om Gift
hun blanded, mænger hun min Straf med gammelt Had:
Hun hvæsser Staalet mod sin Mand, men skrømter at
hun dræber ham til Hevn fordi han bragte mig —

(Pause)

Hvad skal jeg end med disse latterlige Prydelser?
med Sceptret her, med Spaadomskrandsen om min Hals?
jeg eder vil tilintetgjøre før min Død — —

(hun sønderriver Krandsene og bortkaster Scepteret)

afsted! og Vanheld følge Jer, som Løn forskyldt;
bereder nu en Anden Vanfred; jeg fik nok — —

(hendes Spaadomskappe falder af)

See dog, hvor smukt Apollon selv afklæder mig
min Spaadomskjortel! — — O, han har lagt Mærke til,
at jeg i denne Pragt kun blev til Spot og Haan,
skjøndt uforskyldt, for Venner — Fjender vare de!
Man kaldte mig en Sværmerske, Landløberske;
jeg maatte lide Armod, Jammer, Nød og Sult;
og nu, til Prophetinde dannet af ham selv,
Propheten naadig mig har ført til Død og Drab —
Istedet for min Faders Alter venter mig
en Slagterblok, som snart skal ryge af mit Blod.
Dog uden Hevn fra Guder skal vi ikke døe:
thi Gjengjeldsmand skal vorde os en Yngling bold,
et Stammeskud til Modermord, til Faderhevn;
Hvo nu som Flygtling vanker om i fremmed Egn,

skal komme, skal udsone Slægtens Syndeskyld;
thi svoret er af Guderne en hellig Eed:
„tilbage ham skal føre faldne Faders Søn“ —
hvorfor da klynker jeg endnu her udenfor?
Da først jeg saae mit Ilion tilgrunde gaae,
hensynke som det sank, og mine Frænder hist
indvied', efter Guders Raad, til Undergang,
vil ogsaa jeg gaae ind at tømme Dødens Kalk;
dog først jeg denne Dødens Port tiltaler her
og beder: Und mig Hjertestødets Banesaar,
at, uden Krampetræk, til rolig Død mit Blod
maa flyde hen, og dette Øie lukke sig —!

Chor.

O Qvinde, høist ulykkelig, men ogsaa høist
begavet! mægtig flød din Tales Strøm; men nu,
naar Du saa vis er paa din Død, hvi gaaer Du selv,
som skjebnedrevet Offerdyr til Altret hen!

Kassandra.

Ved ingen Dvælen kan jeg undflye Døden her.

Chor.

Dog Den, som senest kommer did, fik bedste Lod.

Kassandra.

Min sidste Time slaaer, ved Flugt jeg Intet vandt.

Chor.

Betænk Dig, denne Djervhed bli'er din Undergang.

Kassandra.

At døe med Hæder, er en skjøn, en ædel Lod.

Chor.

Dog sander neppe Lykkens Søn et saadant Ord.

Kassandra (i heftig Bevægelse).

Vee, Fader, over Dig og dine ædle Børn!

Chor.

Hvad skeer Dig? hvorfor vender Du dig bort i Angst?

Kassandra.

Vee, Vee!

Chor.

Hvorfra dit „Vee“? hvi bæver Du igjen af Skræk?

Kassandra.

O denne Borg; den ryger fælt af Mord og Blod!

Chor.

Hvordan? af Arnens Offerdamp det dufter her.

Kassandra.

Men denne Duft er Gravens liig — jeg kjender den.

Chor.

Du Borgen roser ei for Syrisk Virakdamp —.

Kassandra.

Dog ind jeg gaaer — at hulke ud derinde min
og Agamemnons Skjebne; Nok af dette Liv!
Ak, Fremmede!
Forvist jeg klynker ei, liig Fugl ved Busk, af Frygt
som grundløs er; bevidner dette paa min Grav,
naar Qvinden hist til denne Qvindes Hevn skal døe,
og Bolermanden bøde skal for Mandens Drab —.
Med denne Gjestegave gaaer jeg i min Død.

Chor.

Du Arme, din forkyndte Skjebne smerter mig.

Kassandra.

Tilsidst endnu et Ord, et Suk jeg for mig selv
udgyde vil; jeg Helios besværger høit,
ved dette sidste Daglys: mine Hevnere
gjengjelde mine Bødler dette Niddingsmord,
som øves let paa værgeløs Slavinde! — Vee!
Vee over Menneskebedrift! hvis lykkelig,
en Skygge kan forandre den —; hvis sørgelig,
en fugtig Svamp udslette kan ethvert dens Spor —;
Mig ynkes over dette meer end over Hiint.

(Kassandra iler ind i Slottet).

Fjortende Scene.

Chor.

Efter Lykke, Velstand umættelig Drift
jager vor Slægt; fra herlige Slot bort
Ingen os viser med varslende Røst:
„Vogt Dig, min Ven, gaae ikke herind!"
Nu Ham det forundtes at hærge med Magt
gamle Priamos' Stad,
og af Guder hædret han vender hjem —;
dog hvis nu sin Slægts blodige Skyld han
til Døde med Død skal betale, dyrt
undgjelde for Drabenes Udaad — —
hvilken Dødelig da, som saadant erfoer,
turde vente sig stadige Velfærd?

Agamemnon
(i Slottet, bag Scenen).

Ovee! jeg fik et Dødsens Slag, et Banesaar!

En Person af Choret.

Stille! Hvo var det som raabte, at han fik et Banesaar?

Agamemnon
(igjen, som før, bag Scenen).

Ovee! jeg atter fik et grusomt Hjertestød!

En Anden af Choret.

At hiin Udaad alt bedreves, slutter jeg af Kongens Skrig.

En Tredie af Choret.

O lad strax os alle enes her til fælleds Raad og Daad!

En Fierde af Choret.

Jeg uden Sky min Mening Eder sige vil:
Vi gjøre Anskrig, kalde Stadens Folk herop!

Femte af Choret.

Mig synes, vi bør trænge ind, nu strax paa Stand,
og gribe dem i Daaden, draget Sværd i Haand.

Sjette af Choret.

Af denne Mening er jeg og; jeg stemmer for
at her maa handles, — skyndsom Hjelp det gjelder om.

Syvende af Choret.

Ja Syn for Sagen er her; just ved saadan Daad
vil Hine rive Magtens Enevold til sig —

Ottende af Choret.

Fordi vi nøle, vi; men Hine træde rask
Forsigtighed med Fod; dem Haanden slumrer ei.

Niende af Choret.

Jeg uvis er, hvad her jeg foretrække skal;
Hvo handle vil, maa ogsaa vel beraade sig.

Tiende af Choret.

Jeg er af samme Mening, fatter ei, hvordan
med Ord vi kunne vække Død til Liv igjen.

Ellevte af Choret.

Og skulde vi forraade selv vort Liv, og feigt
os underkaste denne Borgs Besmittere?

Tolvte af Choret.

Utaaleligt! jeg foretrækker langt at døe,
thi Død og Grav er bedre Lod end Trældomsaag.

Trettende af Choret.

Men er hans Skrig tilstrækkeligt Beviis, hvoraf
vi kunne slutte, at vor Konge alt er død?

Fjortende af Choret.

Visstnok kun Den, som herom sikker Kundskab har,
kan tale; thi Formodning fjern fra Visshed er.

Choranføreren.

Jeg dette Ord mit fulde Bifald give maa;
vi først Atridens Tilstand bør udforske ret.

Femtende Scene.

Choret og Klytæmnestra.

Klytæmnestra.

(som fremgaaer af Slottet og lader Agamemnons og Kassandras Liig udbære paa Scenen).

Af Meget, som jeg vel beregnet sagde før,
det meest Modsatte nu jeg yttrer uden Sky —
Hvo kunde ellers falske Fiende fiendtlig Gjeld
betale? ham omgjerde snildt med Vanfreds Garn
saa høit, at intet muligt Spring kan frelse ham?
Ei kom mig dette Udfald af en gammel Tvist
uoverlagt, o nei, endskjøndt det sildigt kom,
og hvor jeg slog ham, staaer jeg nu paa fuldendt Daad.

Jeg maged Alt — hvi skulde jeg vel nægte det? —
saa hverken Forsvar eller Flugt ham levnedes:
Et konstigt Net, som Fiskeruse udgangsløst,
et Vanfreds Klædebon jeg kaster over ham,
og hugger tvende Gange til —; i tvende Suk
hans Lemmer synke sammen, og hensjunken alt
jeg giver ham et tredie Slag, som Tilgivt med
til Hades, til de Dødes Drot belovet Skjenk.
Saalunde segner han, opgiver Aanden flux;
og som han Blodets bittre Strøm udpuster brat,
bedugger mig den mørke Straales varme Støv,
der vederqvæger mig, som milde Regn fra Syd
opliver Sæden, naar dens Krone skyder Ax —.

Saa staaer det til —, og glæd Dig nu, Argivers Raad,
hvis Du kan være glad; jeg triumpherer høit;
og var Viinoffer sømmeligt ved Dræbtes Liig,
med Ret det tilkom Ham, med allerstørste Ret;
thi fyldte Han Forsmædelsernes Bæger selv
i eget Huus, saa kom han og at tømme det.

Chor.

Din glatte Tunges Skamløshed forbauser mig —
Du om din Husbond vover her saa skjændigt Ord!

Klytæmnestra.

Ja tirrer mig som slet beraadet Qvinde kun!
til Gjengjeld jeg, med Hjertet uforsagt, vil her
tilstaae — og om Du roser eller dadler mig,
jeg ændser ei —: her ligger Agamemnon, min
Gemal, men død, thi denne høire Haand paa ham
har øvet Hevns og Retfærds Gjerning; det er Alt —.

Chor.

(Strophe).

O hvilken giftig Urt,
jordopskudt eller fra Havets Dyb,
har Du, o Qvinde, nydt? Du, som fordristed Dig til
rædsomme Daad? o, Dig Folket forbande skal,
forfærdelige Morderske! snart Dig af Landet ud
jager Borgernes Afsky —

Klytæmnestra.

Nu mig Du dømmer værdig til Landflygtighed,
til Borgerhad og Fædrelands Forbandelser,
men havde ingen saadan Straf for denne Mand,
der ei han agted Hendes Død meer end et Qvægs —
enddog hans Marker vrimlede med Flokke Faar —
men slagted grumt sit eget Barn, den ømmeste
af mine Veer, at besværge thrakisk Storm;
mon ei Du ham da burde have landsforviist
til Straf for saadan Udaad? Du som neppe hør'
om min Bedrift, før Du bli'er ivrig Dommer; vel!
paa Trudsler, dine lig, er ogsaa jeg beredt:
Hvis Du faaer Magt og Seier, da behersk kun mig!
i modsat Fald, hvis mig af Gud forundes Seir,
Du lære skalst, om og for seent, Beskedenhed —

Chor.

(Modstrophe).

Svarligen Overmod
Dig blender; din Tale kun Vanvid er;
grusomste Held har nu daaret dit vilde Sind.
Glindser uhevnet end blodige Plet(15) paa dit
Øie, dog snart Vennernes Hjelp skal Dig undfalde; ja
Drab Du bøder med Drab vist.

Klytæmnestra.

Saa hør da nu og mine Forbunds dybe Grund!
Ved Retfærd, som min Dotters Hevn fuldbyrdet har,
Ved Furien og Vanfred! dem jeg slagted ham,
jeg har det Haab, at Frygt skal gaae min Dør forbi,
saa længe Flammen paa min Arne tændes af
Ægisthos, mig hengiven, trofast nu som før;
Han er min Uforsagtheds stærke, gode Skjold.
I Støvet ligger min, hans Hustrus, Haaner dèr,
at sone ud sin Brynde for Chryslider hist —
ved Siden hans Slavinde, denne Seerske,
hans Frille, tro Samleierske og Spaadomstolk,
hans Hjertenskjær, som villig drog paa samme Skib
med ham herhid — — dog ei omsonst de det bedrev —!
Han har det som I seer; og hun sin Svanesang,
sit sidste Dødsens Qvad har just udsjunget, her
hun ligger ved sin Bolers Side — o, hvor sødt
hun krydrer, ved sit Leie dèr, mit Hjertes Fryd.

Chor.

(1ste Strophe).

O, at min Død mig nu snarligen timedes,
pineløs, uden lang Sot!

V. 1414 „Chryslider" i Fleertallet; ondskabsfuld Hentydning paa visse Forhold, der ogsaa ere os noksom bekjendte af Homer, f. Ex. af Ilias I. V. 24 og følgd., V. 318 og følgd.

O, gid den kom os at bringe Gravens
evige Søvn, da fældet her ligger
Folkets den gode Hyrde —; Nok han
led tilforn ved en Qvindes Bedrift,
og hans Liv røved nu en Qvindes List.

(2den Strophe).

O Vee! affindige Helene, Du,
ene har Du hist talløse Sjæle
Nedstyrtet i Døden for Troja:
nu den fuldkomne * * *
* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *

(3die Strophe).

. . nu bedækker Du selv hiin udslettelige Blodplet (16)
Tvedragts Aarsag i Borgen,
giftige Kilde til Mandens Jammer.

Klytæmnestra.

(4de Strophe).

Ei ønske Du Dig, herover ængstet,
snarlige Døds Bud;
ei heller mod Helene Harmen vend,
fordi hun af Manddrab nok har forskyldt
i Ledingsfærd, har utallige Hære
omkommet og martret tildøde.

Chor.

(1ste Modstrophe).

Dæmon, som styrter løs, gyselig mod dette
Huus, mod Tantalos' Afkom!
Seir Du har givet til Qvinder lige-
artede, mig kun Forsmædelsens Kalk —!
See, hvor hun staaer paa Liget, ret som

fjendtlige Ravn, bryster sig og stemmer
op sit skurrende Seiersqvad! * *

Klytæmnestra.

(4de Modstrophe).

Nu Du retted viselig Talen,
raabte paa Slægtens
mægtige Dæmon: frygtelig Hevns Aand —
thi Han har beladt Hjerte og Indvold
med Tørst efter Blod; neppe den sluktes,
førend Grumheden udøser friskt Blod.

Chor.

(5te Strophe).

Vistnok med Ret Du hylder
Kongsgaardens rædsomme, vilde Dæmon —
Vee, Vee over usæl Hyldest
bragt umættelig Vanfred!
O Vee os, Vee! af Dig, o Zeus,
tilskyndes Alt, bevirkes Alt,
thi Hvad kan times os, naar Han ei vil det?
og Hvad skeer, som ei Gud beslutted?

(6te Strophe).

Ak Vee, ak Vee!
Du min Drot, Du min Drot! har jeg vel Taarer,
Har jeg Ord, som Dig værdigen prise?
her Du ligger, hildet i Edderkops Væv!
har opgivet din Aand i saa skjændig Død!

(7de Strophe).

Ak, paa hvad Leie, hvor vederstygeligt
sank Du hen ved svigfuldt Drab,
slagen med Øxe i Morders Hænder —!

Klytæmnestra.

(8de Strophe.)

Mig Du troer skyldig i denne Bedrift,



Du min Drot, Du min Drot! har jeg vel Taarer,
har jeg Ord, som Dig værdigen prise!

Agamemnon l : 1470.

ikke dog nævn mig
* * * * * *
* * *

Agamemnons Hustru, ei Dronningen her;
Nei, iført den Myrdedes Hustrus Gestalt,
slog ham hiin gamle grusomme Hevnsaand,
Han, som hidsede Atreus til Mord, til
frygteligt Gilde,
Han har dræbt med de Spæde den Voxne.

Chor.

(5te Modstrophe.)

At Du ei blodige Skyld
bær i hans Drab, ak, Hvo tør det vidne?
Hvo? Hvo? — dog Dig hjalp maaskee hans
Faders grusomme Hevnsaand,
og nu paa Strøm af Frændeblod
den sorte Ares skyndes frem;
flux i hans Fjed skal følge, hvor han fremgaaer,
Børnefortæringens Rædselsgysen.

(6te Modstrophe).

Ak Vee, ak Vee!
Du min Drot, Du min Drot, har jeg vel Taarer,
har jeg Ord, som Dig værdigen prise —?
Her Du ligger, hildet i Edderkops Væv,
har opgivet din Aand i saa skjændig Død!

(7de Modstrophe.)

Ak, paa hvad Leie, hvor vederstygeligt
sank Du hen ved svigfuldt Drab,
slagen med Øxe i Morders Hænder!

Klytæmnestra.

(8de Modstrophe.)

Ei vederstygelig Død timedes Ham,

V. 1489 „Den sorte Ares", Hadets og Hevnens Dæmon.

ei ufortjent, nei;
førte ei han smædelig Vanfred selv
brat over vort Huus?
da han mit eget yndige Skud, frem-
blomstret ved ham, ak! Iphigenīa saa
gruligen omkom, grulige Straf ham
traf, og han ei bryste sig skal af Ret
udi Hades; Død
selv han saaede, Død har han høstet —.

Chor.

(9de Strophe).

Fortvivlet, raadvild jeg skjønner ei, hvor-
hen jeg en hjelpsom Haand skal
henvende, thi Husets Grundvold svigter.
Med Skræk jeg hør' blodig Pladsregn —, Slag i Slag
den styrter ind, Skybrud er den, Regn ei —
Til anden Rædselsdaad paa anden Hvæssesteen
nu Moera hvæsser Gjengjeldsstaalet.*)

Halvchor.

(2den Modstrophe).

O Jord, Jord, gid jeg i Dig var lagt,
før Hannem jeg saae udstrakt i Badets
Sølvkar, paa den nedrigste Dødsbaar!
Hvo skal jorde ham? Hvo skriinlægge ham?
fordrister Du dig til, o Du som
dræbte din Mand, selv at begræde ham?
at bringe hans Sjæl din takløse Tak,
efter Udaad ugudelig Hyldest —?

Andet Halvchor

(3die Modstrophe).

Naar skulle Gravsangens Toner lovsynge ham, den
gudlige Helt, og Taarer
af trofast Sind for ham udvælde?

*) Choret hentyder paa Orestes' tilkommende Hevndaad.

Klytæmnestra.
(10de Strophe).

Ei Dig man gav denne Forretning, o nei,
os kun den angaaer;
vi have slaget ham, vi skulle jorde ham,
Tyendets Hylen ei behøves —
* * * * * *
* * * * * *
Men Iphigenia, hans Datter, vil vist,
som det sømmer sig,
den hjertelskede Fader modtage med Fryd
ved Sorgernes Flod,
og indslutte ham i sine Arme.

Chor.
(9de Modstrophe).

Til anden Spot ogsaa dette Spotord!
Gaaden er svær at raade —
Dog Dræber Drab venter, døe skal Morder;
det stander fast, fast om Almagts Throne selv:
hvo syndede, skal bøde — evigt Lovbud!
Dog Een kan rense dette Huus fra syndig Sæd,
sin sønderslidte Slægt forbinde — ([17])

Klytæmnestra.
(10de Modstrophe.)

Sandfærdig Forkyndelse var dit Ord,
selv jeg det følger:
Jeg vil selv Plisthenes' Slægts Dæmon paa Stand
besværge at taale hvad nu er skeet,
hvor haardt det end er, med ham gjøre Pagt,
at snarlig han rømmer dette vort Slot,
hjemsøger med Selvdrab anden Slægt.
Thi af Godset er mig

V. 1550 „Plisthenes" en af Agamemnons Forfædre.

ringeste Deel fuldt op, hvis jeg mægter
gjensidige Mords
Raserier at mane fra Huset.

Sextende Scene.

De Forrige og Ægisthos.

Ægisthos.

Velkomne Lys af Retfærds Dag som os oprandt!
Nu troer jeg fast, at Guder skue ned til os
og lægge Mærke til vor Jords Bedrift og Nød,
i det jeg seer, o hvilken Fryd! min Fjende her
udstrakt og hildet i Erinnyernes Væv,
at bøde for hans onde Faders Argelist.
Thi Atreus, dennes Fader, forhen Landets Drot,
fordrev Thyest, min Fader, mærker Eder vel,
hans egen Broder, der de stred om Rigets Magt,
og jog ham voldelig fra Huus og Fædreland.
Dog kom Thyest, den arme, atter hjem; han fandt,
bønfaldende ved Arnen, sikkert Tilflugtssted,
og undgik, Fædres Jord at væde med sit Blod.
Et Velkomstlag (18) ugudelige Atreus da,
heel ivrig, mindre kjærlig, tilberedte for
min arme Fader, skrømted festligt Gjestebud,
og bød ham der som Mad — — hans egne Sønners Kjød.
Af deres Lemmer Hænder blot og Fødder han
[med Omhu havde skjult . . . .]
Men da min Fader øverst sad, og Mand ved Mand,
han af ukjendelige Stykker Noget nød,
som blev — Du seer det — hele Slægtens Undergang.
Der han omsider indseer fule Niddingsdaad,
han sukker, segner ned, og udspyer fæle Kost,
forbander Pelopiders Æt til Død og Drab,

kuldkaster Bordet med sin Fod, og skriger vildt:
„Saalunde styrte Plisthenes' fordømte Slægt"!
Nu seer Du hvorfor Han, der ligger, fældet blev;
og jeg har selv med Ret ham spundet Dødens Garn;
thi mig, af tretten Børn det yngste, spæd, i Svøb
og Vugge, med min arme Fader, han fordrev,
dog voxen nu mig førte hjem igjen min Ret.
Alt i det Fjerne pønsed jeg paa Hevn mod ham,
og opspandt hele Planen til hans Undergang.
Nu selve Dødens bittre Lod mig vorder sød,
da ham jeg seer indviklet her i Hevnens Net.

Chor.

Ægisth, Hoveren efter Udaad afskyer jeg,
. . . .
men da Du tilstaaer selv at ham Du vilfuld slogst,
at ene Du det ynkelige Drab opspandt,
saa mener jeg, at Retten ei dit Hoved frier
fra Folkets Hevn, fra æreløse Steningsdød.

Ægisthos.

Du mumler Sligt, Du, som ved laveſt Aarerad
dit Sæde har, mens Andre stande høit til Rors!
Du sande maa, som Olding alt, hvor svært det er,
at faae den Gamle til at lyde Klogskabs Raad.
Dog Fangenskab og Sultekur, to dygtige
Hovmestre for det stive Sind, faae ogsaa Bugt
med gamle Knark; du seer — og seer dog ikke det?
Stamp ei mod Braaden! let den stikker Dig til Blod.

Chor.

Du Qvindekarl! hjemkomne Helt belured Du.
Du Mandens Ægteseng besmitted; end har Du
opspundet feige, fule Mord paa Hærens Drot.

Ægisthos.

End disse Ord! de ville koste Taarer Dig —
iøvrigt ligner ei din Tunge Orpheus' just:

Han ved sin Stemmes Ynde Alting trak til sig;
Du tirrer nok med dine magtesløse Bjæf,
men trækkes dog, thi snart betvungen bli'er Du tam.

Chor.

Og Du vil være Argos' Eneherſker, Du,
ſom blot beredte denne Helt ſin Undergang,
men voved ei den fule Daad at øve ſelv!

Aegiſthos.

Det Qvinden jo tilkom at bruge Liſt og Svig,
jeg derimod, hans gamle Fjende, var miſtænkt — —
[dog hvortil ſlig Forklaring? mærk Dig blot mit Ord]: (19)
Med ſelve denne Dræbtes Skatte prøver jeg
at herſke over Folket; Hvo ſom lyſtrer ei,
hver kaad og overfodret Sideløberplag
ſkal føle min Kapſun —; den bittre, grimme Sult
i mørke Fængſel ſnart ſkal ſee ham deilig tam.

Chor.

Nei virkelig! o feige Sjæl! og denne Mand
har Du end ikke myrdet ſelv; ham Qvinden hiſt,
vort Lands og Fædreguders Bluſel, dræbte lumſk.
Oreſtes dog endnu vel ſkuer Dagens Lys,
at han kan vende hjem med Held, med freidigt Mod,
og vorde begge disſe Bødlers Banemand —.

Aegiſthos.

Underſtaaer Du dig at trodſe — — Snart Du Andet lære ſkalſt —
(griber til ſit Sværd).

Chor.

Flink paa Færde, raſke Seller! Kampen er ei længer fjern.

Aegiſthos.

Ei til Kamp, for Dig at tugte, til mit Værge griber jeg. (20)

Chor.

Flink paa Færde, Sværd fra Side, hver Mand holde ſig beredt!

Aegiſthos (drager ſit Sværd).

See, mit Sværd er ogſaa rede; mener Du, jeg Døden ſkyer?

Chor.

Selv din Død Du nævner —, Varslet lad kun Skjebnen tolke nu!

Klytæmnestra,
som udtræder iilsom af Slottet, til Ægisthos:

Elskte Mand, o lad os undgaae ny' Ulykkers svære Skyld;
Alt at orke dette Meget, bli'er en svær, en bitter Høst.
Nok af Vanfred er forhaanden — Blodet flyde ikke meer!

(til Choret)

Vandrer rolig nu til Hjemmet, gode Gamle, Hver til Sit,
førend hidsig Mand forgaaer sig; Hvad vi gjorde, maatte skee—
blev os Modgang svar beskikket, Meer end Nok vi fik deraf,
o, thi Gudens tunge Vrede frygtelig har rammet os.
Saadan er en Qvindes Tale; agte paa den Hvo som vil.

Ægisthos.

Men betænk, at disse lade skamløs Tunge frie Løb,
friste Skjebnen, slaae omkring sig med dumdristigt Uqvemsord,
al Besindighed forglemme, deres Herske . . . . .

Chor (som afbryder ham).

Nedrig Mand at smigre, var ei Argos' Sønners vante Skik.

Ægisthos.

Bie, jeg skal Dig ihukomme, Fremtid bringer Dig din Løn —

Chor.

Neppe dog, hvis Guden leder hjem til os Orestes' Fjed.

Ægisthos.

O, jeg veed, at usle Flygtling gjerne nærer sig af Haab.

Chor.

Mæsk Dig, hovn, og træd kun Retfærd under Fødder, mens Du kan!

Ægisthos.

Vær forvisset, Du skal bøde dyrt for din Affindighed.

Chor.

Pral og kroe Dig som en Hane, naar hans Høne staaer ham nær.

Klytæmnestra (til Ægisthos).

Agt ei meer paa disse tomme Hundeglam; jeg selv og Du
have Magten nu i Huset; snart vi Alting ordne vel.

(Drager Ægisthos med sig tilbage til Slottet).

Ende paa Æschylos' Drama Agamemnon.

Enkelte Anmærkninger.

(1) . . Til V. 107 . . De vanskelige Ord „ἀλκὰν σύμφυτος αἰὼν" har allerede Scholiasten opfattet saaledes, i det han forklarer dem „ὅ ἐστιν, εἰ καὶ γέρων εἰμὶ, ὅμως μέλψω τὰ γεγονότα".

(2) . . Til V. 243 . . I Analogi af det tilsvarende Vers i 5te Strophe (V. 233) følger jeg G. Hermann, som antager Ordene ἐπεὶ γένοιτ᾽ ἂν for en Forklaringsglosse der bør udskydes af Texten, og læser dette Vers 243 saaledes: τὸ προκλύειν δ᾽ ἤλυσιν, προχαιρέτω.

(3) . . Til V. 248 . . Jeg er nemlig, med Scholiasten og de ældre Fortolkere, overbeviist om, at Ordene ἄγχιστον Ἀπίας μονόφρουρον ἕρκος angaae Choret selv, ingenlunde, som C. G. Schütz og W. von Humboldt meente, Dronningen.

(4) . . Til V. 295 . . Jeg læser, med Heath, Blomfield og Andre, μὴ χατίζεσθαι istedet for det meningsløse μὴ χαρίζεσθαι.

(5) . . V. 400—402 efter G. Hermann's Forslag:

πάρεστι σιγὰς (nemlig Menelaos), ἄτιμος,
ἀλοίδορος,
ἄλιστος ἀφεμένων, ἰδεῖν.

(6) . . Til V. 940 . . At Æschylos skulde have skrevet φυλλὰς ἔχετ᾽ ἐς δόμους, især naar strax efter følger δοματῖτιν ἑστίαν og ψῦχος ἐν δόμοις, kan neppe Nogen antage, der kjender denne Digters Stiil og Skrivemaade. Jeg har fulgt det af C. G. Schütz foreslagne ἐς θαλούς.

(7) . . Til V. 957 og følgd. . . Texten er her saa usikker, at en Oversætter, der m a a decidere sig —, bør følge det sandsynligste af de Forslag Fortolkerne have gjort. Jeg har paa dette Sted holdt mig til Casaubonus og Tyrwhitt, og læser V. 956—960 saaledes:

— — χρόνος δ' ἐπεὶ
πρυμνησίων ξὺν ἐμβολαῖς
ψαμμίας ἀκτὰς παρή-
βησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
ὦρτο, ναυβάτας στρατός.

(8) . . Til V. 975 og følgd. . . Det nys, i 7de Anmærkning, Yttrede gjelder ogsaa om denne anden Strophe, hvor en dobbelt Lacun gaber os imøde. Det er imidlertid ikke Tanken selv, men ikkun dennes oprindelige (æschyleïske) Indklædning der er tvivlsom; thi endog af denne forqvaklede Text see vi tydeligen, at hvad Choret egentlig vil sige, er, at Omskiftelse blev Menneskets Lod i Livet; Sygdom ligger Sundhed nær; skjønneste Medbør kan stundom pludseligen føre Seileren paa Skjær og skjulte Klipper; men dog kan mangt Vanheld, om ei afvendes, saa dog lettes og mildnes ved Besindighed; ogsaa skjenker et naadigt Forsyn (ɔ: Zeus — jævnfør V. 168 med Anmærkningen Pag. 25) ei sjelden Erstatning for det Tabte; hvorpaa den Tanke følger i anden Modstrophe (V. 989 og følgd.), at imod D ø d e n alene, naar den er indtraadt, forundtes os intet Middel. Denne Sang er nemlig, heel igjennem, et Udtryk af Chorets bange Ahnelser om Agamemnons Død, som skjebnebesluttet Følge af Iphigenias ulykfalige Offring; og Dronningens tvetydige Adfærd har forøget Chorets Frygt indtil Ængstelighed.

(9) . . Til V. 980 og 981 . . Oversætteren følger nemlig det af C. G. S c h ü z foreslagne:

καὶ πρὸ μὲν τὸν χρημάτων
κτησίων ὄ γ κ ο ν βαλὼν o. s. v.

(10) . . Til V. 730—734 . . Chorets Yttring om en „παλαίφατος ἐν βροτοῖς λόγος" tyder nokfom hen paa, at det følgende „μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον — — — — ἀκόρεστον οἰζύν" indeholder en ordsprogelig Sentenz af en gammel gnomisk Digter, men af hvilken — ?

dette vilde vi maaskee ogsaa have vidst, dersom vi, i Stedet for den ubetydelige Scholiast, som hidtil alene er forhaanden, havde en saadan Samling af Scholier over Æschylos, som dem vi besidde over Pindar og Aristophanes. Baade Parallelismen i ὄλβον τεκνοῦσθαι — μηδ᾽ ἄπαιδα θνήσκειν, og Modsætningen af τελεσθεὶς ὄλβος imod ἀγαθὴ τύχη (i Betydning af Lykketræf, heldigt Tilfælde) antyde en tidligere, til Æschylos' Tid forældet, Udtryksmaade.

(11) . . Til V. 745 . . Efter G. Hermann's sindrige Emendation „νεαροφαῆ σκότον".

(12) .. Til V. 752 .. Oversætteren billiger nemlig Stanley's Forslag, hvilket C. G. Schütz med Rette foretrækker: „τὰ χρυσόπαστα δ᾽ ἐδέθλα" i Stedet for det meningsløse ἐσθλά.

(13) . . Til V. 1093 . . Jeg antager G. Hermanns Forandring af Haandskrifternes forvirrede Ord ἅτε καὶ δορία πτώσιμος til: ἅτε γᾷ δορὶ πτώσιμος.

(14) . . Til V. 1116 . . Om den attiske Oldkonge Pandion's Døttres, Proknes og Philomeles, og dennes Søns, Itys', Skjebner kan eftersees af de gamle Mythographer somhelst Apollodoros Biblioth. IIIdie Bogs 14de Cap., i Heynes Udgave (Gøttingen 1803) Pag. 362 følgd., og Ovids Forvandlinger VI Bog, V. 421—676; af de Nyere, Lampriere eller andet antageligt mythologisk Lexicon.

(15) . . Til V. 1403 . . Oversætteren, som paa ingen Maade kunde enes med tidligere Forslag til Textens Bestemmelse paa dette Sted, har antaget G. Hermann's:

λίπος ἐπ᾽ ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπειν
ἄτιετον· ἔτι χρὴ στερομέναν φίλων o. s. v.

(16) . . Til V. 1438 og følgd. . . For saa vidt man, efter den uheldige Lacun i 2den Strophe, kan slutte sig til Sammenhængen, maa man antage, at ἐπευθίσω i det første ufuldstændige Vers af 3die Strophe angaaer Agamemnon selv, og αἷμ᾽ ἄνιπτον Iphigenias uskyldige Blod, som Faderen havde havt den Ulykke at udgyde. Iøvrigt faaer denne 3die Strophe ikke sin tilsvarende Modstrophe førend i V. 1527 og følgd., og det er især Seidler's og G. Hermann's Fortjeneste, at vi nu, bedre end tilforn, indsee den vanskelige Form i

disse lyriske Udbrud af Klytæmnestra paa den ene, og Chorets Afdelinger paa den anden Side.

(17) . . Til V. 1545—1547 . . Den Schützske Text er her aldeles uantagelig; men jeg kan heller ikke finde mig hverken i den Text som Wellauer har aftrykt, eller i G. Hermann's Forslag til dens Forbedring. Begge disse Lærde drage Ordene *θέςμιον γὰρ* til det Følgende; mig synes de at angaae det Foregaaende. Begge drage *ἀραῖον* hen til *ἐκβάλοι*, endskjøndt *γονὰν ἀραῖον* synes mig at høre sammen (om *ἀραῖος* som fæminin Form jævnf. Sophokles Antigone V. 863 ed. J. G. Boissonade). Begge sætte et Spørgsmaalstegn efter *δόμων*, hvor det i mine Tanker ikke passer. Endeligen foreslaaer Hermann *πρὸς ἄψη* i Stedet for Verbet *προςάψαι*, og W. v. Humboldt, som følger Hermann, faaer af disse tvivlsomme Vers en Mening ud, som han har udtrykt saaledes:

— — „wer verbannt leicht
„mit Fluch bedroht, des Hauses ächt entsprossnes Kind?
„unlösbar haftet Blutsverwandschaft"

men som jeg ikke er i Stand til at finde i Æschylos' Ord, endskjøndt disse, naar Interpunctionen rettes, blive let forstaaelige.

Uden Tvivl bør disse 3 Vers læses saaledes:

παθεῖν τὸν ἔρξαντα· θέςμιον γάρ.
Τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων,
κεκόλληται γένος προςάψαι.

Naar Vers 1545 affondres ved et Punctum (.) fra det Følgende, saa behøve Ordene *θέςμιον γὰρ*, det er *θέςμιον γάρ ἐστι*, ingen videre Forklaring; og naar de følgende tvende Vers (1546—1547) tolkes med Hensyn paa Orestes, sin Faders, af Skjebnen bestemte Hevner, sit Huses Renser og Udsoner af den Blodskyld og Syndighed, der hvilede tungt paa hans Slægt, saa synes ethvert Ord at føie sig villigen: *Τὶς ἂν* er sagt med Eftertryk, som Latinernes ***Aliquis*** (f. Ex. i det berømte Vers af Æneidens 4de Sang: „**exoriare *aliquis* nostris ex ossibus ultor**") og *γονὰν ἀραῖον* tager jeg, i Ordenes bogstavelige Betydning, om den Ondskabs Sæd, den Udaads vederstygelige Smitte, hvormed Huset var befængt, og som Orestes alene var i Stand til at udrense. Denne Istandtilværen, denne Mulighed,

Usikkerhed af at han skulde vorde sit Huses Redningsmand, udtrykkes grammatisk rigtigt ved Optativen ἐκβάλοι, som ingenlunde bør forandres til Futuret ἐκβαλεῖ. Om denne sin Slægts Frelsermand bruger Choret end ydermere det stærke Udtryk, at han er vorden Bindingsmidlet (Limen) atter at forene sin (sønderslidte) Stamme: κεκόλληται γένος προςάψαι. I disse Ord antager jeg γένος for Objectets Accusativ, og hvad den afledte, paa moralske Forhold overførte Betydning af κολλᾶν, κολλᾶσθαι, συγκόλλως ἔχειν (Udtryk, brugt af Æschylos selv i Choëph. V. 535 ed. Well.) angaaer, henholder jeg mig til bekjendte Analogier af disse Udtryk, hvor Talen er om materiel Forbindelse eller Sammenføining, f. Ex. i Gaaden hos Athenæos (X, 452, b. c.):

ἄνδρ᾽ εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ᾽ ἀνέρι κολλήσαντα
οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

Min Mening om hine tvivlsomme Vers er altsaa den, at Choret yttrer her, til Klytæmnestra, vistnok mindre aabenbart, men lige saa bestemt, det samme Haab og den samme Trudsel, som Kassandra forkyndte ovenfor V. 1252 følgd., og som Choret siden udtaler uforbeholden og med Vredens Eftertryk i den hidsige Samtale med Ægisth V. 1630: Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος o. s. v., V. 1652 — — ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ᾽ ἀπευθύνῃ μολεῖν. Denne Chorets Fortrøstning til den unge Orestes, som Hevner og Forløser, udtales endnu tydeligere paa flere Steder i Choëphorerne især V. 956 og følgd. hvor Choret synger om den kommende Tids Held, naar Orest havde renset sit fædrene Huus for al Udaads og Syndigheds Smitte:

— — ὅταν ἀφ᾽ ἑστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ
καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις.

Dette μύσος er, saa vidt jeg skjønner, ganske det samme som hiint γονὴ ἀραῖος i Agam. V. 1546.

(18) . . Til V. 1572 . . Oversætteren fulgte her G. Hermann's sindrige Emendation: at sætte Punctum efter πέδον i det foregaaende Vers, og læse αὐτόξενια i Stedet for αὐτοῦ. ξένια.

(19) . . Til V. 1621 . . Da Lacunen her ikkun angaaer eet Vers, saa har Oversætteren tilladt sig at udfylde dette, efter en, maaskee, sandsynlig Formodning.

(20) . . Til V. 1635 . . See den næstforegaaende Anmærkning.



Sonofferbærerinderne.

Personerne.

Orestes.
Choret, som bestaaer af de Terner, der med Elektra bringe Sonofferet til Agamemnons Grav.
Elektra.
Orestes' Amme.
Klytæmnestra.
Ægisthos.
En Huusslave.
En Opvarterske.
Pylades.

Handlingen foregaaer udenfor Kongeborgen i Argos.

8*

Orestes. Pylades.

Orestes.

Ledsager Hermes, Du som vogter paa det Hverv,
din høie Fader gav Dig, vær min Hjelp, mit Skjold!
Her er jeg atter, den Forviste, i mit Hjem,
og ved min Faders Gravhøi selv anraaber ham,
at høre, agte paa min Bøn! — — — — — —

(klipper tvende Lokker af sit Hoved).

Dig, Inachos, en Haarlok som Opfostringsløn!
og denne anden Lok, et Tegn paa sønlig Sorg,
[til Dig min arme Fader, ak! Du heden foerst].

Hvad seer jeg hist! En Qvindeskare nærmer sig
høitidelig, iførte Sorgens sorte Slør.
Hvad kan det være? hvad betyder dette Tog?
Mon Dødsfald atter timedes mit Fædrehuus?
hvad heller skal jeg troe, at for min Fader hid
de bringe Soningsoffer at formilde ham?
Ja vistnok dette; thi Elektra selv jeg seer,
min hulde Søster, kjendelig i bittre Sorg.

O Zeus, giv Held, at mandelig jeg hevne maa

V. 1 Hermes, Søn af Zeus, Skyggernes Ledsager til Underverdenen, og for Levende en frelsende Guddom.

V. 6 Inachos, Flod i Argos, altsaa som Flodgud en af Landets nærende, fostrende Guddomme.

min arme Faders Drab! vær naadig Hjelper mig!
Pylades, lad os skjule os, at nøie vi
kan skjønne dette Qvindeoptogs Hensigt her. (De gaae til Side).

Elektra og Choret.

Chor.

(Første Strophe).

Udsendt fra Borgen jeg nedsteg
at bringe Sonudgydning under heftigt Slag med Haand;
af blodig Rivning glindser alt min Kind, ak!
af Neglens nylig skaarne Fure.
Ideligen nærer sig mit Sind af Suk;
mine Liinklæders fine Væv
blev sønderreven under ak og vee!
deslige mit Brysts Prydelse,
i det mit Slør blev truffet, brast
under sørgeligste Vanheld.

(Første Modstrophe).

Thi heftig, haarreisende Skræk,
som varsler i Drømme paa Slottet, i Søvne Fortørnelse
aander, rædsomt Natteskrig
fra Slottets Indre lod høre, styrtende ind
frygtelig udi Qvindernes Boliger —.
Og disse Drømmesyners Tolke
forkynde fra Guden med hellig Forsikring,
at underjordiske Sjæle
beklage sig heftigen,
fortørnede paa deres Mordere.

(Anden Strophe).

Hvilken takløs Tak til Vanfreds Afvendelse,
O Jord! Jord!
tilsigter hun, som sender mig hid,
ugudelig Qvinde!
Jeg gyser ved at sige Ordet frem —.

Hvor usselt er dog dette (pegende paa Offergaven), hvor Blod nedfaldt til Jord!
Ak, ulyksalige Arne!
ak, undergravede Huus!
Solløst, mandvederstygeligt Mørke
ruger over Borgen
ved Mord af dets Herrer.

(Anden Modstrophe).

Hiin Majestæt, tilforn ubekæmpelig, ubetvingelig, uovervindelig,
som gjenlød i Alles Ører
og Hvermands Sind,
er nu forsvunden.
Nu skjælver Een — — dog Held og Lykke
er Dødeliges Gud, ja meer end Gud.
Men Tidens Fylde retfærdig Løn tildeler,
hurtig til nogle ved Dagens Lys,
men Andet udi Skumringen,
som vorder stærk ved Dvælen, den lader fremgaae;
atter Andre træffer Midienat.

(Epode).

Thi af det Blod, som blev drukket af Moder Jord,
en Hevner-Skorpe klæber fast, som aldrig mere forsvinder.
Smerterige Vanfred opsætter Forbryderens Straf,
at han maa bugne af altfortærende Sygdom.
[* * * *]
Som ei der er for Den, der stormer Jomfrubuur,
en Lægedom, saalunde alle Floder, i fælleds Løb
fremstrømmende, mordbesudlet Haand
forgjæves stræbte at vaske.
Men mig (thi tvungen til Terne Guderne
mig førte hid, og langt fra Fædreland
tildeelte mig en Slavelod)

V. 53. Agamemnons Majestæt. — V. 57. Een: Klytæmnestra.

det sømmer vel, ved mit Livs Skjebne,
Ret og Uret
af hine Voldsomme at rose, og Sindets bittre
Affky at skjule; dog under Slør jeg fælder Taarer
over mine Fyrsters rædsomme
Skjebne, af skjulte Smerter gysende.

Elektra.

I gode Terner, I som pleie Husets Tarv!
Da mig I fulgte hid til denne Soningsbøn,
saa giver ogsaa Eders Raad, hvad nu bør skee.
Naar jeg paa Graven gyder denne Sørgedrik,
Hvad bør jeg sige? hvilken Bøn frembære for
min Fader? — tør jeg sige, at hans Hustru kjær,
min Moder, sendte kjære Husbond denne Skjenk?
jeg har ei Mod dertil — jeg finder intet Ord
til denne Sonudgydning paa min Faders Grav —
Maaskee hiint Ord, som vanligt er blandt Mennesker,
at Gjengjeld disse Krandses Giver times maa
og Vederlag for Uret, hvis han Ondt bedrev — —?
Maaskee jeg taus, med Haan — ak! som min Fader faldt —
skal gyde denne Støvets Drik paa Jorden ud,
og vandre bort, som den der Ureent kaster ud,
naar jeg har tømt med fravendt Blik min Offerskaal? —
Herom, I Kjære, giver freidigt Eders Raad!
Vor fælleds Fjende dvæler jo paa Borgen hist.
Fordølger ei, af Frygt for Nogen, hvad I troe.
Hvad Skjebnen vil, det rammer jo den frie Mand
saavelsom Den, der lyde maa en Andens Vink —
Siig Du kun frem, hvis noget bedre Raad Du har!

Chor.

Din Faders Grav som Guddoms-Alter hædrer jeg,
og paa dit Bud jeg sige vil mit Hjertes Raad.

Elektra.
Siig frem, saa vist som Du min Faders Grav har kjær.
Chor.
Idet Du gyder, beed for dem, der elskte ham!
Elektra.
Men hvem især af vore Venner nævner jeg?
Chor.
Først den jeg peger paa, og Hvo Ægisth afskyer.
Elektra.
For mig jeg altsaa bede skal og for Dig selv?
Chor.
Adspørg Dig selv — dit eget Sind vil raade Dig.
Elektra.
Hvo Anden bør indsluttes med i denne Bøn?
Chor.
Orest, din Broder, nævn, enddog han dvæler fjern.
Elektra.
Ja visselig! besindigt Raad Du gav mig nu.
Chor.
For Mordets Gjerningsmænd Du og et Ønske yttre bør.
Elektra.
Hvorlunde? siig, jeg fatter ei; giv mig dit Raad!
Chor.
At dem Gjengjelder komme maa, Gud eller Mand —
Elektra.
En Dommer eller Hevner? siig, hvad mener Du?
Chor.
Siig ligefrem, at Gjengjeldsmord maa times dem!
Elektra.
Men sømmer det, at yttre saadan Bøn til Gud?
Chor.
Og hvorfor ei? — at Fjende times Vederlag!
Elektra.
Du Himlens, Jordens, Underverdenens Herold!

o Hermes, hør mig! vær min Tolk hist under Jord,
at hine høie Guder, som beskue nær
min Faders ædle Aasyn, agte paa min Bøn!
deslige Gæa selv, vor fælleds Moder, hun
som nærer Alt, modtager atter hver Tings Frø!
Og nu, idet for Hedengangne denne Skaal
jeg gyder ud, anraaber jeg, o Fader, Dig:
forbarm Dig over mig, og ham, din Søn Orest —
hvorlunde ham hjemføre? Ak! forlorne vi
omvanke ved vor Moders Brøde; anden Mand,
Ægisth, medskyldig i dit Drab, hun valgte sig;
og jeg er som Slavinde; fjern fra Huus og Hjem
landflygtig er Orest, mens overmodigen
af dine Møier Hine leve høit med Bram.
O lad Orestes atter vende hjem med Held!
derom jeg beder, hør mig, Fader, hør min Bøn!
Og giv mig selv, at vorde mere tugtig, reen,
gudfrygtig, skyldløs, end min egen Moder er!
For os, jeg herom bad; — men vore Fjender hist
lad aabenbares, Fader, snart din Hevner bold
med Retfærds Glavind, Morderne til Gjengjeldsdaad!
Saalunde jeg forbinder med min gode Bøn
min Vanfredsbøn for Hine, uadskillig.
For os Du vorde gode Gavers Giver, Du,
ved Himmels, Jords og seiersæle Retfærds Hjelp!
Til saadan Bøn udgyder jeg min Soningsdrik.
Nu lader Eders Sørgeqvad gjenlyde høit!
Istemmer Hymnen for den Dødes høie Sjæl!

Chor.

Nu lader Taarer flyde med lydeligt Raab for de Døde
over vor henfarne Drot,
til denne Bestyrkelse af vore Helds- og Vanhelds-Ofter,

V. 125 Gæa, Jorden.

denne Uheld afbedende, Vanfred afvendende Hyldest
under udøst Soningsdrik —; hør, o hør, Du
naadige Konning, min Bøn fra mit sorgomslørede Sind!
ak, ak, vee, vee, vee, vee os ak!
Hvo er den spydmægtige Helt,
den Husets Redningsmand, med Alvorsblik,
den Kæmpe, som baade krumbøiede Bue i Hænder
svinger til Heltebedrift,
og bevæger deslige haandgode Glavind til Nærkamp?

Elektra.

(som under foregaaende Chorsang var opstegen paa Graven, og nu, efter høitidelig Paakaldelse og Udgydning af Offerskaalerne, igjen er nedstegen).

Min høie Faders Grav modtog sin Hyldingsdrik.
[* * * * *]
Men hør mig nu, hvad Nyt fra den jeg melder Dig.

Chor.

Siig frem! mit bange Hjerte bæver alt af Frygt.

Elektra.

Paa Graven fandt jeg denne Lok afskaaret nys —

Chor.

Af hvem — af Yngling eller bæltet Pige lagt?

Elektra.

Det er jo let at gjætte — Hver maa ahne det.

Chor.

Saa siig Du, Yngre, mig den Ældre dette nu!

Elektra.

Her neppe Nogen, uden jeg, sin Lok afskar.

Chor.

O nei! thi de, som burde sørge, nære Had.

Elektra.

Og dog er denne Lok en anden saare lig.

Chor.

Hvad andet Haar? — At høre det, forlænges mig.

Elektra.

Mit eget Haar den ligner saare — see dog her!

Chor.

Maaskee den er en lønlig Gave fra — Orest?

Elektra.

Hans fagre Lokker ligner den just allermeest.

Chor.

Hvordan dog skulde han sig have vovet hid?

Elektra.

Han sendte vel afskaarne Lok til Gravens Pryd.

Chor.

Ak! dette Ord forvolder ogsaa Taarer mig — —
hvis aldrig han tør sætte Fod i Fædres Land.

Elektra.

Ja Harmens Bølger svulmed høit i dette Bryst;
det var som traf mit Hjerte hvasse, bittre Piil,
og fra de tørre Øine, Vinterfloden lig,
en Strøm af uudsigelige Taarer brast,
i det jeg denne Haarlok saae; thi hvo kan troe,
at dertil nogen anden Mand fordristed sig?
Min Moder, ak! hans Morderske har dog vel ei
afskaaret den sit Hovedhaar — hun, hvem et Sind
besjæler, saa forhærdet, saa umoderligt!
Men tør jeg ahne her det meest modsatte Tegn,
den kosteligste Gave fra min elskede
min hulde Broder — — o! jeg gyser fast af Haab!
O! havde den dog Stemme, som et venligt Bud,
at ei jeg skulde tvivlsom svæve hid og did:
Da enten kasted bort jeg denne Lok med Haan,
hvis den forhadte Hoveds Haar var skaaren af,
eller hvis mig beslægtet, da min Hjertesorg
den deelte som en Hæders-Ziir for denne Grav!
Ak! Guderne jeg selv til Vidne kalder om
den Sindets Storm, der ængster mig, som oprørt Hav

den arme Seiler; dog, skal Frelse times os,
da vorder vistnok lidet Frø til mægtig Rod.
Selv disse Fodspor tykkes mig et andet Tegn,
de svare til hinanden, ligne mine Spor. —
Men see! her er indtrykte tvende Par af Trin — —
maaskee af ham, jeg mener — — og hans Følgesvend — —
og Hæls og Fodsaals hele Omrids passer jo,
seer dog hvor nøie, her til mine egne Spor!

(Hun seer Orestes at komme frem imellem Træerne)

Han er her! — — Himmel! Sind og Sands forgaaer mig af!

(Elektra er i den heftigste Bevægelse).

Orestes.

Beed med dit kosteligste Løfte Guderne,
Hvad os end staaer tilbage, at det lykkes maa!

Elektra (ængstelig og med Tvivlens Udtryk)

Og hvad har jeg af Guders Naade nu erholdt?

Orestes.

Du skuer ham, om hvem forlængst Du lønligt bad.

Elektra.

Og veedst Du da, om hvem jeg bad med lønligt Suk?

Orestes.

Jeg veed, at for Orest Du meget ængsted Dig.

Elektra (som før, tilbageholden).

Hvorvidt har jeg da vel mit Ønske nu opnaaet?

Orestes.

Jeg er ham selv — søg ei Dig mere trofast Ven!

Elektra.

Hvad, om Du mig, o Fremmede, med List bedrog?

Orestes.

Da maatte jeg mig selv besnære med min List.

Elektra.

Og om Du kun vil spotte mig i denne Nød —!

V. 209 *Πάρεστιν . . . ὦ Δὶς καὶ φρενῶν καταφθορά!* (Conjectur af B.)

Orestes.

Mig selv jeg spotted da med Dig i fælleds Nød.

Elektra.

Og kan jeg derved for Orest gjenkjende Dig?

Orestes (bedrøvet).

Nu da mig selv Du seer, Du ei vedkjendes mig;
og nys, der denne Sørgelok Du saae og fandt,
den lignede din Broders og dit eget Haar;
og der Du efterspored ivrig mine Skridt,
da jubled Du, og troede fast, Du saae mig selv.
Før denne Lok her til mit Haar, hvor jeg den skar!
See denne Kjortel, dine egne Hænders Værk,
din egen Vævning, din Brodering her til Ziir — —

(han seer Elektra heftigt bevæget)

O fat Dig! — lad ei Glæden overvælde Dig!
thi hist belurer bittert Had os arme Børn.

Elektra (i Henrykkelse).

O Du, vort Fædrehuses dyrebare Savn!
o taarevædet Haab om Frelsens Sæd i Dig — —
Ja Du skal kjæk tilkæmpe Dig din Faders Huus!

(omfavner ham)

O hulde Øie! fire Dyrebares Speil
er Du for mig: min Faders Billed seer jeg her,
ja sandelig! endog en Moders Ømhed det
afspeiler, ak! — hun selv jo er kun Had og Haan —;
og Søsterens, den Armes, grusomt Offredes; —
dertil Du est min Broder god, min Hæders Væld!
O! at Dig Kraft og Retfærd samt Alfader hist
almægtighøie Zeus maae stande naadig bi!

Orestes.

Zeus! Zeus! o vend dit Guddomsblik til denne Daad!
Sku ned til fader=moderløse Slægt af ham
den Fader=Ørn, som i hin Drages Bugtninger
saa skjændigt qvaltes; ak! dens arme Unger nu

den lede Sult fortærer; ak! de mægter ei
at hæve sig med vante Rov til Reden hist.
Du seer os vist; Elektra her og mig Orest,
de arme unge faderløse Sødskende,
udskudte, slet forjagne fra vort Fædrehuus.
O! kunde Du forglemme ham, som ivrig Dig
har dyrket, hans forladte Slægt undfalde reent:
hvor fandt Du da saa gavmild, from Tilbeder Dig?
Hvis Du nu Ørnens Unger døder, o! hvorfra
skal da vel sanddru Varsel times Jordens Børn?
Hvis denne Kongerod udtørres, o! hvorfra
skal herligt Offer vorde Dig paa Festens Dag?
O! vær os naadig, hæv igjen vort høie Huus,
som ryster i sin Grundvold, truer fast med Fald!

Chor.

O kjære Børn, I, Faderarnens sidste Haab!
o! værer tause, at ei Nogen hører os,
og snaksom, tungegiftig, melder Alt hist op
til Eders Bødler — o! gid dem jeg qvalte saae
i dybe Væld af sydende af ækelt Beg!

Orestes.

O! mig forraader ei høimægtige Loxias'
Orakel, som mig denne Fare byder see
kjæk under Øie, som tilskynder mangelund,
og truer selv mit Hjerte med uhørte Qval,
hvis jeg undlader, feig, min Faders Mordere
at maale med det samme Dødsens fulde Maal;
dertil mig ægger end min Nød, min Arvs Forliis;
ja Han mig bød at offre Hevn hin elskte Sjæl,
han bød det under Straf af svære Lidelser
til vrede Guders Soning. Misvært for mit Folk,
og for os selv forkyndte han en rædsom Sot,
der skulde os anfalde grumt med bidske Tand,
Spedalskheds Pletter, Ungdomsblodet til Fordærv,

paa hvilke groer en væmmelig hvidladen Duun.
End flere Furiernes Anfald nævned han,
som brat mig skulde times for min Faders Blod,
idet jeg saae hans vrede Bryn i Nattens Mulm;
thi mørke Piil fra hedengangne Skygger, som
hensank i Dødens Nat for skjændigt Frændestaal,
og Vanvid, Hjertets Gysen, natlig Skræk
forfærder, skræmmer, pidsker ud af eget Hjem
med ertsbesnærtet Svøbe nedrig Udaadsmand.
Og slig Forbryder rækkes aldrig Velkomstskaal,
man fjerner ham fra Soningsoffrets, Altrets Trøst;
og ham, paa hvem en Faders Vrede hviler, ei
modtager Nogen i sit Huus, ei i sit Bad;
af Alle haanet slæber han sig hen en Tid,
og døer tilsidst, udmarvet, æreløse Død.
Saadanne Guddoms-Røster maa jeg lyde; — selv
om jeg dem ei adlød, min Daad maa føres ud;
thi mangelund Tilskyndelser forene sig:
Apollons Bud, min Faders Tab, min Hjertesorg,
og selv min Nød, min Fattigdom fremskynder mig
til, ei mit Folk, mit Argos' ædle Sønner, som
med Heltemod indtoge Trojas høie Borg,
at give hen i tvende Qvinders Slaveaag —
thi Qvinde er og han, — hvis ei, vi snart skal see

Chor.

O høie Moerer, ved Bistand fra Zeus
fører Alt didhen,
hvor Retfærdighed vandrer!
Bidske Tunge med bidske
Tunge betales! thi „Gjengjeld“
Retfærdsgudinden udraaber høit.

V. 304. Moererne, Døttre af Themis, den moralske Ordens Haandhævere.

For blodige Vunde bøde med blodige
Vunde Enhver! „Forbryderen lide"!
ældgammelt Ord saalunde lyder.

Orestes.

O Fader, arme Fader, hvad skal for Dig jeg
sige, og hvad skal jeg gjøre,
at jeg her ovenfra Held Dig kan sende
did hvor Du haver din Bolig —?
Et Lys — ak! men lignende Mørket, en Hyldest dog
kaldes ædel Sorg
over hiin hedengangne Atride.

Chor.

Søn! den Dødes Sjælskraft
ingenlunde fortærer
Ildens flammende Bidskhed. —
Siden aabenbarer han sin Vrede;
over ham gjenlyde Klager,
Banemanden aabenbares,
thi Forældrenes og Frænders
Hjertesorg udforsker Alting
saare ængstet, veemodsfuld.

Elektra.

Hør nu, Fader, o hør dog
disse taareblandede Sukke
fra os, fra begge dine Børn; vort Sørgeqvad
gjenlyder for Dig ved din Gravhøi —
ak! din Grav modtager os her som Bønfaldende, ja som Flygtlinge!
Er heri Ret? er heri andet end Ondt?
Er det ei utaalelig Vanfred?

Chor.

Dog kan Alt dette den varselkyndige Gud
forvandle til liflige Toner.
I Stedet for sørgelig Gravsang

kan Hymnernes Gud til Kongeborgen
hjemføre en Ven, hvem Velkomstbægret skal rækkes.

Orestes.

O! dersom hist under Ilion
Du, o Fader, af Lyciske Stridsmænd
landsetruffet var fældet,
da baade Hæder Du lodst i dit Huus tilbage,
og hvor dine Børn fremgik, Navnkundighed Du dem havde beredet,
og selv Du havde en Grav,
høit opført hiinsides Havet,
for selve din Slægt en Hæder —

Chor.

Velkommen dine Venner
hist blandt de ædle Døde
udmærket under Jorden,
som høiværdig Hersker,
for Underverdnens Drotter hist
en høitbetroet Tjener;
thi Konge var Du her paa Jord
af dem, der troligt røgte Herskerkald
ved Hænders Daad, ved Overtalelsens Stav.

Elektra.

O nei, heller ei under Trojas
Mure være Du falden, min Fader, ei
med de andre spyddræbte Skarer
jordet ved Skamandros' Flod!
Før, gid, hans Mordere saalunde vare omkomne!
Gid deres Dødsbud
Een langt borte havde erfaret
uden at tømme denne Kalk!

V. 357 Overtalelsens Stav d. e. Veltalenhed og Viisdom.
V. 364 „Een", Agamemnon.

Chor.

Mere end Guld kosteligt var det
Du yttred, o Pige, nu, større Held end
hyperboreïsk Lyksalighed.
Men til mit Øre naaer
dobbelte Svøbes Slag: hist under Jorden er
hiint Ønskes Fuldbyrdere; og de, som herske nu,
ei have rene Hænder; dog meer end dette Afskyelige
rædsom Daad er vorden hans Børn.

Elektra.

Dette dit Ord gjennemtrængte mit Øre
fast som en Piil.
Zeus, Zeus, Du som fra Dybet opsender
seent hevnende Straf
over enhver dumdristig, underfundig Dødeligs Misdaad
selv paa Forældre fuldbyrdes den!

Chor.

O at jeg snart kunde juble
over hiin Mands gjennemtrængende Skrig
i det han blev slagen — — og Qvindens
i det hun omkom — thi hvi vil jeg skjule
det i mit Sind, som dog trænger sig frem —?
thi foran Forstavnen
bruser mit Hjertes heftige
Vrede, Fortørnelsens Afsky.

Orestes.

Naar vil omsider høimægtige Zeus
sin Haand lade falde paa dem,
ak! hine syndige Hoveder knusende —?
Trofasthed vorde mit Land!

V. 368 Hyperboreernes Lyksalighed anprises allerede i de oldfjerneste hellenske Sagn.

V. 373 Med Hensyn paa det Modermord, som disse ikke kunde undgaae, ved at hevne Faderens Drab.

Ret af de Uretfærdige fordrer jeg —
Hører det, I, som hevne Uret mod Hedengangne bedrevet!

Chor.

Men det er Lov, at blodige Draaber,
paa Jord udgydte, kræve sig nyt Blod —
thi Dræbning raaber paa Furien, hun som,
fra de forud Myrdede, Vanfred
fører over udøvede Vanfred.

Elektra.

Hvor, hvor nøler I, Underverdenens Hevnersker?
Skuer dog hid, I de Myrdedes stærke Forbandelser,
skuer dog her den ringe Rest af Atridernes Stamme
stedt udi Nød og forhaanet i Huset!
hvorhen sig henvende, o Zeus —?

Chor.

Atter bævede nu mit inderste Hjerte,
i det jeg hørte denne Smertens Stemme.
Stundom mig Haabet forsager;
ak! i mit Indre det sortner
ved at høre saadant Ord; —
stundom jeg atter fortrøstes,
Smerten viger for Modet,
naar bedre Udfald synes mig muligt.

Orestes.

O hvad skulle vi sige? Mon hine Qvaler,
som vi maae lide af nærmeste Slægtning,
lade sig dulme? — ak aldrig formildes de!
nei, som glubende Ulv
er mit Sind af min Moder ophidset.

Elektra.

Ja morderisk Slag hun slog — og dernæst
paa Kissiske Stridsqvindes Viis

V. 418. Kissierne, et persisk Folk, brugte farlige Net eller Reebsnarer mod deres Fjender.

Slag i Slag som i Blinde hun gav:
heftigen nedfore Haandens Bevægelser
ovenfra — — ved Lyden det gjenlød
udi mit eget slagne, elendige Hoved.
Vee, forvovne, nedrige Moder!
Og i ynkeligt Optog
uden Følge din Konge,
uden Sørgesang, ubegrædt
din Husbond Du voved at jorde!

Orestes.

Al mulig Forsmædelse har Du udtalet — vee mig!
thi skal hun for vor Faders Forsmædelse bøde
ved Guderne hist,
ved denne min Haand!
og har jeg hende omkommet, da gaae jeg selv til Grunde!

Elektra.

Endog lemlæstet blev han — ogsaa dette erfare Du!
og som hun dræbte ham, deslige jorded hun ham —
en Død hun stræbte ham at give,
der skulde pine Dig i Sjælen.
Hører Du din Faders Haan og Forsmædelse?
Agter Du paa din Faders Drab? — og jeg var borte,
foragtet, slet forhaanet;
fra Slottets Indre var jeg udelukt som bidske Hund,
og udsendte stridig Strøm, ak! ei af Glædens Taarer,
endog tilfreds ved min Sorg og Graad at kunne skjule.
Hvad her Du hørte, skriv det i dit Sind,
indgrav hvert Ord igjennem dine Ører
i Sindets dybe Grundvold!
Hvad skeet er, nu Du erfoerst;
Hvad end at vide Du attraaer,
Det bør Du selv ved Heltemod opnaae!

Orestes.
Dig, Fader, jeg anraaber, staae os bi!

Elektra.
Den samme Bøn gjentager jeg i Taarer.

Chor.
Vort hele Chor istemmer denne Bøn —:
O hør os, stiig paa Jorden op,
og staae os bi mod Fjender!

Orestes.
Som Helt staae Helten bi, som Hevner Hevnen!

Elektra.
I Guder, ak! udfører Retfærds stærke Hevn!

Chor.
Mig Skræk betager ved at høre disse Bønner,
dog — Skjebnens Ret staaer evig fast —
den times dem som bade!
Vee over Slægtens medfødte Qval,
unaturlige, blodige Vunde slagen af Vanfred!
ak utaalelig, skurrende Kummer,
ak aldrig dulmende Smerte!
Ja dette Huses Lægedom er
ikke blandt Fremmede, ikke blandt Andre
udenfor Huset, men blandt sig selv
at forfølge blodige Tvedragt.
Underjordiske Guder vor Sang er indviet.
Hører, I underjordiske Salige,
denne vor Bøn! naadigen sender
Hjelp disse Unge til Seier!

Orestes.
Ja Fader, Du som ikke fandt en Konges Død,
forhjelp din Søn til Magt og Seier i dit Huus!

Elektra.
Deslige jeg, o Fader, høit anraaber Dig,
at jeg Ægisth, din Morder, fælder, selv undflyer!

Orestes.
O da skal Offrings Høitidslag beredes Dig
af Jordens Børn —; men svigter Du, vil Argos' Folk
forsømme Dig at hylde fromt med Virakdamp.

Elektra.
Og jeg min Arv, min hele Medgivt fra vort Huus
udgyde vil fra Offerskaaler for din Sjæl,
og fremfor Alt jeg fromt skal hædre denne Grav.

Orestes.
O Gæa! lad min Fader staae mig bi til Kamp!

Elektra.
O Persephassa! giv os Magt og ædel Seir!

Orestes.
Husk, Fader, paa det Bad, hvori Du myrdedes!

Elektra.
Husk paa det lumske Net, hvormed de dræbte Dig!

Orestes.
Du hildet blev i nedrig Lænke, ei af Malm.

Elektra.
O skammeligt, i underfundig Grumheds Væv —

Orestes.
Opvaagn fra alle disse Skjændsler, Fader, nu!

Elektra.
Ja hæv dit elskte, ædle Hoved mandelig!

Orestes.
Send dine Børn til Hjelp i Kampen Retfærd selv,
og lad dem maale Hine just med lige Maal,
hvis, overvundet før, Du nu vil vinde Seir.

Elektra.
O hør dog, Fader, nu min Sjæls den sidste Bøn!
See dine Unger knæle ned her ved din Grav;
forbarm Dig over mig din Datter, ham din Søn!

V. 483 „Persephassa", Persephone el. Proserpina.

Undfald ei denne ringe Rest af Pelops' Slægt!
da est Du selv, endskjøndt blandt Døde, ikke død —
thi Børn jo ere Mandens Eftermæle, naar
han selv er død; de ere Fiskergarnets Kork,
som hæve Nættets Line op fra Havets Bund.
O hør! for Dig jo lyde vore Vemodsraab,
Dig selv Du redder, hvis Du agter paa vor Bøn;
ja sandelig — dog uden Dad'l er dette Ord —
din Gravhøis Hæder hænger af vor Fremtids Held, —
og nu — thi vist Du har besluttet ædel Daad —
bevirk den snart, forsøg dit Held ved Guders Hjelp!

Orestes.

Det skal jeg. Dog forinden jeg erfare maa,
hvorfor hun Soningsdrik har sendt, — af hvilken Grund
hun sildig Bod vil gjøre nu for rædsom Daad.
En Afdød, som paaskjønner ei, hidsendte hun
en ussel Hyldest — — jeg forstaaer ei hvad hun vil
med denne Skjænk, som Intet er mod svære Synd;
thi gød end Nogen Alting ud for udgydt Blod,
hans Møie dog var spildt: et Ordsprog lyder saa.
Forklar mig dette, hvis Du kan; jeg ønsker det.

Chor.

Jeg veed det, Søn, jeg var jo nær: af Drømmespil
og Nattesyners Spøgelser forfærdet, hiin
ugudelige Qvinde sendte denne Skjænk.

Orestes.

Erfoer I hendes Drøm? kan I fortælle den?

Chor.

Det var, hun siger, som en Drage fødte hun, —

Orestes.

og hvordan endte, hvilket Udfald fik vel det?

Chor.

der sig bevæged i sit Svøb som nyfødt Barn; —

Orestes.

Det lille Udyr higed efter Føde vel?

Chor.

I Drømme lagde hun det selv til eget Bryst.

Orestes.

Og saared ikke hendes Barm det fæle Kryb?

Chor.

Vistnok, med Melken suged det en Strøm af Blod.

Orestes.

En Drøm, af hendes Husbond sendt, Betydning har.

Chor.

Hun foer af Søvne op, udstødte rædsomt Skrig;
saa mange Fakler, slukt' i sildig, mørke Nat,
antændtes flux, for hendes Skyld, i Borgens Hal.
Derfor hun sendte disse Offringsskaaler hid
som Lægedom imod sin Qval og Hjerteangst.

Orestes.

Jeg ønske vil mit Fædreland, min Faders Grav,
at denne Drøm ved mig maa vorde heel opfyldt!
Jeg tolker den, som billigt, i sin Sammenhæng:
thi hvis en Slange fødtes af min Moders Liv,
hvis den, som jeg, som spæde Barn i Svøb blev lagt,
og suged Moderbrystets Melk, min Næringssaft,
og hvis den trak med søde Melk en Strøm af Blod,
saa hun i Qval og Angst udstødte Jammerskrig,
da skal hun selv, som Moder til det fæle Kryb,
omkomme rædsomt — jeg er Basilisken, jeg,
og dræber hende — Drømmen jo forkynder det —
jeg vælger Dig til Tolker af det smukke Syn — —

Chor.

Det skee saalunde! — men forkynd os nu dit Raad,
hvad dine Venner gjøre, hvad de lade bør.

Orestes.

Mit Ord er simpelt: Du, Elektra, vandrer hjem,

fordølger ganske mine Anslag og vort Raad,
at, som de Helten myrded lumsk, med Argelist,
deslige da ved List i samme Dødsens Garn
indvikles maae — det mig forkyndte Lorias,
hiin høie Phoebos, nu og altid sand Prophet.
Som Fremmed klædt, i Vandrers Dragt formummet, jeg
med Pylades, med denne Ven, ved Borgens Port
indfinder mig som Husets Ven og Forbundsmand;
parnassisk Mundart, Phokerlandets Folkesprog
skal vore Læber efterabe snildelig,
og om os ingen Borgens Vogter venligen
modtager — thi besat jo Huset er af Ondt —
vi dvæle dog, indtil os Nogen bliver vaer,
i det han Slottet gaaer forbi, og siger høit:
„Hvi lader dog Ægisthos her en Trængende
staae udenfor, hvis han er hjemme og det veed?“
Naar saa jeg over Slottets Tærskel faaer min Fod,
og finder ham hist paa min Faders Kongestol,
hvad heller han maaskee mig gaaer imøde selv,
tiltaler og betragter — vær forvisset, at
før han faaer spurgt: „Hvo est Du?“ skal min Glavind rap
nedstyrte ham i Dødens Skygger for min Fod.
Ei Furien skal savne Drab — hun tømme skal
det tredie Bæger bredfyldt Maal af friske Blod.
Vær Du tilstede, Søster, pas i Huset paa,
at Alt, hvad nys jeg sagde, skeer betimeligt.
Men Eder anbefaler jeg forsigtig Færd,
at tie hvor det bør sig, tale snildeligt.
Alt øvrigt Han vil sørge for, den høie Gud,
som mig befoel at vove denne svære Daad.

(Orestes gaaer med Pylades ind i Lunden, Elektra ind i Slottet).

Chor.

(Første Strophe).

Jorden fremavler nok
mange Rovdyrs glubske Sværm.
Havets Dyb nærer, ved breden Barm,
af Udyr en rædsom
modbydelig Brimmel. Solens Straalers Kraft
klækker ud en Mylren af
vingede, krybende, fiendtlige Skabninger; ogsaa
tænk paa vilde Stormes Magt!

(Første Modstrophe).

Rædsomt er Intet dog
som forvorpne Mands Bedrift,
Intet som hadefuld Qvindes List
og dumdristig Utugt;
thi den ikkun avler Vee for Mennesker.
Ægteskab, gjensidig Hjelp
lovløs ukjærlige Kjærlighed myrder iblandt os
Mennesker, ja selv blandt Dyr.

(Anden Strophe).

Hver som ei letsindig er, betænk
i dit stille Sind
den Udaad, som hiin
Thestias, sin egen Søns Morderske,
fræk udøved: Mordbrandstrædskhed!
selv udbrændte hun blodig Fakkel,

V. 597 Thestias, o: Thestios' Datter, Althæa, der var Moder til den skjønne Helt Meleager, hvem det fra hans Fødsel var varslet, at hans Liv var nøie forbundet med en Brand, som laae paa Arnestedet, og som Moderen derfor omhyggelig gjemte. Men da hun siden engang blev heftig fortørnet paa Meleager, antændte hun Branden og lod den forbrænde, hvorpaa den herlige unge Helt døde i de rædsomste Smerter.

som blev til, bares frem med ham,
der ham fødte hans Moder;
Skjebnefostbroder var den ham
indtil hans Dages Ende.

(Anden Modstrophe)

Anden Udaadsqvinde afskyer jeg,
Grumme Skylla, Dig!
For din Fjendes Skyld
hengav Du til Dødens Nat Fader, Ven,
der Dig Minos', Kreterkongens,
Gyldensmykke lokked til Ran af
Nisos' Livshaar; letfærdig Du —
o hvor skændigt — det afskar,
som han aanded i Søvnens Favn.
Flux ham hentede Hermes.

(Tredie Strophe).

Og der mig nu randt i Sinde grusom Daad,
hvorlunde her skulde jeg forglemme hiin
vederstygelige Pagt,
som fule Daads Qvindepaafund avled frem
imod den Helt, stærk og gjæv,
imod den Helt, som var Fjendernes Rædsel, — ak!
hvorlunde her glemme Kongearnens Nød
og hiin qvindelig feige Morddaad?

(Tredie Modstrophe).

O nævnes dog Lemnisk Udaad allerværst, —
med Gysen end, ja med Afsky høres den!

V. 604 etc. Minos beleirede Megara, hvis Regent Nisos havde et gyldent Haar, til hvis Bevaring hans Liv var bundet. Men Nisos' Datter Skylla blev af Minos, i hvem hun var forelsket, ved et Guldsmykke lokket til at afskjære Faderens Haar.

V. 621 etc. De lemniske Ægteqvinder dræbte engang af Skinsyge alle deres Mænd.

men ak! dette Nidingsværk
med Lemnisk Misgjerning lige agtes bør;
og fule Daad, gudforhadt,
nedstyrter brat Slægten dybt i Skændsels Dynd;
kan nogen Mand hædre hvad for Gud er Ondt?
Har jeg nu vel sjunget utilbørligt?

(Fjerde Strophe).

Nei! Retfærd selv det skarpe Staal
udi Forbryderens sorte Indvold
skal støde brat. Misdaad træder hun
ei letsindig under Fod —
om Frygt for Zeus
formasteligt hine Frække haaned.

(Fjerde Modstrophe).

Men Retfærds Rod staaer evig fast;
som kyndig Smed hærder Æsa Staalet;
og Sønnen fører hjem til hans Borg,
Husets gamle Syndeskyld
at sone ud,
Erinnys tungsindig, vakt omsider.

Orestes

(med Pylades og nogle faa Andre, forklædte som daulikke Reisende).

Kom, kom dog, Portner, hør mit Slag paa Borgens Port!
Er Nogen hjemme? — heida! opp Dig! skynd Dig hid!
Alt tredie Gang jeg raaber: Lad mig Porten op!
hvis ellers Gjestfrihed har hjemme hos Ægisth.

Portner.

Ih nu, jeg hører — — Hvem er Du, min Ven? hvorfra?

Orestes.

Gaa, meld som snarest Herrerne paa denne Borg,
at her er En, som bringer nye Budskab med!
men skynd Dig: Natten stunder til paa mørke Vogn,

V. 636 Æsa, Skjebnegudinde.

det er vel Tid, at mødig Vandrer Anker kan
i Herberg lade fæste sig til Nattero; —
Lad Nogen, som befaler her, umage sig;
maaskee vil Fruen — — dog en Mand det sømmer bedst;
Ærbødighed, som skyldes Qvinden, stundom kan
forvirre den der taler; — Mand for Mand
undseer sig ei, men taler frit og uden Sky.

(Pause. Portneren gaaer; strax efter kommer Klytæmnestra med Terner frem af Slottet).

Klytæmnestra.

I Fremmede, forlanger hvad I har behov!
I dette Huus tilbørlig Hjelp ei savnes bør:
ei varme Bad, ei nogen Trætheds Lægedom;
ei Natteleie, venligt Ansigt fremfor Alt.
Men har I ellers noget Hverv at rægte her,
vi melde det til vore Mænd, hvis Sag det er.

Orestes.

Jeg er en Daulisk Mand, og kom fra Phokis nys.
Jeg rede stod, i eget Hverv at vandre hid
til Argos, hvor jeg nu maa hvile trætte Fod,
da mødte mig, ham ubekjendt, en fremmed Mand;
det Strophios var den Phoker, som jeg snart erfoer:
som nøie mig om denne Reise spurgte ud,
og bad mig saa: „Da dog til Argos Du maa gaae,
„saa læg Dig det paa Sinde, at forkynde hist
„til Frænder, at Orest er død — o glem det ei!
„Om nu hans Frænders Hu staaer til at lade ham
„hjemføre, eller jorde her, for stedse fjern
„fra Fædres Land, derom Du Budskab bringe hjem!
„thi hidtil den begrædte Ynglings Aske blev
„i Bronceurnens Skjød nedlagt og bisat her.“

Hans egne Ord jeg nu har sagt, men om til dem,
som dette Budskab angaaer, Mandens Slægtninger,
det veed jeg ei — hans Fader bør erfare det.

En Opvarterske.

Vee! hvilket rædsomt Afgrundssvælg sig aabner nu!
O grumme Vanfredsaand, som plager dette Huus!
hvor gridsk Du speider! — hvor Du flux med sikkre Piil
forstaaer at ramme alt mit Held, selv nok saa fjernt..!
og røve mig Elendige min sidste Ven! —
Nu og Orestes — —! velberaadt udvikledes
hans Ungdoms Fjed fra Hjemmets væmmelige Dynd, —
men see! hiin Rasens Lægedom, det sidste Haab,
som dette Huus var levnet, grumt udsletted han.

Orestes.

Jeg vilde helst, vistnok, til mægtigt Vennehuus
ved lykkelige Budskab gunstig Adgang mig
berede og som Gjesteven modtages; kan
vel Fremmed røgte bedre Dont i fremmed Huus? —
men i mit eget Sind jeg holdt det fast for Synd,
at dølge Frænder Sandhed i saa vigtig Sag,
da jeg mit Ord har givet, og modtoges vel.

Klytæmnestra.

Ei skal Du derfor savne, hvad som skyldes Dig,
ei heller Du vort Huus skal vorde mindre kjær;
en Anden havde os jo dog det Budskab bragt.
Men det er Tid, at Gjester, som den hele Dag
paa lange Vei tilbragte, vederqvæge sig.
(til en af Slotstjenerne).
Før ham til Borgens Gjestesal! hent ogsaa did
de Andre, som fra fjerne Phokis fulgte ham!
Lad der beredes dem som bedst hvad Huset har!
Du sørger paa dit Ansvar for at dette skeer!
(til Orestes)
Dit Budskab nu vi Husets Herrer melde skal,
og i en Kreds af Venner, som os mangler ei,
raadslaae om denne sørgelige Hændelse.
(Dronningen og de Andre med Orestes forlade Scenen).

Chorførerinden.

Op! I mine troe, retskafne Terner!
skal vor Røst sig ei nu
hæve med Kraft for vor Orestes?

Første Halvchor.

O hellige Jord! Du hellige Høi,
Du som dig hist hæver med Alvor, ak!
over hiin Havdrots, Konningens Legem!
nu Du os høre, nu Du os hjelpe!

Andet Halvchor.

Snildeste Pitho, nu nødig Du est,
at under Jord Hermes vor Drot bistaaer,
at selv han om Qvæld Ynglingen styrker
til den blodighevnende Kampdaad!

Chorførerinden

(som seer Orestes' Amme komme grædende ud af Slottet og befrygter at Flere følge efter hende).

Slemt Budskab maa den fremmede Gjest os have bragt,
thi her jeg seer Orestes' Amme grædende.

(tiltaler hende da hun seer at hun er alene).

Du gaaer af Slottet ud, Kilissa! sig, hvorhen?
Med Dig gaaer Sorg — en uvelkommen Følgesvend.

Ammen.

Mig Dronningen befoel, Ægisth som snarest hid
at hente til de Fremmede, at selv han kan
som Mand af Mand erfare Alt med egen Sands
om dette nye Budskab. — Hun mod Husets Folk
suurmuler nok og skrømter Sorg, men Glædens Smiil,
som dette Held fremlokker, skjuler hun — — vistnok
for hende Held — — men Huset fik sit Banestød
ved dette Rædselsbudskab, ak! som bragtes nys.
Hvor han vil fryde, gotte sig, det slemme Skarn,
naar han faaer det at høre — Vee mig Arme! vee!

V. 714 Pitho, Overtalelsesgudinden.

Hvor dybt endog de gamle fæle Hændelser,
som Atreus' høie Huus hjemsøgte Slag i Slag,
bedrøvet har og fyldt mit Sind med Hjertesorg,
saa gaaer dog denne Qval og Jammer over Alt.
Hver anden Modgang bar jeg dog med taaligt Sind,
men at Orestes nu — — min Sjæls Fortrøstning, ak!
jeg ham modtog af Moders Liv og fostred ømt — —
saa er da nu min Nattevanken, naar han græd,
saa er min hele svare Møie spildt, omsonst —!
Den spæde Glut, der Intet skjønner, maa jo vel
vi tænke, sørge for, som for et lille Dyr;
thi spæde Glut kan ei sig kræve selv, om den
er sulten eller tørstig eller vaad — ak nei!
den Lilles Indvold venter ei paa fremmed Raad.
Hans Trang som oftest ahned jeg, tog stundom feil,
og som jeg Barnets Svøb beredte, maatte jeg
forrette Vasketernens Dont og Ammens med:
det dobbelte Hverv hans Fader anfortroede mig,
og trolig hans Orestes har jeg fostret op! —
Ak! nu jeg Arme høre maa, at han er død, —
og selv jeg skal til dette Huses Bøddel gaae —
Han juble vil, det Afskum, naar han hører det.

Chor.

Paa hvilken Maade byder hun ham komme hid?

Ammen.

„Paa hvilken Maade?" — siig, hvad mener Du dermed?

Chor.

Om han skal komme ene, eller med sin Vagt?

Ammen.

Hun bød ham tage sine Landseknægte med.

Chor.

Bring ei din Herres Fiende saadant Budskab! siig,
at uden Frygt han strax maa komme, høre selv;

og røgt Du kun dit Ærinde med muntert Sind!
Et Sendebud bør stundom skjule mangt et Ord.

Ammen.

Jeg troer, Du glæder Dig ved denne Tidende.

Chor.

Jeg troer, at snart vil Zeus afvende al vor Nød.

Ammen.

Hvordan? — Orestes, Husets Haab, tilgrunde gik.

Chor.

Vist ei; ikkun en daarlig Spaamand spaaer os det.

Ammen.

Hvorlunde? har maaskee Du anden Tidning hørt?

Chor.

Gaa Du kun freidig hen — forkynd som jeg har sagt!
De høie Guder fremme, hvad de fremme vil.

Ammen.

Jeg gaaer da hen og lyder tillidsfuldt dit Ord;
og Guder vende alle Ting til varigt Held! (gaaer)

Chor.

(Første Strophe).

Nu jeg anraaber Dig, Fader Zeus,
Dig Olympens høie Drot!
giv os Held! — beslige Du naadefuld
forlene mig Retviisheds og Klogskabs Blik!
Hvert Ord, jeg nys taled, var
Sandheds Røst — Zeus, Du ham bevare!

(Anden Strophe).

Skjenk, o Zeus, ham vældelig
Magt mod sit Huses Fiender! hvis ham Du hæver høit,
skal han taknemmelig
Dig med tredobbelt Iver hylde.

(Første Modstrophe).

See, vor høitelskte Drots unge Føl
nu er spændt i Trængslers Aag!

sæt et Maal for hans Løb, for hans Vee!
thi frelses han, venter ham Palmen hist —
modig han gjested sit
Fædreneland, Hjertets Savn i Trængsler.

(Tredie Strophe).

I som hist i Slottet boe,
rigeste Gjemmers troe Bevogtere,
Huusguder, hører nu vor Bøn!
stander os bi, at hine Dræbtes Blod
vorder sonet ud ved Retfærds Hevn!
Ei meer Blod i dette Huus sig kræve Blod!

(Mesodum).

Dette udgydes med Ret. Du som beboer hiint
helligste Jordsvælg, giv, at jeg maa Heltens
Huses Lyksalighed fro atter betragte
med en Vens lyse Blik, som forlader Sorgslør!

(Tredie Modstrophe)

— Ogsaa Du, Maias Søn,
høie Guders hurtigste Ungersvend,
bistaae ham at fremme Ret! —
Prophet er han, og hvad end er skjult,
frem Du drager. Slører Du dit Ord,
hyller det natligt Mørke for vort Blik; —
oprandt din Dag, blev det lyst, soleklart.

(Fjerde Strophe).

Da skal vi vældelig
sende vidt ud over By
Friheds høie Qvindeqvad,
som alt længe stille gjenlød
inden Borgens stumle Væg.
Da skal, o herligt! min

V. 794 „Du som" etc. ɔ: Apollon. — V. 798 „Maias Søn" ɔ: Hermes.

Lykke fremvoxe, Sorgen bortile
fra mine Venner flux.

(Anden Modstrophe).

Kjæk skal Du staae, naar den kommer
Daadens Stund! anraabe skal Du din Faders Hjelp,
høre din Faders Røst, talende til Dig, Søn!
Da vil Du ende forsmædelig Vanfred!

(Fjerde Modstrophe).

Ja! som Perseus skal Du staae
stærk med Mandemod!
og hos dine Venner,
dem paa Jord — under Jord, Du
mætter, for Kjærlighed, grusomme Had,
øver i Borgen en blodig Fordærv,
dræbende mordskyldig Mand.

Ægisthos (kommer).

Jeg kommer ei ukaldet; mig et Bud blev sendt.
Jeg hører, nogle hidankomne Fremmede
har bragt en Nyhed med sig høist ulystelig,
Orestes' Død, — ja, trænger den i Borgen ind,
da vil den atter jage blodig Angst og Qval
i min alt længe saarede dybt piinte Sjæl.
Men skal jeg troe, at det er sandt og virkeligt,
hvad heller, at det bange Qvinderygter er,
som springe flux i Veiret — og strax døe igjen?
Hvad veed Du vel at sige mig, som sikkert er?

Chor.

Vi har vel hørt, — men gaa dog indenfor, og spørg
de Fremmede; thi Bud har ei den Sikkerhed,
som naar man selv adspørger Dievidnet selv.

Ægisthos.

Ja jeg vil see, og jeg vil spørge Budet strax,
om selv det var tilstede ved den Døende,

hvad heller det har hørt et dunkelt Rygte kun.
Nei, nei! de skal ei skuffe dette skarpe Blik. (gaaer ind i Borgen).

Chor.

Zeus! Zeus! hvad skal jeg sige, hvorhelst begynde
med mit Ønske, min brændende Bøn?
Ja hvad Ord kunne vel
ret udtrykke mit Hjertes Troskab?
thi nu vil det skee, at enten mandslængende
blodstænkte Sværdeklinger
skal forøde plat og aldeles Agamemnons herlige Huus,
eller han selv, vor Orest, fri skal tænde
paa egen Arne den flammende Lue,
og tage Herskermagten i Landet,
Fædrenes Herlighed.
Saadan Dyst mod to Fjender
skal alene bestaae hin Hevner,
Orestes den høie — ham følge Seir!

Ægisthos (i Borgen).

Vee mig! vee mig!

Chor.

O vee! o vee!
Hvad er det? hvad skeer der i Borgen?
Mens Gjerningen fuldbyrdes, lader os gaae bort,
at vi maae skyldfrie synes i, hvad Ondt der skeer,
thi denne Kamp er nu bragt til sit Endemaal.
(Choret drager sig til Side).

En Huusslave (styrter ud af Borgen).

O vee! o grumme Skjebne! Herren myrdet er;
o vee mig atter! tredie Gang jeg raaber vee!
Ægisthos er ei mere. Lukker op, luk op!
nu skynd Jer — hurtig! Slaaen fra — og Døren op
til Qvindehuset! — (prøver forgjæves paa at bryde Døren op) ja
dertil behøves Kraft —
dog ei for ham at hjelpe — thi med ham det er

forbi — det nytter ei — o Gud! o Gud! —
til Døve raaber jeg omsonst, til Sovende
jeg taler — men, hvor er dog Klytæmnestra? hvor?
thi nu det synes, som om Hevnens hvasse Kniv
alt spiller nær om hendes Hals til Retfærds Straf.

Klytæmnestra (kommer fra Qvindehuset).
Hvad er der skeet? Hvi skriger Du i Huset ind?

Huusslaven.
At død Mand dræber levende, det siger jeg.

Klytæmnestra.
Vee mig! endog i Gaader jeg forstaaer dit Ord.
Ved List vi dræbes — som vi selv ved List har dræbt.
Ræk mig nu hid en Morderøxe skarp! afsted! —
saa lad os see — det gjelde Seier eller Død! —
Saavidt er jeg da kommen i min bittre Nød!
(Orestes og Pylades komme fra Borgen. Slaven gaaer ud).

Orestes.
Just Dig jeg søger — thi med ham det er forbi.

Klytæmnestra.
Vee, mig! saa er Du død, Ægisth! høielskte Ven!

Orestes.
Du elsker ham? — velan, saa skal i samme Grav
Du ligge, saa forraader ei den Døde Du.

Klytæmnestra.
Stands dog, min Søn! hav Agt for dette Bryst, mit Barn,
ved hvilket Du saa mangen Gang indslumred sødt
med Læben sugende den nærerige Melk!

Orestes.
O! Pylades! hvad skal jeg? — grumt er Modermord!

Pylades.
Har Du forglemt Apollons sidste Varselsord
det pythogivne? og den Ed, Du svor saa dyrt? —
Vær Alles Fiende heller — kun ei Gudernes!

Orestes.
Ja Du har Ret; Du maner mig med skjellig Grund.
(til Klytæmnestra).
Følg mig! Med ham jeg ogsaa Dig nu dræbe vil.
I Livet var fremfor min Fader han Dig kjær;
saa sov da hos ham i din Død, thi denne Mand
Du elsker: hiin, din Ægtemand, ham hader Du.

Klytæmnestra.
Jeg har dig fostret; nu hos Dig jeg ældes vil.

Orestes.
Min Faders Morderske — ha! Du skulde boe hos mig?

Klytæmnestra.
I Alt hvad der er skeet, o Søn, er Moera Skyld.

Orestes.
Ja saa fremkalder Moera ogsaa dette Drab.

Klytæmnestra.
Søn! agter Du ei moderlig Forbandelse?

Orestes.
Du, som mig fødte, kasted mig i Trængsler ud.

Klytæmnestra.
Ei kasted jeg i Gjestevennens Huus Dig ud.

Orestes.
To Gange har Du solgt mig, frie Faders Søn.

Klytæmnestra
Hvor er da den Betaling, som jeg fik for Dig?

Orestes.
Jeg blues, Moder, ved at nævne høit din Skam.

Klytæmnestra.
O nei! — men tal desligest om din Faders Feil.

Orestes.
Han kæmped, mens Du hjemme sad: bebreid ei ham!

Klytæmnestra.
O Søn! med Sorg kun skilles Qvinden fra sin Mand.

Orestes.

Men Mandens Arbeid nærer Qvinden i sit Hjem.

Klytæmnestra.

Det synes, Søn, at Du din Moder dræbe vil.

Orestes.

Det er ei mig, det er Dig selv, som dræber Dig.

Klytæmnestra.

Din Moders vrede Hunde bide… vogt Dig vel!

Orestes.

Undflyer jeg da min Faders, naar jeg skaaner Dig?

Klytæmnestra.

Saa græder levende ved min Grav jeg her omsonst!

Orestes.

Min Faders Skjebne bringer Døden over Dig.

Klytæmnestra.

Og denne Slange har jeg født og fostret — vee!

Orestes.

En tro Sandsiger var Dig dine Drømmes Frygt.
Mod Ret og Skjel Du dræbte — lid nu samme Skjel!

(han drager hende med sig).

Chor.

O! lad os sukke dybt ved dette Dobbeltmord!
Men da Orestes dristigen har tømmet ud
al Blodskylds Maal, saa lad os alle bede dog,
at dette Husets Øie brat ei slukkes ud!

(Første Strophe.)

Ind brød forlængst alt Straf i Priamiders Slægt,
knusende Straffedom.
Ind brød nu blodiggrum i Agamemnons Huus
en dobbelt Kamp, et dobbelt Mord.

V. 910 „vrede Hunde", Hevngudinder.
V. 921 „Priamider", den trojanske Kongestamme.

Klart har han talt sin Sag
den pythoraadspørgende Flygtning.
Ved Gudens Viisdomsvarsler kommen atter
juble han høit med Lyst, at nu hans Herskerborg
frelst fra det Onde staaer, Godset forødes ei
af et frækt Forræder-Par, —
ulyksalige Lod!

(Første Modstrophe).

Ind brød i Borgens Hal over hiint lumske Mord
lurende Hevnerstraf.
Haanden i Kampen ret styred hiint ægte Skud
af Fader Zeus: Retfærdighed
kalde vi Mennesker
hende med Ret og Skjel,
hun som fnyser mod Fiender
fortærende Vrede.
Saaledes Loxias,
som har en vældig Hal dybt udi Klippens Bo,
skikker nu seent, med svigløs Svig,
Straf over Qvinden til
Død og Fordærvelse.

(Anden Strophe).

Høit til Guddommen hæver sig Manden, som
vil for Nidinger ei være Træl.
Himlens Magt kun det bør sig at hylde:
da vorder Lys at see!
og fra hiint Trældoms-Aag er jeg i Huset fri!

(Anden Modstrophe).

Op da i Borgen! og ligger ei stedse der
styrtede ned i Støvet dybt.
Snart skal nu Tiden, den altingfuldbyrdende,
Borghallens Tærskel betræde, naar luttrende,

V. 925—26 o: Orestes.

Orestes.
Men Mandens Arbeid nærer Qvinden i sit Hjem.
Klytæmnestra.
Det synes, Søn, at Du din Moder dræbe vil.
Orestes.
Det er ei mig, det er Dig selv, som dræber Dig.
Klytæmnestra.
Din Moders vrede Hunde bide... vogt Dig vel!
Orestes.
Undflyer jeg da min Faders, naar jeg skaaner Dig?
Klytæmnestra.
Saa græder levende ved min Grav jeg her omsonst!
Orestes.
Min Faders Skjebne bringer Døden over Dig.
Klytæmnestra.
Og denne Slange har jeg født og fostret — vee!
Orestes.
En tro Sandsiger var Dig dine Drømmes Frygt.
Mod Ret og Skjel Du dræbte — lid nu samme Skjel!
(han drager hende med sig).
Chor.
O! lad os sukke dybt ved dette Dobbeltmord!
Men da Orestes dristigen har tømmet ud
al Blodskylds Maal, saa lad os alle bede dog,
at dette Husets Øie brat ei slukkes ud!
(Første Strophe.)
Ind brød forlængst alt Straf i Priamiders Slægt,
knusende Straffedom.
Ind brød nu blodiggrum i Agamemnons Huus
en dobbelt Kamp, et dobbelt Mord.

V. 910 „vrede Hunde", Hevngudinder.
V. 921 „Priamider", den trojanske Kongestamme.

Klart har han talt sin Sag
den pythoraadspørgende Flygtning.
Ved Gudens Viisdomsvarsler kommen atter
juble han høit med Lyst, at nu hans Herskerborg
frelst fra det Onde staaer, Godset forødes ei
af et frækt Forræder-Par, —
ulykfalige Lod!

(Første Modstrophe).

Ind brød i Borgens Hal over hiint lumske Mord
lurende Hevnerstraf.
Haanden i Kampen ret styred hiint ægte Skud
af Fader Zeus: Retfærdighed
kalde vi Mennesker
hende med Ret og Skjel,
hun som fnyser mod Fiender
fortærende Vrede.
Saaledes Loxias,
som har en vældig Hal dybt udi Klippens Bo,
stikker nu seent, med svigløs Svig,
Straf over Qvinden til
Død og Fordærvelse.

(Anden Strophe).

Høit til Guddommen hæver sig Manden, som
vil for Nidinger ei være Træl.
Himlens Magt kun det bør sig at hylde:
da vorder Lys at see!
og fra hiint Trældoms-Aag er jeg i Huset fri!

(Anden Modstrophe).

Op da i Borgen! og ligger ei stedse der
styrtede ned i Støvet-dybt.
Snart skal nu Tiden, den altingfuldbyrdende,
Borghallens Tærskel betræde, naar luttrende,

V. 925—26 ɔ: Orestes.

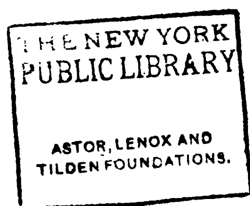
sonende Rensning
jager bort fra vor Arne hver Syndeskyld.
Og Lykken med det milde Blik
vil da smile til hver som græder,
og atter besøge Borgen i Fred:
da vorder Lys at see!
(Borgporten aabnes, og man seer Ægisthos' og Klytæmnestras Liig).

Orestes (træder frem).
See! der I see de to Tyranner af vort Land,
som myrdede min Fader, ødede hans Huus.
I Høiheds Glands engang de sad paa Thronen her,
og elske jo endnu hinanden, som man seer
af Skjebnens Slag; og deres Ed de bleve troe:
tilsammen svore de min Faders grumme Død,
og at forgaae tilsammen: Eden har de holdt.
Seer atter her, I Vidner til vor bittre Harm,
det Kunstnet, som omsnærede min Fader fast,
og bandt hans Haand, og kuede hans Fod med Magt.
Udbred det vidt, og viser rundt i Kredsen her
en saadan Skjændselsdragt for Mænd, at Fader hist, —
dog ikke min, men han, som skuer Alt hvad skeer,
hin Sol maa see min Moders syndefulde Færd,
og vorde Vidne mig engang for Retfærds Dom,
at jeg med Ret og Skjel min Moder har forfulgt
til Døden; — Drabet af Ægisth er dadelfrit:
som Ægreskænder lidt han har jo Lovens Straf; —
og hun, som opspandt Helvedværket mod sin Mand,
af hvem hun under Bælte bar en Byrde kjær,
et Barn, engang høielsket, nu en Fiende grum —
er det ei sandt? — en Giftaal, Hugorm var hun, som
forpested Andre ved Berøren, uden Bid,
ved Frækhed og ved Hjertets Uretfærdighed.
(tager Nettet i Haanden).
Hvad skal jeg nævne det med nok saa mildt et Ord?

Orestes Klytæmnestra Ægisthos Chor

See! der I see vort Lands de to Tyranner, som min Fader myrded, og forödede hans Huus.

Sonofferbærerinderne V. 958.



Et Garn for Vilddyr, eller fodindhyllende
Ligbænkeklæde, som et listigt Fangenet, —
en Snare lumsk, et fodforviklende Klædebon —
Nei, sligt et Paafund er kun en Forræders, som
udplyndrer Gjestevenner, pleier Livet vildt
ved Rov og Ran, — og lad da ham ved Stimandslist
ved Mord paa Mord forlyste Hjertets brændende Blod!
Men saadan Qvinde skal ei boe i Huus med mig;
før sende Guderne mig barnløs i min Død!

Chor.

Ak! ak! ulykſalige Daad!
ved en græsselig Død er Du ombragt! — Vee! vee!
ogsaa ham, Livets Mand, skyder Sorgen sin Blomst.

Orestes.

Siig: er hun skyldig, eller ei? — Den Kappe her
mig vidner, at Ægisthos' Sværd har vædet den:
Blodpletten see! den tyder hen paa lange Tid,
den har fortæret Purpurkjortlens Farveglands.
Nu er jeg glad — nu græder jeg — ved her at staae, —
ved her at tale til min Faders Mordernet —
Vee Alt hvad jeg har gjort og lidt! — vee al min Slægt! —
jeg har mig svart besmittet ved en frydløs Seir!

Chor.

Ingen Dødelig, før han er prøvet skarpt,
indtræder i et fredfuldt Liv.
Sjælsqval omspænder Dig nu, men snart vil den vige.

Orestes.

Nei, nei! jeg veed, hvad der mig foreſtaaer, heel vel:
Som paa en Rendebane med mit Hestespand
jeg bryder Skranken — vee! vildt jage Tankerne
min syge Sjel — min Hjertensangst er færdig nu
at synge høit — og føre Galskabsdandsen op! —

Mens jeg endnu er mig bevidst, bevidner jeg,
at jeg med Rette har min Moder dræbt, som var
besudlet med min Faders Blod og gudforhadt;
og Dristighedens Trylledrik jeg skylder ham,
Apol den pythospaaende, som varsled mig:
at, hvis jeg øved Daaden, var jeg brødefri;
men hvis jeg undlod — nei, jeg nævner ei min Straf, —
med Piil kan Ingen række denne Jammers Maal.
I see, hvorledes fuldudrustet jeg nu staaer,
og vil med denne Blomstergreen henvandre til
Jordnavlens faste Sæde hist, Apollons Bo,
til Ildens Flamme, som er kaldt den evige,
for bort at flye fra Moderblod, og Phoebos ei
tillod, jeg drog til nogen anden Arne hen.
Seer dette, samtlig Argosmænd! og vidner mig
engang i Tiden om, hvad Ondt jeg her har lidt! —
Om vildt min Fod i fremmed Land skal gaae, hvad om
jeg lever, eller om jeg døer, husk vel mit Ord!

Chor.

Du ret har handlet; lad da Munden aabnes ei
til Vanhelds-Varsel! og brug Tungen ei til Ondt!
Du har jo kjæk befriet nu vort hele Land,
og begge hine Slangers Hoved knust i Støv.

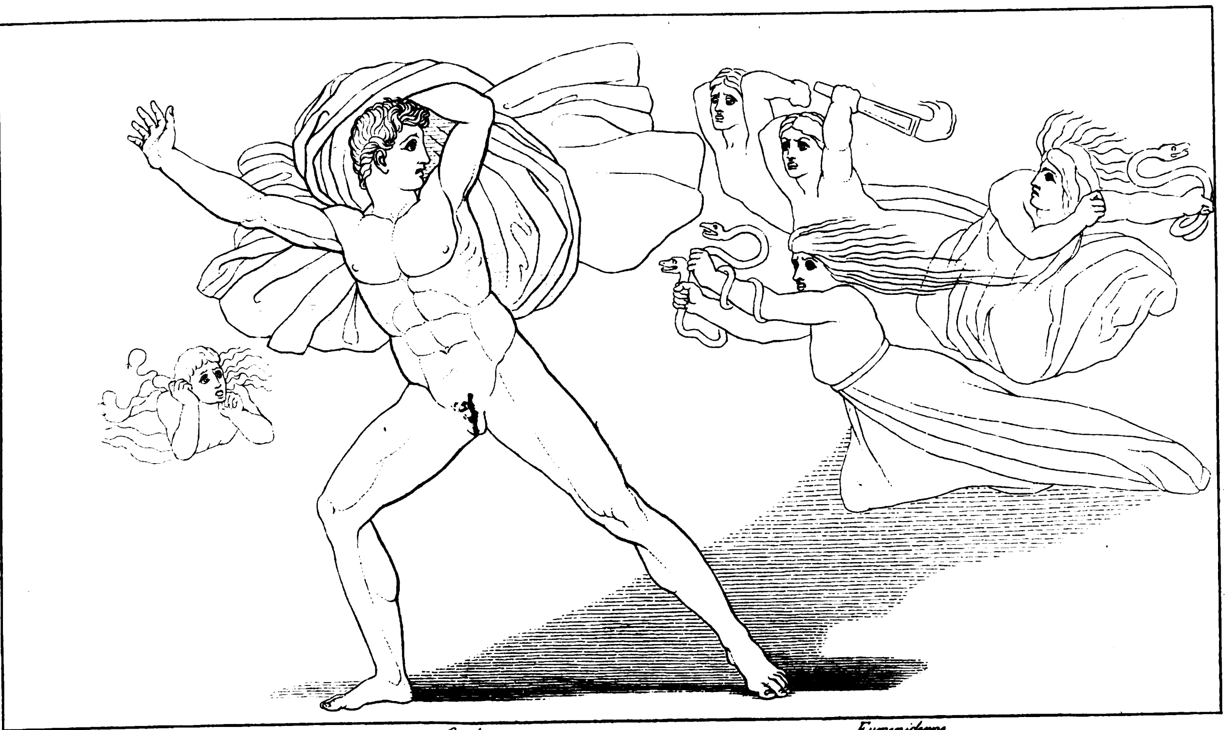
Orestes.

Ak! Ak!
I Terner! see! — der staae de hist — Gorgoner lig, —
sortbyllede — see! ud af Haaret bugter sig
en Slangevrimmel — nei! jeg kan ei dvæle her!

Chor.

Hvad Syner skrække Dig, som meest af Alle var
din Fader kjær? — Frygt ei midt i dit Seiershelb!

V. 1036 Gorgonerne vare slangehaarede Qvindeskabninger med skrækindjagende Ansigter.



Jeg seer dem der –
de jage mig afsted herfra – jeg flygte maa!

Sonofferbærerinderne. V. 1047

Orestes.

Det er ei Gøglesyner af min Sjælequal, —
nei, nei! det er min Moders vrede Hunde — vee!

Chor.

End klæber Dig Din Moders Blod paa Haanden, Søn!
derfra nedsænker sig Forvirring i din Sjæl.

Orestes.

O store Drot Apollon — hvor de vrimle frem! —
Fra Øinene neddrypper Blod — forfærdeligt!

Chor.

Derinde skeer Forsoning. Knæfald Loxias!
Da skal han vist frigjøre Dig fra al din Sorg.

Orestes.

I see dem ikke — nei! men jeg, jeg seer dem, — der, —
de jage mig afsted herfra — ha! jeg maa flye!

(styrter ud).

Chor.

Saa far da vel! og Gud see naadig til Dig ned,
og han bevare Dig til Livets Fred og Held!

Saa har bruust nu den tredie Storm
gjennem Kongsgaardens Haller
hen over Slægten.
Først Rædslen begyndte, da hin Thyestes
ulykfalig fortæred sit Barn.
Anden Gang saae vi myrdet vor Konning og Herre:
i sit Bad blev han qvalt, sønderslidt, Achæerfolkets
hærbefalende Drot.

V. 1047 I Borgen stod Loxias' o: Apollons Statue.

Nu kom tredie Gang os en Redningsmand —
eller Døden maaskee.
Vanfredens Magt o! naar skal den ende?
naar skal den dulmes og hvile?



Eumeniderne.

Personerne.

Pythias, Apollons Ypperstepræstinde.
Apollon.
Orestes.
Klytæmnestras Gjenfærd.
Chor af Eumenider.
Athene.

(Scenen forestiller det Indre af Apollons Tempel i Delphi. Man seer i Baggrunden Nedgangen, skjult med et Forhæng, til det Allerhelligste eller Spaadomsgrotten, hvor den apollinske Religions Symboler, især den gyldne Trefod og Jordnavlen vare).

Pythias,
Gudens gamle Ypperstepræstinde, fremgaaer i Forhallen (Pronaos) og fremsiger følgende Bøn som Prolog:

Af alle Guder først paakalde skal min Bøn
hiin første Prophetinde Gæa; hende næst
Themis, som paa sin Moder fulgte, og besteeg
det høie Spaadomssæde — helligt Sagn det er.
Af egen Drift og uden Tvang afstod hun det
til Jordens anden Dotter af Titaneslægt:
til Phoebe; men hun gav det som en Fødselsskjenk
til Phoebos, som derfor af Phoebe Tilnavn tog.
Der Delos' Sø og Klippestrand han nu forlod,
han stevned først til Pallas' vidtomseilte Kyst,
hvorfra han kom til dette Høiland om Parnas:
Ham yder Leide hid, bereder fro hans Vei

V. 3 „Themis“, Gudinde for lovbestemt Orden.

V. 7 Fødselsgaver skjenkedes sædvanligen paa den 8de Dag efter Fødselen, da Barnet fik Navn.

V. 9 „Delos“ var Phoebos Apollons Fødeø.

V. 10 „Pallas' Kyst“, Attika.

med Priis og Ærefrygt Hephæstos' Folk, som flux
det vilde Jordstrøg baner, jævner overalt;
og der han kommer, hylder ham det ganske Folk,
samt Konning Delphos, dette Lands-udkaarne Drot.
Af Zeus, sin Fader, gjennemtrængt med Spaadomsaand,
som fjerde Söer sattes han paa denne Stol;
saalunde Loxias er vorden Zeus' Prophet.
Til disse Guder hæver sig min fromme Bøn —
dog ogsaa Tempelhallens Pallas hylder jeg,
og hine Nympher, hvor Korycias hule Fjeld,
det fuglomsuste, Guder selv besøge tidt;
hvor Bakchos har sin Tumleplads — jeg mindes vel,
hvorlunde med Bakchanter Guden drog tilfeldts
og fanged Pentheus, Haren liig, i Jægergarn —.
Jeg ogsaa Plistos' Kilder og Poseidons Magt
anraaber, samt hiin høie Zeus Fuldbyrderen.
Derpaa bestiger jeg den gyldne Spaadomsstol;
og nu, I Guder, fremfor nogen Sinde før,
mig skjenker Held, og ere Græker her, da maae
de komme efter Lodkast, som sædvanligt er;
thi jeg forkynder hvad mig Guden byder selv.
(Den gamle Præstinde nedstiger i Orakelgrotten, men kommer strax igjen forfærdet tilbage, holdende sig fast med Hænderne, da hun skjælver over hele Legemet).
O rædsomt Budskab! rædselfulde Syn, som mig
tilbage sender brat fra Phoebos' Helligdom,
saa neppe jeg formaaer at flytte Foden frem,

V. 13 „Hephæstos' Folk", Athenerne.
V. 21 Foran Apollons Tempel stod Pallas Athenes Alter.
V. 22 Den korycïske Grotte paa Parnas.
V. 26 Kong Pentheus vilde ikke indføre Bakchosdyrkelsen i sit Land Boeotien.
V. 27 „Plistos", Flod, som udspringer paa Parnasset.

og Haandens Hjelp maa støtte mine svage Fjed;
i Angst er gamle Qvinde Intet — kun et Barn:
Jeg træder ind i laurbærkrandste Helligdom —
hvad seer jeg der! paa Navlen just har leiret sig
en ureen Mand, en Flygtling, vederstygelig,
med blodbestænkte Hænder, med et blodigt Sværd;
dog ogsaa høit fremvorte Oliegreen han bær'
omhyggelig omvunden med langhaarig Ulds
sneehvide Fletning; saa vidt ham jeg grant har seet.
Men foran denne Mand — forunderligt! — en Hob
Qvinder paa Stole sidde rundtom sovende;
dog Qvinder ei — Gorgoner bør jeg kalde dem,
skjøndt heller ei Gorgoner disse ligne ret;
jeg visse Udyr saae engang afmalede
at rane Phineus' Føde; disse derimod
er' uden Vinger, sorte, skrækkelig' at see,
de snorke overlydt med rædsomt Aandepust,
fra deres Øien ækel Vædske flyder ned;
usømmelig er deres Dragt i Guders Huus,
ei heller den til daglig Brug anstændig er;
jeg aldrig saae en Slægt af saadan Sæd og Skik,
og slig en Yngel vist ei voved noget Land
at fostre, uden bitterligt at angre det.
Hvad heraf vorde skal — kun han det raade kan,
den vise Phoebos, disse Hallers stærke Drot:
han er jo Lægedomsprophet og Varselstolk,
han er jo, selv for Andres Huse, Soningsgud.

(Pythias forlader Scenen, hvilken for saa vidt forandres, at det store Forhæng for Portalen til Spaadomsgrotten i Baggrunden drages tilside. Man seer det Indre af Grotten med

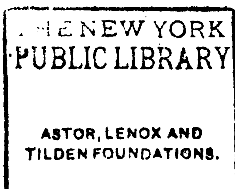
V. 40 „Navlen", Jordnavlen.
V. 60 „Udyr", Harpyerne, som bortranede Maden fra den af Guderne forhadte Kong Phineus.

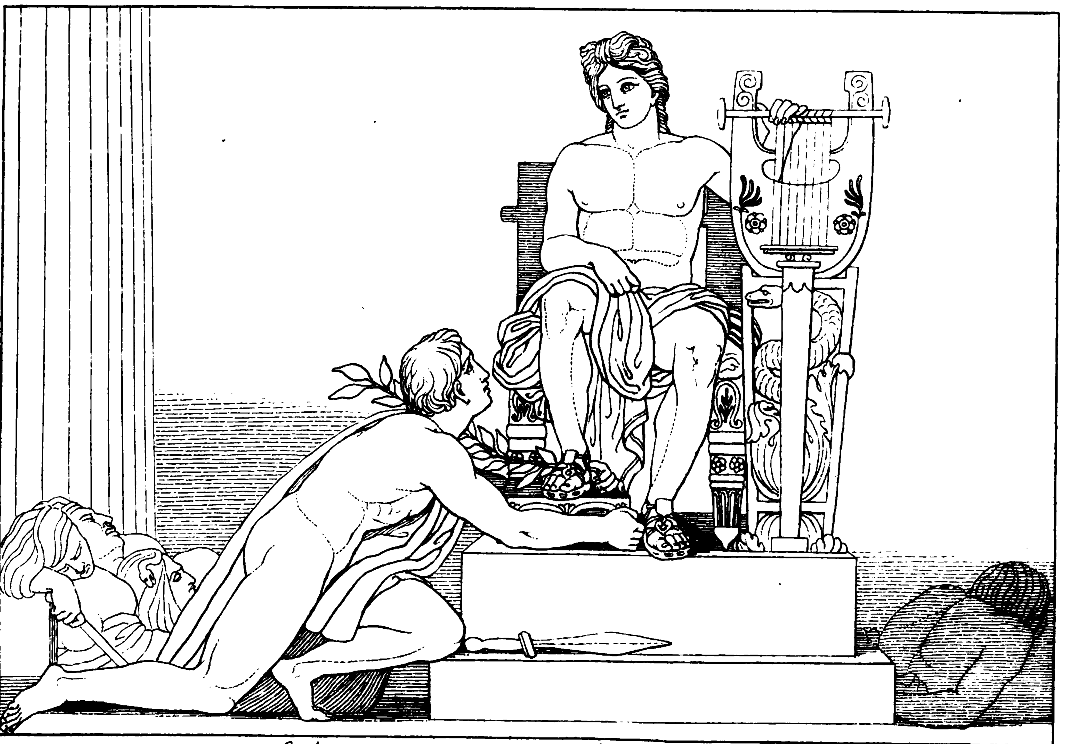
dens helligste Symboler: den store Trefod og, foran denne, Jordnavlestenen, paa hvilken den syge, udmattede Orestes ligger med det dragne Sværd i den ene, og de nys, af Præstinden nævnte Bønfaldsymboler i den anden Haand. Orestes er omgiven af Erinnyernes Chor (rimeligvis 15 Personer, nemlig 14 foruden deres Anførerinde), som sidde eller ligge søvndysede (ved Apollons Magt) paa Læneſtole grupperede omkring Jordnavlestenen. Apollon selv staaer Orestes nær, og i nogen Afstand Hermes, som er tilstede paa sin guddommelige Broders, Apollons, Opfordring):

Apollon. Orestes. Hermes.

Apollon.

Jeg ei dig skal undfalde, nei, som faste Borg
jeg stedse Dig beskjermer baade nær og fjern,
og dine Fjender skal jeg aldrig vorde god.
Du seer dem her søvngrebne denne glubske Flok —
her ligge disse vederstygelige Møer,
ældgamle Jomfruer, gustne graae, som ingen Gud,
som intet Menneske, intet Dyr kan nærme sig.
For Ondskabs Skyld de bleve til og derfor boe
i Ondskabs Nat, i Tartaros hist under Jord,
modbydelig' for Mennesket, for hver en Gud —.
　　Dog Du maa flye, men vogt Dig at forsage feig!
thi viid, de Dig forfølge gjennem hvert et Land,
hvorhen Du Foden vender paa den gauske Jord,
alt over Sø og salten Hav og hver en Ø.
Bliv ikke mat, imens Du tømmer bittre Kalk!
Nu flux til Pallas' høie Borg Du vandre maa;
bøi dèr dit Knæ, omfat ældgamle Billede,
thi der din Sag sin rette Domstol finde skal
og dulmende Formildningsord, som give Haab
om varig Trøst og Lægedom mod al din Nød,
thi jeg har selv dig skyndet til din Moders Drab.





O höie Phoebos!
Din Magt er Borgen at Du kan beskytte mig

Orestes.

O høie Phoebos! fjern fra Dig al Uret er —
i denne din Bevidsthed føi nu Omhu til!
Din Magt er Borgen, at Du kan beskytte mig.

Apollon.

Mærk vel, at aldrig Frygt betage maa dit Sind!
(til Hermes):
Men Du min egen Broder, fælles Faders Blod,
Hermes, bevar ham vel! Du svare til dit Navn
som leidegod — bevogt mig da min Yndling vel!
thi Zeus, som gav Dig denne Hæderspost, især
vil hædre Dig, naar Held du bringer Jordens Børn.
(Hermes gaaer bort med Orestes; Apollon træder i Baggrunden af Spaadomsgrotten).

Klytæmnestras Gjenfærd
(fremtræder i Forgrunden).

Saa! sover I! o vee! hvad Gavn gjør Eders Søvn? — —
da mig saalunde times Eders værste Haan
fremfor de andre Døde — skjøndt min Skjændsel ei
udslettes hisset af det Mord som jeg begik —
jeg nu maa rastløs flakke hid, forkynde selv,
at rædsom Skyld af Hine forekastes mig.
Men da Forsmædeligt jeg leed af egen Slægt,
slet ingen Guddom vredes for min Skyld, o nei!
endog forvorpen Modermorderhaand mig vog;
og dog dit eget Hjerte disse Vunder seer,
thi Sjælens Øie just i Søvne skuer grant,
mens det om Dagen agter ei paa Jordens Børn.
Forvist I dog af Mit annammed mangelund
viinløse Offerskjenk, ædrulig Soningsdrik;
og Nadver nathøitidelig ved Arnens Ild
beredtes Eder, ikke deelt af anden Gud.
Alt dette nu jeg seer i Støvet traadt med Fod,
thi han slap ud og flygter bort som Hjorten snar;
ha! just som Jægergarnet ham omspændte, brat

han svang sig løs og hen til Eder skeled haant —
o hører mig! det gjelder om min arme Sjæl!
besind Dig dog, Du Gudehob fra Afgrunds Dyb,
Jeg, Klytæmnestra, raaber til Dig i din Drøm.

Choret (stønner).

Klytæmnestras Gjenfærd.

Ja stønner kun! men han er flygtet, borte, fjern,
thi mine Fjender savner ei Beskyttere —

Choret (stønner).

Klytæmnestra.

Hvor haardt Du sover! ei min Jammer rører Dig —
Orestes, min, sin Moders, Morder, flygter bort —

Choret (sukker).

Klytæmnestra.

Du sukker og Du sover — op! som snarest op!
hvad er din Gjerning, uden den, at gjøre Ondt?

Choret (sukker).

Klytæmnestra.

Træthed og Søvn, to mægtig Sammensvorne, her
har svækket denne frygtelige Drages Magt.

Choret (sukker dobbelt stærkt).

Chorførerinden

(udraaber, endnu halvt i Søvne).

Giv Agt! — (hvorpaa det følgende Ord gaaer fra Mund til Mund af den opvaagnende Skare):

Tag fat! tag fat! tag fat! tag fat! tag fat!

Klytæmnestra.

I Søvne kun Du jager Vildtet, giøer som Hund,
der aldrig lader af fra hidsig Jagen — dog
hvad gjør Du? staa dog op! bekæmp din Mødighed!
forgjæt ei, døsiggjort ved Søvn, din fule Skam!
Piin selv dit Hjerte med fortjent Bebreidelse!
ved Eftertanke føles den som hvasse Braad.
Op! send din Lunges vamle Blodpust efter ham!

udtør ham med din Aande, med din Indvolds Ild!
afsted! læg nu ham øde paa din anden Jagt!

(Gjenfærdet forsvinder).

Chorførerinden

(som springer op fra sit Sæde).

Væk, væk, o væk Du hende dèr, som jeg nu Dig! —
Du sover — — op! stat op! ryst hurtig Søvnen af!
lad see, om det var Blendværk eller Varselstegn.

(Alle Erinnyer hæve sig iilsomt og indtage hver sin Plads paa Scenen i to modsatte Grupper, som afsynge vexelviis den følgende Chorsang, hvis Stropher og Modstropher synes indrettede til særskilt Udførelse, efter de enkelte Tanker og Sætninger (κομματικῶς), af Chorpersonalets mindre Afdelinger).

Chor.

(Første Strophe).

O vee! o Jammer! Kjære, Vanheld traf os her —
ja svare Vanheld leed jeg her og uforskyldt;
den bittreste Modgang, I Guder! fristed jeg,
ak! utaalelig —!
Af Jægergarnet undslap Vildtet, flygter bort —
søvnovervældet jeg af min Fangst gik glip.

(Første Modstrophe).

O Du, Zeus' Søn, Du listig est og snild,
Du, Yngling, os de gamle Guder træder ned,
thi Du beskytter hiin skjændige grumme Søn,
Forældres Afsky.
Den Modermorder os Du raned, Du en Gud!
Med saadan Daad hvor kan Retfærd bestaae?

(Anden Strophe).

Til mig Bebreiderspot i Drømme traadte hen
og slog, fast som hidsig Kjøresvend,
mig med grusom Pidsk
paa Bryst og Side — o! jeg føler dybt den Svøbesvingers

V. 144 „Zeus' Søn", Apollon.

bøddelgrumme Straffehaands
min Sjæl gjennemiisnende Svøbesnert.

(Anden Modstrophe).

Saalunde handler denne yngre Gudeslægt,
som Alt øver uden Ret og Lov.
Blodbestænket heel
fra Fod og indtil Isse vi nu skue Jordnavlen her,
thi rædsom Blodskylds
fule Besmittelse nu den har deelt.

(Tredie Strophe).

Du har, endskjøndt Prophet, din egen Helligdom
paasat skjændig Plet; fremfusende, uopfordret
Du togst til Naade ham, tvertimod Guders Lov,
og krænker Moeras Oldguddomsmagt.

(Tredie Modstrophe).

Skjøndt mig han harmer, skal han ham dog ej befrie;
selv udi Jordens Indvold ei for ham er Fristed:
Misdæder her, han hist ogsaa til Plageaand
det skyldtunge Hoved hengive skal.

Apollon,

(som, medens denne Chorsang udførtes, var traadt tilside, kommer atter frem i al sin Majestæt og med den store gyldne Bue i sin venstre Haand. Guden er heftigen fortørnet over den Dadel og Bebreidelse, som Erinnyernes Chor fordristede sig til, og i selve Gudens Helligdom, at udstøde imod ham. I Henseende til Kostumet maatte det bemærkes, at af de to, i Konsten hyppige Forestillinger af Apollon, enten med Sølvbue (ἀργυρότοξος, som hos Homer) og gyldne Pile, eller med gylden Bue og Sølvpile, har Æschylos valgt sidstnævnte Typus og lader Guden selv pege hen derpaa i Begyndelsen af sin heftige Replique).

Bort! jeg befaler, ud af dette Tempel! flux
forføier Eder bort fra denne Spaadomshal!

Vogt Dig, at ei min lyse vingede Slange brat
fremsuser fra den gyldne Stræng og rammer Dig,
saa Du i Smerte Fraade sort af Dræbtes Blod
og Klumper spyer af de Liig, Du suged ud.
For dig er intet, intet Sted i min Paulun —
Affted med Dig til Retterstedet, hvor man Hals
afhugger, Øine blender, slagter —; hist, hvor man
udøver skjændig Gildningsdaad, Lemlæstelse;
hist, hvor man stener Mænd, hvor ynkelige Hyl
af Spiddede gjenlyder — hører I? — en Fest,
en Høitid Saadant er for Eder, hvoden I
er vorden Guders Afsky. O! forraader dog
Gestalt og Aasyn din Bedrift! kun Løvens Hi,
det grumme Rovdyrs Hule passer sig for Dig,
ei her at bringe Pest udi min rene Hal —
Affted, Du fule Hjord foruden Hyrde! bort!
en saadan Yngel laaner ingen Guddom Huus.

Chor.

Apollon, Herre, hør nu ogsaa os engang!
Du est jo selv ei blot deelagtig herudi,
o nei! Du hele Skylden bær' som Gjerningsmand.

Apollon.

Hvorlunde? — — tov — — udlæg os kort din Gaades Ord.

Chor.

Du skyndte jo din Gjesteven til Modermord —

Apollon.

Jeg skyndte ham til Faderhevn — naturligviis!

Chor.

Du gavst derpaa en blodig Morder Fristed her —

Apollon.

Jeg bød ham soningspligtig tye til min Paulun.

Chor (pegende paa sig selv).

Og denne hans Ledsagertrop forhaaner Du!

Apollon.

Vistnok, thi denne Borg I bringer intet Held.

Chor.

Dog er det os befalet saa — et helligt Hverv!

Apollon.

Og hvilket Hverv? lad høre denne Hæderspost — —

Chor.

Hver Modermorder vi fra Hjemmet jage bort.

Apollon.

Hvordan? endog naar Qvinden selv sin Husbond vog?

Chor.

Dog bør hun ikke falde for en Slægtnings Haand.

Apollon.

Saa er og plat forhaanet og tilintetgjort
den Pagt, som Zeus forbandt med Hera Hustruen;
og Kypris selv din Paastand haanlig støder bort,
endskjøndog hun skjenker Jordens Børn Livsalighed;
thi Mands og Qvindes Ægteseng er Helligdom,
den gaaer for Eden selv, hvor Retfærd holder Vagt;
hvis nu, naar de hinanden myrde, Du est mat
og giver efter, skuer ei fortørnet did,
da mener jeg: Du ham forfølger uden Grund —
thi dette, seer jeg, lægger Du dig stærkt paa Sind,
men hiint Du bærer aabenbart med bedre Taal —
Hvad heri Ret er, Pallas snart udforske vil.

Chor.

Fra ham jeg aldrig, ingen Sinde lader af.

Apollon.

Nu vel, forfølg ham, vold Dig selv kun større Qval!

Chor.

Lad af at haane med dit Ord mit ædle Hverv!

V. 205—6 „Hera", Juno. — „Kypris", Venus.

Apollon.

Dit ædle Hverv jeg aldrig vilde ønske mig —

Chor.

Naturligt! Du est fornem Gjest i Zeus' Palads,
men jeg, som hører Moderblod at raabe, flux
maa ile, jage, gribe hiin forvorpne Søn —

Apollon.

Og jeg skal hjelpe, skjærme, udfrie ham med Magt;
thi rædsom er, for Gud og Mand, den Bedendes
Fortørnelse, hvis jeg godvillig gav ham hen.

(Baade Erinnyernes Chor og Apollon forlade, men til modsatte Sider, Skuepladsen).

(Skuepladsen forvandles til Athene-Polias' Tempel paa Borgen i Athen).

Orestes.

Athene, Herskerinde, paa Apollons Bud
jeg kommer hid: modtag i Naade Flygtlingen,
ei mordbesudlet mere, med urenset Haand,
men længe tilvant alt og heel forsøgt i mangt
et fremmed Huus ved Andres Omgang mangelund.
Saaledes har jeg faret over Land og Hav,
og lydig mod Apollons Varsel kommer jeg,
Gudinde, til dit Huus og til dit Billed her.
Her vil jeg vente paa min endelige Dom.

Chorførerinden

(træder ind i Midten af alle Erinnyerne, hvilke ordne sig paa begge Sider af Skuepladsen, uden at see Orestes).

See her! see det er aabenbarligen hans Spor!
Følg nu kun dette tause Vidnes sikkre Raad!
thi ligerviis som Hunden anskudt Hjortekalv,
saalunde vi ved blodigt Spor udforske ham.
Af mange Qvaler haardt bespændes Hjertet i
mit Bryst. Hver Krog paa Landet gjennemstreifed jeg,

og over Hav og Sø i vingeløse Flugt
jeg foer forfølgende saa rapt som Skibet gaaer.
Nu er han her, hvor han har fjælet sig et Sted.
Mig lokker Duften lifligen af Menneskeblod.
See til, see nøie til!
Skuer Alt! at ei undslipper hemmelig
Modermorderen ustraffet!

Nogle af Erinnyerne.

Her er han! her han altsaa atter Tilflugt fandt,
omfavnende Gudindens høie Billed:
Dømmes han vil for sin Gjerning.

Den Første af Choret.

Men det kan aldrig skee! — Moderblod paa Jord er spildt—

Den Anden.

Vender aldrig meer tilbage — o vee!

Den Tredie.

Blod paa Jorden udgydt er forloren.

Den Fjerde.

Du skalst det vel undgjelde, thi af dine levende Lemmer
jeg udsuger dit røde Blod.

Den Femte.

Fra Dig jeg mig henter en Drik som ei drikkes af Andre.

Den Sjette.

Naar jeg dit Liv har udpiint, jager jeg Dig ned —

Den Syvende.

Saa bøder Du ved Gjengjeldsqval for Modermord.

Den Ottende.

Der skalst Du see, hvo sig mod Andre har forbrudt —

Den Niende.

Hvad enten mod Gud eller Gjesteven han var
eller imod Forældre ugudelig —

Den Tiende.

Hver lidende for Brøden den bestemte Straf.

Den Ellevte.
Thi Hades skarpt randsager Mennesker
hist under Jorden.

Den Tolvte.
Og randsager Alting med dybtskuende Blik.

Orestes.
Belært i Modgangs Skole kjender jeg saa mangt
et Soningsmiddel, og at tale, hvor jeg bør,
desligest og at tie; men paa dette Sted
en retviis Lærer har at tale mig befalt.
Alt dulmer Blodet og fra Haanden tørres bort,
og Modermordets Skjændselsplet er vasket af;
thi frisk endnu ved Phoebos' Guddoms-Arne blev
den slettet ud ved Offerdyrets Rensningsblod;
og Mange kunde nævne jeg fra første Færd,
som jeg i ubesmittet Omgang nærmed mig:
Ja Tiden Alt udsletter, mens den svinder hen.
Saalunde nu med rene Læber sømmelig
paakalder jeg Athene, Landets Dronning, at
hun staaer mig bi: saa skal hun uden Landse faae
mig selv, mit Fædreland, og samtlig Argos' Folk
som trohengiven Bundsforvandt til evig Tid.
Og nu hvad enten hun i Lybiens Egne hist
ved hjemlig kjendte Bred af Tritonflodens Strøm
til Fods fremskrider, eller paa sin Stridsvogn høit
til Venners Hjelp, hvad heller hun paa Phlegras Mark
med dristigt Mod, som Mand, rask styrer Slagets Gang —
hun komme! — fjern endog mig hører Guden jo,
at hun min Frelser vorde maa i denne Nød!

V. 263 „Hades", Underverdenens Hersker.
V. 285 „Phlegras Mark", hvor Giganterne overvandtes af Guderne.

Chor.

Dig aldrig skal Apollon eller Pallas' Magt
beskytte saa i Livet, at Du dog engang
maa knuses, uden Glædesgnist udi din Sjæl,
Dæmoners blodudtømte Rov, en Skygge kun.
Du taler ikke fræk imod, men tier brat,
for mig blot næret, viet ind til Offerdyr;
ja levende, uslagtet, Du skal møtte mig.
Og hør nu denne Hymne som skal binde Dig!

Nu velan! lad os slynge vor Chordands,
da Beslutning er tagen,
høit at forkynde rædsomme Qvad,
og kundgjøre vore Idrætter for Menneskens Børn,
som mit Hverv dem monne tildele;
dog retfærdigt at dømme fryder os.
Hvo ustraffelig Haand fremviser,
ham hjemsøger aldrig vor Vrede;
uskadt gjennemvandrer han Livet:
men hvo Udaad bedrev, som her denne Yngling,
og skjuler blodstænkte Hænder,
ham aabenbare vi os som retvise Vidner,
de Døde til Bistand,
i Tidens Fylde indkrævende Blodskyld.

(Første Strophe).

Moder Nat, o Du som mig fødte
til Hevn for Døde og Levende,
hør mig! thi Letos Søn min Hæder fordunkler,
i det han berøver mig
dette flygtige Vildt, fuldt Soningsoffer for Modermord.
Nu til hans Offring

V. 313 „Letos Søn", Apollon.

Denne Sang til Sindsforvirring, til Sands- og Forstands-
Forvildelse,
Erinnyers Høitidssang,
et Sjælen bindende lyraløstVarselsraab til Menneskens Børn!

(Første Modstrophe).

Thi et saadant Hverv har gjennemgribende Moera
os tildeelt for stedse at røgte:
hver Dødelig som henfaldt til dumdristige Udaad,
dem at forfølge, indtil under Jorden han synker,
hvor, selv død, han Frihed ikke skal finde.
Men til hans Offring
denne Sang, til Sindsforvirring, til Sands- og Forstands-
Forvildelse,
Erinnyers Høitidssang,
et Sjælen bindende lyraløst Varselsraab til Menneskens Børn

(Anden Strophe).

Os, der vi fødtes, saadan Lod blev beskaaret:
fjernt os at holde fra salige Guder, og Ingen
deler vort Gilde.
Snehvide Klæder
faldt ei i min Lod, jeg skjøtter dem ikke.
Huses Omvæltning
jeg fik at bevirke, naarsomhelst Voldsmand,
Mildhed skromtende, dræber sin Slægtning;
mod ham flux styrte vi løs,
og er han end stærk,
dog vi ham kue under sin Blodskyld.

(Anden Modstrophe).

Hin Høie stræbe vi her at betage Besværing,
og ved *min* Bistand at udfrie Guder fra Møie,
at ei selv de komme til Doms.
Zeus har vor blodstænkte,

V. 340 „*Hin Høie*", Zeus.

forhadte Slægt
ei sin Hoisal værdiget.
Thi fremfarer jeg hurtig,
og nedsender ovenfra
min Fods tungtfaldende Kraft,
lammende Lem for iilsomme Flygtling —
strækkelig Vanfred!

(Tredie Strophe).

Menneskers høie Tanker, omog mod Himlen svulmende,
smelte da bort og forsvinde uhædred' i Støvet,
naar vi monne os nærme i sorte Gevandter,
med hurtige Fodstridt, som afskyes.

(Tredie Modstrophe).

Dog, selv styrtende veed han det ei i affindige Daarskab;
i saadan Taage indhyller ham Syndeskyld,
og det Bælmørke, som omgiver hans Huus,
forkynder ynkeligt Rygte.

(Fjerde Strophe).

Thi med Kraft ere vi baade opfindsomme
og bestandige; i det vi drage det Onde
til Minde, indgyde vi Ærefrygt,
og ikke os bøie ved Bønner Menneskens Børn;
uhævnet Udaad forfølgende —
et Hverv, fjernt fra Guder
i solløst Mulm, svært at bestride
baade for dem, som see, og deslige for dem, som famle i Blindhed.

(Fjerde Modstrophe).

Hvo er nu den Menneskers Søn,
som ei derved bevæges og skjælver,
naar han hører den Standret, som mig
af Moera blev tildeelt, af Guderne
heel mig overantvordet —? Mig tilfaldt
denne ældgamle Hæderspost, og aldrig

times Forhaanelse mig, skjøndt under Jorden
i solløst Mørke jeg haver mit Sæde.

Athene.

En Stemmes Raab jeg hørte fra det Fjerne, fra
Skamandros hisset, hvor jeg Landet tog i Arv,
som nys Achæerhærens høie Drotter, en
fortrinlig Lod af krigerhvervet Eiendom,
tildeelte mig med Jord og Grund til evig Tid,
en udsøgt Hædersskjenk for Theseus' Efterslægt.
Derfra, med ilsom og utrættet Fod, jeg hid
kom vingeløs, udfoldende min Ægis' Barm,
med væligunge Heste spændte for min Vogn.
Og naar jeg seer nu disse Gjester i mit Land,
forfærdes jeg vel ikke, men forundrer mig.
Hvo er I dog? Jer allesammen spørger jeg:
hin Fremmede, der ved mit Billed knæler ned,
og Jer, der ligner ingen Slægt af Alt hvad er,
Gudinder ei, som de blandt Gudeskaren sees,
ei heller Menneskegestalter ligner I.
Dog — Nogen at forhaane uopfordret, er
langtfra retfærdigt, Themis afskyer saadan Jid.

Chor.

Du Alt i Korthed, o Gudinde! høre skal:
Vi ere Nattens skrækkelige Døttre, som
hist hjemme kaldes under Jord Forbandelser.

Athene.

Jeg kjender Slægten og det Navn, I nævnes med.

Eumeniderne.

Desligeste mit Hverv Du skalst erfare snart.

Athene.

Jeg gjerne hører, hvis man det forkynde vil.

V. 380 „Theseus Efterslægt", Athenerne.
V. 382 „Ægis", Athenes Skjold.

Eumeniderne.
Vi Mordere blandt Mennesker forjage brat.
Athene.
Og hvor er Maalet for dens Flugt, som Mord bedrev?
Eumeniderne.
Dèr hvor man ikke har for Skik at fryde sig —
Athene.
Tilraaber Du nu ogsaa ham en saadan Flugt?
Eumeniderne.
Vistnok, thi han formasted sig til Modermord —
Athene.
Mon ei han frygted anden Magts Fortørnelse?
Eumeniderne.
Hvor er saa skarp en Braad, at Moder dræbes kan?
Athene.
Af tvende Parter Hælvten dog kun hørtes end.
Eumeniderne.
Han vil ei lade mig til Eed, ei sværge selv.
Athene.
Du vil da heller høre Ret end øve den —
Eumeniderne.
Hvorlunde? sig, thi vise Ord Du mangler ei.
Athene.
Jeg siger: Eed bør aldrig give Uret Seir.
Eumeniderne.
Saa tving ham Du! døm Du ham efter strenge Ret!
Athene.
Og overlader I mig Sagens Kjendelse?
Eumeniderne.
Og hvorfor ei? vi hædre Dig som Hæder værd.
Athene.
Hvad har Du herpaa, Yngling, til dit Forsvar? tal,

V. 406 flgg. Den Anklagede opfordredes til at sværge, at Klagen var usand; Klageren tvertimod.

siig frem Dit Hjem, Din Slægt og Dine Hændelser,
og derpaa afvælt fra Dig denne Syndeskyld,
hvis Du, i Tillid til Din Ret, mit Billed har
omfavnet, og nedladt Dig ved mit Arnested
som hellig Flygtling her paa Irions Viis med Bøn —
Alt dette Du besvare mig med klare Ord.

Orestes.

O naadigste Gudinde! først jeg hæve maa
en stor Bekymring, som Dit sidste Ord har nævnt:
Jeg er ei længer soningspligtig; denne Haand,
som hviler ved Dit Billed, alt er plettefri;
et sikkert Vidnesbyrd herfor jeg kundgjør Dig:
Det er en Lov, at Morderen maa være stum,
indtil han, ved en Andens Hjelp, med Soningsblod
bestænktes fra et ungt og feilfrit Offerdyr;
forlængst er jeg paa andre Steder sonet ud
ved Offerslagtning og ved Vandbad mangelund,
saa dette Anstød strax mit Ord kan rydde bort;
og om min Herkomst skalst Du Alt erfare strax:
Argiver er jeg, vel min Fader kjender Du,
hiin Agamemnon, Krigerflaadens høie Drot,
ved hvem Du Ilion, Trojas Borg, har ødelagt.
Der hjem han stevned, fandt han ei en værdig Død,
o nei! thi ham min skrækkelige Moder vog,
idet hun underfundigt Net paalisted ham, —
o! selve Badekamret vidner om hans Drab.
Der jeg nu hjemkom, jeg som før landflygtig var,
da dræbte jeg min Moder — ei jeg dette nægte kan —
og æsked Gjengjeldsblod for elskte Faders Mord;
dog Loxias har Skyld med mig i denne Daad,
i det han truede mit Sind med bitter Qval,

V. 419 „Irion“, som havde dræbt sin Svigerfader, flygtede til Zeus' Alter, og blev af ham renset for sin Syndeskyld.

hvis ei saalunde jeg hiin Udaad hevned selv.
Har jeg nu Ret, hvad heller Uret? døm mig Du!
Med Alt hvad skeer mig paa *dit* Bud, er jeg tilfreds.

Athene.

For stor er denne Sag, at nogen enkelt Mand
her kunde dømme — dog ei heller mig tilfaldt
en Ret at fælde Dom i Sag om voldsomt Mord.
Alligevel, da Du, som *renset* Flygtling, Dig
har nærmet dette Tempel reen og lydeløs,
jeg uden Meen Dig steder til min Borgs Paulun.
Dog ogsaa disse have hellig Adgangsret,
og hvis ei Ret og Seier monne times dem,
da vorder deres Vredes Edder, brat udgydt,
for dette Land en frygtelig, en rædsom Pest.
Saalunde vorder hvad jeg vælger: blive, gaae,
for mig en vanskelig og uheldsvanger Daad.
Men da nu denne Sag hos os har slaget Rod,
saa vælger jeg paa Stand eedsvorne Dommere,
en Ret, som Mord skal dømme indtil evig Tid.
Men I, fremkalder Vidner, søger Vidnesbyrd,
som monne kraftigt understytte Eders Sag!
Naar jeg har valgt de bedste Mænd udaf mit Folk,
saa fører jeg dem hid at dømme uden Sviig
ifølge deres Eed, som Ret og Pligt befol.

(Første Strophe).

Nu Omvæltning følge vil ved nye Love,
hvis denne Modermorders
Forsvar og hans Brøde seire skal.
Saadan Dom alle Dødelige
vil indgive Dristighed.
Mangt et blodigt Stød
af Børn venter rede
paa Forældre nu og siden.

(Første Modstrophe).

Thi ei meer fra denne heftige menneskevogtende Skare
vil følge nogen kuende Hevn.
Hvert Manddrab vil jeg tilstede.
Da vil den Ene spørge den Anden,
i det han fortæller sine Nærmestes Niddingsdaad,
om hvorlunde at lindre og ende sine Lidelser;
ei dog ere forhaanden kraftige Lindringsmidler;
forgjæves trøster hvo selv er elendig.

(Anden Strophe).

At da ei Nogen mig paakalde,
i det han træffes af Vanfred,
dette Udraab udstødende:
„O Retfærd! o Erinnyers hellige Sæde!"
Saalunde snarlig forvist en Fader
eller en Moder nys saaret
smerteligt Suk vil udsukke,
efterdi Retfærds Borg styrter sammen.

(Anden Modstrophe).

Ja, det er fornødent, at Ærefrygt
dybt indpræntet og Sandserne beherskende
maa indjage Rædsel —;
ja det gavner, Sindighed at øve under Suk.
Hvo er den, der udi Hjertets Gjemme
ikke nærer Frygten,
enten Stad, eller deslige enkelt Borger,
som end Retfærd hyldede?

(Tredie Strophe).

Derfor prise Du
hverken herreløst
ei heller trælbundet Liv!
Middelveien i Alt skjenker Gud Held og Fremgang,
dog forlehner han Andre med Andet.
Sindrigt Ord udsiger jeg:

Forvist Ugudelighedens Datter er Hovmod;
men af Sjælens Sundhed fremgaaer
det Held, som elskes og
ivrigen attraaes af Alle.

(Tredie Modstrophe).

Og for evig gjelder mit Ord:
Hold udi Ærefrygt Retfærds Alter!
og, om end Fordeel Du seer,
ingensinde Du det med vanhellige Fod forhaane!
thi Straffen er rede —
velfortjent Ende bier Dig vis.
Derfor rettelig hædre Enhver Forældres Værdighed,
og med Ærbødighed hylde han
Gjesternes Ret, naar hans Huus
af dennem monne besøges!

(Fjerde Strophe).

Saalunde hvo uden Tvang ustraffelig vandrer,
ikke skal han uden Velsignelse blive, —
ei, i det mindste, kan han ganske ulykkelig vorde.
Men den dumdristige Forbryder,
som Alt forvirret river hen foruden Retfærd,
han, siger jeg, i Tidens Fylde skal nødes til at minke Seilet,
naar Stormen det griber,
og Raaen splintres.

(Fjerde Modstrophe).

Til døve Øren raaber han
i Midten af den frygtelige Hvirvelstrøm,
og Guden leer over den hidsige Dødelige,
idet den skuer ham, som broutede af aldrig at frygte,
sluttet til uafvendeligt Uheld aldrig at opseile Forbjerget.
Fortids Held, om endog det varede længe,
han stødte i Sænk paa Retfærds Klippe,
og forgik ubegrædt og forglemt.

Pallas Athene kommer tilbage, fulgt af de tolv Areopagiter, Athens øverste Criminaldommere, i høitideligt Optog.

Athene.

Forkynd, Herold, og kald tilhobe nu mit Folk!
Tyrsensk Basun, med mandig Styrke luftopfyldt,
lad gjalde høit mod Himlen, gjennemtrængende,
at vorde lydelige Varsel for mit Folk!
thi medens denne Raadsal fyldes, bør Enhver
i Taushed høre mine Lovbud, hvilke nu
og stedse følge skal min Stad som Rettesnor.
Saalunde ogsaa denne Sag paakjendes bedst.

(Apollon fremtræder paa Scenen).

Chor.

Apollon, Drot, behersk din egen Herreborg!
Med denne Sag hvad har Du her at gjøre? sig!

Apollon.

Jeg først som Vidne kommer, thi bønfaldende
har denne Yngling først sig nærmet til min Borg,
og af hans Blodskyld har jeg da ham renset selv —
dernæst som Part i Sagen, thi jeg selv er Skyld
i dette Modermord — Befal kuns, høie Mø,
at Retten vorder sat og Sagen stedt til Doms!

Athene.

Jeg nu indleder Sagen: — Ordet haver I —
hvo anden Mand indstævner, han bør tale først,
thi han bør vise Sagens rette Sammenhæng.

Chor.

Skjøndt talrig er min Skare, dog mit Ord er kort.
Gjensvar Du, Ord for Ord, som jeg adspørger Dig!
og først gjensvar: har Du din egen Moder dræbt?

Orestes.

Jeg hende dræbte — ei jeg det benægte kan —

Chor.

Saa vandt af tre Ringgange alt den ene jeg.

Orestes.

Du praler alt, dog har Du ei mig kastet ned.

Chor.

Paa hvilken Maade dræbte Du Din Moder? siig!

Orestes.

Jeg siger det: mit skarpe Sværd traf hendes Hals.

Chor.

Af hvem beraadt, af hvem tilskyndt til denne Daad?

Orestes.

Af denne Guddoms Ord — for mig han vidner selv —

Chor.

Dig Spaadomsguden bød bedrive Modermord!

Orestes.

Dog hidtil ei min Skjebne jeg beklage bør.

Chor.

Ret snart, som domfældt, vil Du faae et andet Sind.

Orestes.

O nei! min Fader fra sin Grav mig sender Hjelp.

Chor.

Ja stol paa Døde — Du, din Moders Banemand.

Orestes.

Med dobbelt Udaads Syndeskyld var hun beladt.

Chor.

Hvorledes? o! fortæl dog Saadant Retten her!

Orestes.

Manddrabersken min egen Fader myrdede.

Chor.

I hans Sted lever Du, og hun er fri for Straf.

Orestes.

Hvi har Du hende dog, i Livet, ei forfulgt?

V. 559 Der udfordredes i Bryde- eller Fægte-Skolen tre Nedkastelser, inden nogen af Bryderne var Seierherre.

Chor.

Hun ei var blodsforvandt til den Mand, som hun vog.

Orestes.

Men derimod er jeg vel hendes Blodsforvandt?

Chor.

Hvad andet! har hun ei, Forvorpne, fostret dig
ret under Hjertet? Moderblod fornægter Du?

Orestes (til Apollon).

Nu Du mig bære Vidnesbyrd! beviis det Du,
Apollon, om med Ret jeg hende har ombragt!
thi at jeg gjorde hvad som skeet er, tilstaaer jeg —
men om med Uret eller Ret jeg tykkes Dig
at have handlet, døm, lad disse have Svar.

Apollon.

Til Eder, Athenæas høie Domstol, jeg
skal sandt forkynde, Spaadomsguden lyver ei:
Jeg ingensinde, fra min høie Spaadomsstol
af nogen Mand, af Qvinde, eller By adspurgt,
har andet sagt end det, Zeus Faderen befol.
betænker vel, hvorvidt hans Retfærd monne naae,
og følger troe min Faders Raad, saa byder jeg,
thi Eden selv har ikke Magt som Fader Zeus.

Chor.

Zeus altsaa, siger Du, det Spaadomsord ved dig
Orestes lod forkynde, at sin Faders Drab
han skulde hevne, uden Agt for Moderen.

Apollon.

Thi det er ei det samme, naar en ædel Mand,
benaadet med en gudforlehnet Herskerstav,
hensegner, og for Qvindehaand, — ei udi Kamp,
som for en buekyndig Amazones Piil,
men — som jeg nu forkynde skal, o Pallas, Dig
og dine Mænd, som skulle fælde retviis Dom:
thi der han kom fra seierrige Feldttog hjem,

beladt med herligt Bytte, bød hun ham til Gjest,
og tilberedte selv for ham et Bad — tilsidst
hun breder Heltens Kappe ud, indvikler ham
i endeløse konstig Væv og dræber ham —.
Saalunde være Eder kundbar denne Helts,
den vidberømte, høie Overkonges Drab!
og hende jeg betegned, at af Harme Hver,
som Sæde fik i denne Ret, bevæges maa.

Chor.

Zeus, siger Du, skal hædre Faderlodden meest,
og dog han selv sin gamle Fader Kronos bandt — —
Hvorledes skal jeg dette rime med dit Ord?
At agte derpaa, Eder jeg opfordre bør.

Apollon.

Forhadte Flok, en Afsky selv for Guderne!
Man Lænker løse kan, derfor er Lægedom,
og Løsemiddel findes kan saa mangelund,
men har først Jordens Støv indsuget Mandens Blod,
da vækker ingen meer ham fra de Døde op —
dertil min Fader skabte intet Trylleord,
enddog Alt andet han bevæger hid og did
og styrer det med Magt, men aldrig trættes selv.

Chor.

Hvorlunde kan det Forsvar redde ham? betænk,
han har sin kjødelige Moders Blod udøst,
og han sin Faders Borg i Argos skal beboe!
Til hvilke fælleds Altre tør han nærme sig?
og hvilken Stammes Viekaal modtager ham?

Apollon.

Her er mit Svar — Du mærke vel mit sande Ord:
Ei Moderen er selv for den, hun kalder Søn,
Livskilden, nei, hun nærer kuns et nedlagt Frø;
hvo Livet gav, er Faderen; som Fremmed hun
sin Ven bevarer spæde Skud, hvis Skjebnen vil;

et Vidnesbyrd herfor jeg her vil vise Dig:
Man Fader vorde kan foruden Moder — see!
mit Vidne er Olympens Herskers bolde Mø,
som ei i Moderlivets Mulm blev fostret op —
og dog — Gudinde fødte aldrig saadant Barn.
Forvist, o Pallas, jeg ved Alt hvad jeg formaaer,
vil hæve høit din egen Stad, dit ædle Folk,
jeg ogsaa derfor den Forfulgte sendte hid,
at han for stedse Dig hengiven vorde maa,
og Du, Gudinde, faae i ham en Bundsforvandt,
i ham og i hans Afkom — denne Pagt bestaae,
og deres Slægt i fjerne Led besegle den!

Athene (til Dommerne).

Jeg Eder nu befaler, efter bedste Skjøn
retfærdigen at stemme — nok er talet alt.

Chor.

Af os er hver en Piil udsendt som ramme skal,
jeg venter paa at høre Sagen stedt til Doms.

Athene.

Hvorlunde nu skal Eders Dadel jeg undgaae?

Chor.

I hørte hvad I hørte; nu paa Hjertets Raad
hengive hver sin Stemmesteen, eedsvorne Mænd!

Athene.

Saa hører nu Indstiftelsen, Athenæs Folk,
og I, som først skal dømme over udgydt Blod:
I Fremtid dette Dommersæde skal bestaae
blandt Ægeus' Folk med Raad og Daad til evig Tid,
og det skal hædre Høien hist, der fordum var
en Leir for Amazoner, som i Ledingsfærd

V. 634 „Olympens Herskers bolde Mø", Athene, født af Zeus' Hoved.

V. 654 „Ægeus' Folk", Athenerne.

mod Theseus vare dragne hid, hans unge Stads
Befæstning fra en Modbefæstning truede,
og offred der til Ares, hvoraf Klippens Navn
er Ares' Høi; fra den skal udgaae Ærefrygt,
og Blusel, Frygtens Frænde, fra al Uret skal
ved Dag, ved Nat, afholde mine Borgere,
blot ikke disse selv forandre Lovens Bud.
Thi hvis Du blander klare Kildes rene Strøm
med mudret Tilløb, faaer Du intet Drikkevand.
Derfor med Alvor raader jeg mit eget Folk,
hverken at hylde Trældom eller Lovløshed.
ei heller Frygten vorde blandt det landsforviist;
thi hvo slet Intet frygter, han gjør neppe Ret.
Men hvis I hylde denne Domstols Majestæt,
da vorder den for dette Land en Frelses Havn,
som ikke noget andet Folk har Mage til,
hverken blandt Skyther eller udi Pelops' Land.
Thi byder og befaler jeg, at dette Raad
skal vorde ubestikkelig, ærværdig, streng,
aarvaagen Vægter for hver skyldløs Borgers Ro.
Saalunde har jeg givet mit Formaningsord
til Dig, mit Folk, for stedse — hæver Eder nu,
udvælger Stemmestenen, fælder retviis Dom!
Betænker Edens Hellighed! — Jeg haver talt.

(Nu hæver sig den første Areopagit, tager sin Stemmesteen paa Alteret og lægger den i Urnen, og hele Afstemningen af alle tolv Areopagiter gaaer for sig under den følgende Samtale imellem Apollon og Eumenidernes Chor).

Chor.

Jeg raader Eder dog, at ei min strenge Flok,
som giester Eders Land, I lader times Haan.

(Den anden Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Og jeg paaminder: Zeus' og mine Spaadomsord
at frygte, ei at tage dem forfængelig'.

(Den tredie Areopagit gaaer frem).

Chor (til Apollon).

En Blodsdom over Du, som ikke er dit Kald.
Besmittet er din Trefod, hvis Du tøver end —

(Den fjerde Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Mon og min Fader vildfoer i sit Viisdomsord,
der han Ixions Blodskyld selv aftvættede?

(Den femte Areopagit gaaer frem).

Chor.

Du taler — — dog hvis ei jeg vinder her min Sag,
jeg atter denne Stad hjemsøge vil til Hevn —

(Den sjette Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Din Trusel ei beagter nogen Guddom meer,
ei ung ei heller gammel; mig er Seiren vis.

(Den syvende Areopagit gaaer frem).

Chor.

Du ogsaa fordum Sligt bedrev i Pheres' Huus,
aflokked Moerer evigt Liv for Mennesker.

(Den ottende Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Er det ei ret, at lønne den Gudfrygtige,
især naar denne beder om din Hjelp i Nød?

(Den niende Areopagit gaaer frem).

Chor.

Du hine gamle Guddomsvæsner har forhaant,
bedaaret har du Oldgudinderne med Viin.

(Den tiende Areopagit gaaer frem).

V. 693—94 Da Pheres' Søn, Admetos, Apollons Yndling, engang var Døden nær, overtalte Apollon Moererne (Parcerne) til at lade en Anden døe i hans Sted.

Apollon.

Maaskee Du snart, naar Dommen her gaaer dig imod,
udspyer en Gift som — ei din Fjende skader meer.

(Den ellevte Areopagit gaaer frem).

Chor.

Da Du, skjøndt Yngling, mig den Gamle træder ned,
jeg venter blot at høre Rettens Kjendelse,
uvis, om Vreden min skal ramme denne Stad.

(Den tolvte Areopagit stemmer, hvorpaa **Pallas Athene** selv tager en hvid Stemmesteen fra Alteret og beholder den i Haanden, medens hun fremsiger følgende Ord):

Min Pligt det er, at gjøre Sagens Udslag ret;
og for Orestes jeg min Stemme lægger til,
thi ingen Moder er, som mig til Verden bar;
til Manddom staaer min Hu, dog uden Ægteskab,
og til min Fader, hans jeg er med Sind og Sjæl —
og jeg maa dømme mindre skyldig Qvindens Drab,
der myrded sin Gemal, sin egen Arnes Drot:
Orestes vandt, enddog med lige Stemmetal;
og nu udkaster strax af Urnen Kuglerne,
I Dommere, hvem dette Hverv befalet er.

Orestes.

Phoebos Apollon, hvilket Udfald faaer min Sag?

Chor.

O Nat, o mørke Moder, seer Du denne Daad?

Orestes.

Nu gjelder det om Dødens Mulm, om Livets Lys —

Chor.

Os venter enten Skjændsel eller Ærefrygt.

(Her blive Stemmerne fremkastede af Urnen og talte).

Apollon.

Nu, Venner, tæller Kuglerne som kastes ud,
og skyer al Uret, agter paa Afsondringen!

Chor.

Een Stemme mindre er et uheldsvangert Savn;
een Steen kan styrte, den kan redde selv et Huus.

Athene.

Frikjendt er denne Yngling fra Blodskyld og Straf,
thi lige Antal Stemmer see vi her fremlagt.

(Hun lægger sin Stemmesteen til de frikjendende).

Orestes.

O høie Pallas, o Du reddet har mit Huus;
mig selv, den arme Fædrelandsforviiste, Du
har ført tilbage; vidt og bredt i Hellas Land
det skal forkyndes: Argos' Fyrste atter boer
paa sine Fædres Borg; ham Pallas naadig var
og Loxias og Frelsens høie Ophav Zeus —
thi han bevæges ved min ædle Faders Drab,
han seer min Moders Bødler her — og frelser mig.
Nu vandrer jeg til Hjemmet; dog til dette Land
og til dit Folk jeg først aflægger hellig Eed
for nu, for stedse, indtil fjerneste Afkoms Tid,
at ingensinde Argos' Drot til Ledingsfærd
skal sende nogen væbnet Mand til denne Stad.
Thi selv skal jeg fra Graven, som jeg da beboer,
mod hver, som vover fræk at bryde denne Eed,
fremsende Vanfred, uheldbringende Fortred,
og gjøre dennem Veien tung og Varslet ondt,
at selv de skulle snart fortryde saadan Færd.
Dog — hvis min Bøn opfyldes, hvis de Pallas' Stad
med trofast Landse bistaaer, hædre uafbrudt,
da ville vi dem ogsaa vorde huld og troe —.
Og nu Hil være dig, Gudinde! Held dit Folk!
til dine Fjenders Rædsel vorde hver din Kamp!
Dig selv til Held, til Seirens Krone for dit Sværd!

Chor.

(Første Strophe).

I unge Guder, o! I have traadt under Fod
de gamle Love, ja, dem vristet af min Haand!

(Anden Strophe).

Men jeg den arme, haanede, fortørnet nu,
i dette Land — o Vee! ak, o Vee! —
vil udgyde paa Jorden mit Hjertes bittreste Edder
hiin qvælende! og deraf bladløse, golde
Svampmos — o Hevn! — udbredende sig over Sletten,
skal Landet bedække med folkudhungrende Tuer.

(Tredie Strophe).

Jeg sukker! hvad gjør jeg? — ja lad mig vorde
Menneskers Plage!
Ak! de lede vistnok det Bittre,
Nattens arme haanfornærmede Døttre!

Athene.

O hører mig! og sukker ei fortørnede!
I blev ei overvundne; lige Stemmetal
afgjorde Sagen ei til Eders Haan og Meen!
men høie Vidnesbyrd kom til fra selve Zeus,
og Spaadomsguden traadte selv som Vidne frem,
at ei Orest, skjøndt Gjerningsmand, var Skyld deri.
O, kaster ikke bittert Had paa dette Land,
fortørnes ei, bevirker ei Ufrugtbarhed,
ved at udgyde uheldsvangre Draaber her,
som vorde dødelige Piil for hvert et Frø;
thi jeg tilsiger Eder i oprigtig Hu
et Sæde her, som det sig bør, med dybe Svælg,
hvor I ved egen hæderlige Arne skal
modtage Skjenk og Hyldest af mit eget Folk.

Chor.

(Første Strophe).

I unge Guder, o! I have traadt under Fod

de gamle Love, ja, dem vristet af min Haand!

(Anden Strophe).

Men jeg den arme, haanede, fortørnet nu,
i dette Land — o Vee! ak, o Vee!
vil udgyde paa Jorden mit Hjertes bittreste Ædder
hiin qvælende; og deraf bladløse, golde
Svampmos — o Hevn! — udbredende sig over Sletten,
skal Landet bedække med folkudhungrende Tuer.

(Tredie Strophe).

Jeg sukker! hvad gjør jeg? — ja lad mig vorde
Menneskers Plage!
Ak, de lede vistnok det Bittre,
Nattens arme haanfornærmede Døttre!

Athene.

Nei I er ei forhaanede, Gudinder, o!
forvandler ei i Harme dette Land til Ørk!
Mig Zeus gav ogsaa Mod, og — skal jeg sige det —
kuns jeg af alle Guder kjender Nøglerne
til det Lønkammer, hvor han gjemmer Tordenen—
dog ei behøves det — Du følge blot mit Raad:
Ei udstrøe Du letsindig Tunges bedske Frugt,
som gjør, at Alt vantrives, over dette Land —
o stands den mørke Stormflod af din Vredes Magt;
da Du hos mig skal boe og bygge hæderkront.
Naar Førstegrøden Du engang af dette Land
modtager, offret Dig for Held i Ægteskab,
da vil Du vist, forsonet, prise dette Raad.

Chor.

At jeg saadant maa lide, Vee!
At jeg, den fra Hedenold Vise, skal boe under Jorden
uhevnet, forhadt, Vee!
jeg fnyser af Vrede, fyldes med Harme!
Ak, ak, Jord! o Vee!
O, hvilken Smerte gjennembæver mit Hjerte!

Agt paa min Vrede, o Moder Nat!
thi mig har Folkenes Hyldest røvet omsonst
Guders underfundige Argelist.

Athene.

Din Vrede bør jeg taale, thi Du er jo ældst,
endog Du jo, just derved, meer Erfaring har;
dog mig gav ogsaa Zeus Besindighed og Kløgt,
og vist jeg veed, at hvis I drage bort herfra,
Forlængsel vil I føle efter dette Land;
thi større Magt og Hæder skal paa Tidens Strøm
mit eget Folk tilflyde; og naar din Paulun
Du Dig har valgt i Skyggen af Erechtheus' Borg,
da skulle Mænds og Qvinders Festtog hædre den
med saadan Hyldest, som hos Andre ei Du fandt.
Thi udkast ei udi mit Land hin Hvæssesteen,
som ægger kun til blodig Strid, til Raseri,
og som beruser uden Viin det unge Sind.
Opblæs ei mine Borg'res Sind, som Hanernes,
med daarlig Hovmod, der ophidser kun til Strid,
til Borgertvedragt, til gjensidig, ussel Trods.
Ei hjemme, hist i Fjenders Land lad være Krig,
hvori sig ivrig Hædersattraa vise kan —
Baggaardens Hanekamp forsmaaer, foragter jeg.
 See, disse Tilbud freidigen jeg yder dig:
At Du veldædig, yndet, hædret høit med mig
maa have Deel i dette himmelsignte Land —!

Chor.

At jeg saadant maa lide, vee!
At jeg, den fra Hedenold Vise, skal boe under Jorden
uhevnet, forhadt, Vee!
jeg fnyser af Vrede, fyldes med Harme!

V. 815 „Erechtheus' Borg", Borgen i Athen.

Ak, ak, Jord! o vee!
O, hvilken Smerte gjennembæver mit Hjerte
Agt paa min Vrede, o Moder Nat!
thi mig har Folkenes Hyldest røvet omsonst
Guders underfundige Argelist.

Athene.

Ei skal jeg trættes ved at tale til din Fred;
med Føie skalst Du ikke sige, at af mig,
den Yngre, Du, den gamle Guddom, blev forhaant,
ei heller ved mit Lands Ugjestfrihed forskudt.
O hvis dig Pithos milde Guddom hellig er,
som paa min Læbe gød sin Honnings Tryllesaft,
da bliver Du hos os; dog — vil Du drage bort,
da bør dit Had dog ikke ramme denne Stad
til Vanfred og Fordærv for et uskyldigt Folk,
thi det beror paa dig at dele Jordens Frugt,
at nyde Held og Hæder her til evig Tid.

Chor.

Gudinde Pallas, hvilket Sæde bydes mig

Athene.

Et skjønt, et lydeløst, — o, gid Du det modtog!

Chor.

Og hvis jeg det modtog, hvad Hæder venter mig?

Athene.

Forvist, ei noget Huus skal blomstre uden Dig.

Chor.

Vil Du tildele mig en saadan Kraft og Magt?

Athene.

Og hver din Dyrkers Skjebner leder jeg til Held.

Chor.

Og vil Du være Borgen for Bestandighed?

Athene.

Mig sømmer ei at love det, jeg ikke holdt.

Chor.

Du fast bevæger mig — og Vreden svinder hen —

Athene.

Derfor Du Venskab finde skalst i dette Land.

Chor.

Og hvilket Held skal jeg nedbede over det?

Athene.

Alt hvad en skjøn og ædel Seir tilsigte kan,
saavel af Jorden som af Havets Bølgestrøm,
desligeste fra Himlen —: milde Luftninger
i kraftigt Solskin vederqvæge dette Land —
Lad Jordens Frugt, og Qvægets, her i Overflod
fremblomstre skjønt og aldrig savnes i min Stad!
tag Menneskenes Sæd udi din Varetægt,
men ryd kun Niddingernes Slægt med Roden ud!
Thi, som en Gartner luger Urtebedet reent,
saa værner jeg om mine Ædles Fred og Held.
Din Gjerning være Saadant — min det være skal,
ved Krigsdaads glimrende Bedrift at hæve høit
min Stad, som Seirens Sæde iblandt Jordens Børn!

Fuldstændig Chorsang.

Chor.

(Første Strophe).

Ja jeg vil imodtage Sambolig med Pallas;
ei vil jeg forsmaae den Stad,
som og Zeus Alstyreren, samt
Ares beboer, en Guders Borg,
Hellenernes Guddommes
tempelbeskyttende Smykke.
Denne tilønsker jeg
naadig forkyndende:
at i Fremtid velgjørende Skjebner i Livet
skal fremlokke af Jordens Skjød
Solens herlige Straale.

Athene.

Saadant Held jeg mine Borgere
yder, idet jeg hine store og svært tilfredsstillede
Guddomme til her at boe og bygge bevæged:
thi dennem tilfaldt, alle Menneskers
Daad at randsage; og hvo som fandt dem
vrede i Hu, ei vidste han, hvorfra
Modgangs Slag monne komme;
thi Forfædres Synder, som maalløs Forbandelse,
føre ham disse i Vold
og, skjøndt han raaber om Hjelp,
sønderknuse ham i hevnende Vrede.

Chor.

(Første Modstrophe).

Aldrig blæse Træfrugt skadelig Storm
(see, jeg tolker min Gunst);
Brand, som Planternes Hjerte fordærver,
ei overskride disse Egnes Grændse!
ei heller nærme sig frugtfortærende,
gyselig Pestsot!
Faar, som ønskelig trives
med Tvillingelam, skal Jorden
fostre til rette Tid; og alt Afkom,
Rigdom skjenkende, prise
Guders velgjørende Gave!

Athene.

Hører I dette, I Stadens Vogtere,
som hun forkynder? — meget formaaer høi-
værdig Erinnys saavel udi Guders Kreds
som i de Dødes Land; men iblandt Mennesker
aabenbar fuldeste Magt hun udøver,
bringende Nogle Glædessange, men Andre
Liv omtaaget af Taarer.

Chor.

(Anden Strophe).

Manddoms utidige Visnen afbeder jeg —
Yndigt blomstrende Piger
lader Brudgommes Kjærlighed finde, o I Gudinder!
som hvers Lod bestemme,
I, Moerernes Søstre,
viist uddelende Diser,
venlige Gjester i hvert Huus,
hver Tid skjenkende gavmild
retvise Gjestegaver,
I, overalt høilovede Guddomme!

Athene.

At saalunde mit Land velvilligen
ønskes af dennem, mig fryder; jeg kysser
Pithos Øine, thi hun min Tunge,
hun min Læbe udrusted at mildne
denne heftig fortørnede Skare —
thi har Zeus, Veltalenheds Giver, vundet, deslige
feire stedse hos os de Ædles Kamp!

Chor.

(Anden Modstrophe).

Aldrig, saa beder jeg, rase Tvedragts Forvirring,
rig paa Vanfred, i denne Stad!
Aldrig fortnende Borgerblod drikkes af Jorden!
Ei Jorden, fortørnet, Hevn,
blodig Gjengjeld
fordre af denne Stad!
Gid blot Glæder udverles her
af velvillige Sindelag!
eet Sind, selv til at afskye!
Saadant er paa Jorden kraftig Lægedom.

Athene.

(Anden Modstrophe).

Mon hun nu finder til Forstandige
velvillig Tales Vei? — o, vistnok skuer jeg:
af denne rædsomme Skare skal stort Held
times mit Land, thi naar I, vel sindede,
disse vel sindede stedse høit hædre,
da skulle Land og Stad I med Retfærdighed
hæve til varig Hæder for Alle.

Chor.

Held dig, o Held dig i Lykkens Velsignelser!
Held dig, Folk af denne Stad!
selve Zeus Du sidder nær,
yndet af hans høie Mø
est Du viis til rette Tid.
Under Pallas' Varetægt
Eder hædrer Faderen.

Athene, (som nedstiger i Orchestret og træder i Spidsen for Choret, hvorpaa ogsaa Processions-anførerinderne med brændende Fakler i Hænderne ind-træde i Orchestret).

Held ogsaa Eder! nu foran jeg vandre bør,
Eder at vise de lovede Boliger —
følger nu dette Leidens hellige Lys og,
medens ærværdige Offre dig bringes,
nedfarer under Jorden og maner did
Vanfred fra dette Land, men Alt hvad gavner det,
sender hid op til Stadens Velsignelse!
Nu ganger foran, I, mine Borgere
Kranaos' Afkom, for vore Gjester!
velvilligt Sindelag
skjenke min Stad Velvillies Frugter! —

V. 951 „Zeus' høie Mø", Athene.

Chor.

(Tredie Modstroph)e.

Held Dig og atter Held — jeg to Gange Ordet udsiger —
Eder Alle i denne Stad,
baade Guder og Mennesker!
I som Pallas' Borg beboe,
hvis I min Indvandring
holde høit i Ære, da skal aldrig
Klage lyde over Livets Trængsel.

Athene.

Jeg priser disse ædle Ønskers milde Ord,
og vil nu sende Fakkeltogets Straaleglands
til hine dunkle Grotter dybt i Jordens Skjød,
samt Tjenerinder, som med prøvet Troskab her
mit Billed vogte; kommer derfor Alle frem,
I, Theseuslandets bedste Pryd, en ædel Hob
af Piger, Koner, ældre Qvinder — hædrer dem
i purpurfarvede Gevandters Høitidsdragt,
og lader Faklens Lue blusse høit til Tegn
paa den Velsignelse, hiin Guddomsskare os
har bragt til Folkets bedste Held evindelig!

Leideskaren.

(Første Strophe).

Følg nu til Hjemmet, høilovede Skare,
afkomløse Afkom af Natten, følg redebont Leide —
Hellig Stilhed, Medborgere!

(Første Modstrophe).

Dybt udi Jordens ældgamle Huler
Eder, Høilovede, Hæder og Offring skal vorde —
Hellig Stilhed herske blandt Folket!

(Anden Strophe).

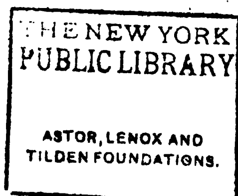
Naadige mod vort Land og med trofast Hu
vandrer frem, I Ærværdige, under



Dommerne Orestes Minerva Apollo Eumeniderne

Naadige mod vort Land og med trofast Hu
vandrer frem, I Ærværdige!

Eumeniderne V. 992.


THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.

Faklers opmuntrende Blus, og paa Veien
istemmer selv nu glade vort Festqvad!

(Anden Modstrophe).

Stedse fakkelbelyst Drikoffret vorde!
dette besluttede Zeus, alskuende,
Moera deslige, med Pallas' Stad.
Istemmer selv nu glade vort Festqvad!



